

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}

Αρ. 16

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑ!

ΩΡΑΙΟΝ ΣΤΗΘΟΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ
ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΤΗΣ
ΛΟΞΙΩΝ

„TONIDERMA”

CLISTECIA PARIS
Προϊόν του Docteur BRELL Παρισιών.
ΤΟΝΩΝΕΙ και ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΕΙ τελείως
τους μαστούς.

Αποτρέπει την ΠΤΩΣΙΝ αὐτῶν και
τοὺς ΠΕΤΡΩΝΕΙ.

Αποτελέσματα ἀπολύτως θετικά.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Κεντρικά Φαρμακεία καὶ Μικροπωλεία.
Ἡ μικρὰ φιάλη Δρ. 85. Ἡ μεγάλη φιάλη Δρ. 135.
Γεν. Ἀντιπρόσωποι καὶ παρακαταθήκη: Δ. Λ. ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ καὶ Σία
Φιλελλήνων 3, Στὴν Δρακοπούλου ΑΘΗΝΑΙ

MAISON
DE
BAS
KAKA

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^ο
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΓΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Gants superbes en vogue

Suède véritable

Ἐφέτος

ἔχομεν νὰ ἐπιδειξώμεν
τὰ πλέον οἰκ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

καὶ τὴν πλουσιωτέραν
συλλογὴν ὑλικῶν

ἤτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-
ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ κ. τ. λ.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάρεδος Εὐαγγελιστρίας)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ
Ε. Αρσενίου

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ - ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΔΟΜΕΤΑΣΑ

Και ὅτι νέον καὶ μοντέρνο παράγεται
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λαν-
σάρεται κατὰ πρότερον εἰς τὴν ἀπεθνήκην
τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξευτῶν.

Ἑρμού 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΙΣ ΠΕΣΙΑΛΙΤΕ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

Ἡ κυβερνήσις ἐσκέπτετο τελευ-
ταία ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσαγωγὴν
τῶν «σπεσιαλιτέ» στὴν χώρα, ποὺ
ὅλα εἶνε... σπεσιαλιτέ, στὴν χώρα

ἀπὸ φύλον του φαρμακοποιόν, τὸν
κ. Ἰωάννιον, στὸν ὁποῖο εἶχε με-
γάλη ἐμπιστοσύνη καὶ ἐκτίμησι.
— Πόσο κάνει; ρώτησα.
— Ἐξήντα δραχμῆς.
— Λίγο ἀκριβὰ.
— Ἐ, μὰ βλέπετε, πληρώνουν

φύρο.
Ἐνῶ μιλοῦσαμε περὶ ἀνέμων, ὁ-
δάτων, εὐφορίας καὶ καρῶν εὐρη-
νικῶν, καὶ ἐνῶ ὁ κ. Ἰωάννης κατη-
γοροῦσε τὴ σημερινὴ κοινωνία, ὅς
μη οὐσαν εὐκρινῆ, καὶ ἐγὼ ἄκου-
γα συγκατανεύων, προσκυνῶν καὶ
παίζων τὸ φιαλίδιο στὰ χεῖρά μου
ξαφνικὰ εἶδα μετὰ κατὰ φιλοῦστα
γαῖματά, ἀδιδράστα σχεδόν, σὲ μὴ
ἀκροῦλα τῆς ἐτικέτας τῆ λέξι:
«Athenes».

— Τί «Ἀτὲν» εἶνε αὐτό; ρώτη-
σα.

— Ὁ κ. Ἰωάννης τὰ ἐμάσησε.
— Σέρες... δὲν ἔχω «Ντεσιέν»,
μοὺ ἀπάντησε, ἔχω ἄλλη μάζα, ἀλ-
λὰ καὶ αὕτη εἶνε πολ-
λὴ καλὴ...

— Ποιά;
— Ἡ μάζα δ-
που... εἶπες!
— Ἐγὼ δὲν εἶπα
καμιὰ μάζα, ἔγώ
εἶπα γιατί γράφει ἐ-
δῶ «Ἀθῆναι»;
— Ἀθῆναι; «Ἀ.
μὰ λίστα!... ἔχετε
δίκιο, αὐτὸ εἶνε ἐλ-
ληνικὸν σπεσιαλιτέ,
ἀλλὰ εἶνε ἀνώτερον
τῶν ξένων.

— Στὴν... τιμή;
— Σὲ δια! εἶπε
καὶ πάλιν ὁ κ. Ἰω-
άννης.
— Μὰ γὰρ δὲν σοὶ
ζήτησα ἑλληνικὸ. Ἐ-
γὼ σοὶ ζήτησα τὴ
γαλλικὴ μάζα...
— Μὰ καὶ τὰ γαλ-
λικά σχεδὸν στὴν
ἑλ. λ. ἂ δ. α. γίνονται.
Φέρνουν τὸ ὑγρὸ ξε-
χωριστὸ, μετὰ τὴν
μοῦ ζάνες, χωριστὰ
τὶς ἐτικέτες, χωρι-
στὰ καὶ τὰ κουτιά.
χωριστὰ καὶ τὰ περι-
τυλίγματα, ὅλα χω-
ριστὰ, καὶ τὰ συσκευάζουνε στὴν
Ἀθήνα. Ἐτοὶ γίνονται τὸ φρόο.

Καὶ ἐπειτα νομίζεις πὺς εἶνε πὺς κα-
λὰ τὰ ἐθροπαϊκά; Ἡ αἰσιολογί-
α, π.χ., νοθεύεται μετὰ βυσσινάδα!
— Γιατί νοθεύεται ἡ ἐθροπαϊκή
καὶ δὲν νοθεύεται ἡ γτόπια;
— Χέ, εἶνε «εἰδικοὶ» αὐτοὶ καὶ ξέ-
ρουν καὶ τὰ κάνουν!...
— Μὰ τότε γιατί ἡ τιμὴ νὰ εἶνε
ἡ αὕτη;
— Χέ! εἶνε «εἰδικοὶ» αὐτοὶ γὰρ
τέτοια!...

Μὰ ἄλλη φορὰ ἀγόρασα ἕνα
«Φρου-Σάλτε» (Ἐνὸς) ἐγγλέζικο
καὶ πρόβλεπα ὅτι ἡ φιάλη δὲν εἶχε
τὸ εἰδικὸ ἀπὸ ἑλῶμα μολυβδιῶ πε-
ρικάλυμμα στὰ χεῖλη. Δὲν ἔδωσα δ-

μως καὶ τόση προσοχή. Μὰ δταν
τὸ ἐξοῖσα στὸ νερό, ἔπεσε σὺν τῇ
ἦταν ἀμολυβδιῶ! Ἀντὶ νὰ ἀ-
φρίσῃ αὐτὸ... ἄφρισα ἐγὼ!

Καὶ πάλιν βγήκα στὸν φίλο μου
τὸν κ. Ἰωάννιον παραπονούμενος.
— Περιέργον! μοὺ εἶπε. Αὐτὸ εἶ-
νε «σπεσιαλιτέ» ἁλάνθαστο!... Σὰς
δεβαῖω, γὰρ νὰ πεισθῇτε γὰρ τὴν
γνησιότητα, διὸ διὰς τὶς μποτίλιες
ποὺ ἀγόρασα, τίς ἐπῆρα ἀπὸ τὸν
«εἰδικὸν ἀπεσταλμένον» ποὺ βρίσκε-
ται στὴν Ἀθήνα.
— Μήπως ὁ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος
ἦταν... εἰδικὸς γὰρ νὰ τὰ νοθεύῃ;
— Δὲν πιστεύω!
— Καὶ ἐγὼ δὲν πιστεύω, ἀλλὰ...
ἐρεῖναι!

Μοὺ λέγανε γὰρ κάποιον ἐργαστά-
σιο πλεκτικῆς-μαλλίνων ὑφασμάτων
στὰ Χανιά, ὅτι εἶνε τὸ καλύτερο
τῆς Ἑλλάδος, γιατί ἔχει «εἰδικὸν»
τεχνίτην!

Αὐτὸ τὸ «εἰδικὸν»
με ἔκαμε νὰ εἶμαι
λίγο ἐπιφυλακτικὸς.
Κι' ὅταν ἐφώνισα,
εἶδα καὶ ἐβεβαίωθηκα
ὅτι στὴν Ἑλλάδα,
ἅμα ἀκούει κανένας
εἰδικότητα, πρέπει
νὰ... φεύγῃ.
Μὰ μέρα ποὺ μι-
λοῦσα μετὰ τὸν ἰδιο-
κτήτη, διευθυντὴ καὶ
ἀπόλυτον κύριο καὶ
δικτάτορα τῆς ἐπι-
χειρήσεως, καὶ μοὺ
ἔλεγε γὰρ τὰ θαύμα-
τα καὶ τὴ μεγάλη
ζήτησι τῆς παραγο-
γῆς του ἐργοστασίου
του, τοὺ εἶπα:
— Μὰ, καὶ, ἔνα
ἐργοστάσιο μετὰ
φίμης καὶ νὰ μὴν τὸ
ξέρουμε!

— Πῶς, εἰδὴ ὁ
κά μας κομμοῦνται
παντοῦ!
— Καὶ ὅμως, ἐγὼ
τὸ θυμῶ σὰς πρῶτῃ
φορὰ τὸ ἀκούω!...
— Σέρετε γιατί;
Γιατὶ δεχόμεθα «ει-
δικὸν» παραγγελίας.

— Ἀπλά; ἢ
— Ἀπλά, οἱ μεγάλοι ἐπιτόκοι
μας τὰ παραγγέλνουν «εἰδικὸν» κα-
θε ἕνας γὰρ τὸ μαγαζί του. Ἀλλὰ
κάθε κατασκευαστὴς θέλει ἰδιω-
τερὴ ἀγγλικὴ μάζα.
— Ἀγγλικὴν ἐθροπαϊκὴν;
— Ὀχι, ἀντιθέτως!... Κι' ἐτοὶ
ὁ κόσμος τὰ ἀγοράζει γὰρ ἐγγλέ-
ζικα!...
— Καὶ τὰ πληρώνει γὰρ ἐγγλέ-
ζικα;
— Καὶ κατὰ παραπάνω!...
— Δὲν ἀμφιβάλλω!...

Ἐτοί, ὁ κάθε ἕνας βλέπει ὅτι
στὴν Ἑλλάδα εἶνε ὅλα, πρόβλεπα
καὶ πράγματα, ἐμνήνα καὶ ἀνῆνα,
συγκεκριμένα καὶ ἀφηρημένα, ἐν-

νοῖες καὶ ὑπάρξεις, ὅλα «εἰδικὰ».
Μοὺ ἔλεγαν ὅτι τώρα τελευταία
ὑπάρχουν καὶ εἰδικὰ χημικὰ λιπά-
σματα, ὅπως ὁ κ. Σβώλος π.χ., γὰρ

Εἰδικὰ λιπάσματα γὰρ τὰ κολοκύ-
θα.

τῇ Συνταγματολογία, ὁ κ. Ἐξηντάρ-
ης γὰρ ἀνώτερος θέσει, ὁ «Ἀλ-
κίης Θεούλης γὰρ τὴ θεατρικὴ κρι-
τικὴ, ὁ κ. Δημητράκος γὰρ τὴ γλωσ-
σολογία, ὁ κ. Καλοχρηστιανῆς
γὰρ δικαιοσύνη, ὁ κ. Χωροφυλακῆς
Θεσσαλονίκης, ὁ κ. Σκελετῆς γὰρ
ἀρχαῖες ἐπιστῆς, ὁ κ. Μπαλο-
κράτης γὰρ ἀρχηγὸς τῶν Παλαι-
ομνημονίων, οἱ καθηγηταὶ τοῦ
Πανεπιστημίου γὰρ νὰ γνωμοδοτή-
σουν ἐάν ὀφείλῃ τὸ φουὶ τὸ σπα-
ρένιο, ἡ κ. Παρῆν γὰρ τὴν ἀπε-
λευθέρωσιν τῶν ἐλλήνων ἀπὸ τῶν
ἀγροικῶν ἐγγὼ, εἰδικὰ γὰρ χημικὰ
λιπάσματα γὰρ τὸ σπανίον, εἰδικὰ
γὰρ τὰ χρυσοκόπανα, εἰδικὰ γὰρ
τὰ κολοκύθα.

Τόση πληθυσμὴν εἰδικότητων στὰν
τὴν αὐτὴν καὶ τόσας σεβασμῆς πρὸς
τὴν εἰδικότητα ὑπάρχει, ὥστε καὶ
ὅλιγον ἀκόμη διορίστηκε νομάρχης
στὴ Βόρειον Ἑλλάδα ἀνθρώπου τοῦ
ὁποῖον ἡ μόνη εἰδικότης ἦτο δὲ, ἔ-
βαιεν... ἀσπῆμα τὸ ποντοῦν τὸν!

Γιατὶ καὶ αὐτὸ χροιάζεται κάποια
εἰδικότητα.
Κατόπιν λοιπὸν θάωσιν αὐτῶν, σο-
φῇ καὶ δικαίᾳ ἡ σκέψις τῆς πρώτης
κυβερνήσεως ν' ἀποκρίσθουν τὰ ἔ-
να σπεσιαλιτέ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα
ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

Φέρνουν τὸ ὑγρὸ χωριστὰ μετὰ τὴν
νταμουςάνες...

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΦΑΡΣΑΣ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΙΑΛ ΠΕΡΡΙΕ

βράδυ έχοτανε στο καμαρίν μου, γονάτιζε μπροστά μου και μου φιλούσε τα χέρια μ' έναν παράφορο έρωτα... Έπειτα όμως ή επιτυχής, τα χρημάτα, ή δόξα, τον έκαναν υποκριτή και άχαροστο...
—Μά γιατί; Τι έκανε; Σ' άτατούσε;
—Κάτι χειρότερο... Όχι μόνο δεν ήταν ευχαριστημένος που με άπαθρε με τη Μαριζ Λαφόρ, αυτή τη γυναίκα που τη μισώ περισσότερο από κάθε άλλη, αλλά κι' ικανοποιούσε πρόθυμα κάθε ιδιοτροπία της χωρίς να συλλογίζεται ότι με γελούσαν... Άλχηθαι, ξέρεις γιατί διακώλυσε τις σχέσεις μας;...
—Όχι...
—Με άτατούσε με μια κορίστια! Η μικρούλα αυτή λοιπόν έφτυσε στο σημείο να με προκαλή και να μου φέρεται με αναιδία... Έγώ τότε θέλησα να τη διώξω από το θέατρο... Ο Άλμπερ όμως την άπερασπίστηκε μπροστά σ' όλο τον κόσμο κι' έπειτα την πήρε μαζί του κι' έφυγε, άφωσ προτά μου είπε ειρωνικά ότι μου άφνε τον γραμματέα του στη θέση του...
—Τι θάσος!...
—Βλέπεις λοιπόν ότι έχω δίκιο; Γι' αυτό σου έλεγα ότι δεν λυπάμαι!... Ένα μόνο πράγμα θέλω τώρα: Νά τον εκδικηθώ!...
Κι' ή Σουζάννα Ροζιέ έπεσε στην άγκαλιά της φίλης της κι' άρχισε να κλαίει. Η Μπέττυ τότε θέλησε να την παρηγορήσει:
—Άκουσε, Σουζάννα... της είπε, Καταλαβαίνω ότι τόν άγασάς άσχημα... Για να τόν ξεχάσης λοιπόν, δεν υπάρχει παρά μόνο ένας τρόπος: Ν' άλλάζεις περιβάλλον! Φεύγω την Κυριακή για την Κωνσταντινούπολη... Έλα μαζί μου και θα έδης πόσο άμορφα θα περάσουμε εκεί κάτω...
—Αισχυράς δεν μπορώ, γιατί μ' εμποδίζει το συμβόλαιό μου με την Όπερα... Τελειώνει άτοτερα από ένα μήνα...
—Τότε κάνε κάτι άλλο!... φώναξε με μια ξαφνική χαρά ή Μπέττυ. Έλα να κηρύξω στο μεγάλο μου... Έλνε κι' αυτό μια άλλαγή...
Η Σουζάννα Ροζιέ, με τα μάτια άκρυμμένα από την ευγνωμοσύνη, άγκάλιασε τη φίλη της. Έπειτα, κάθισε σε μια βαθιά πολυθρόνα, άνοιξε την τσάντα της κι' άρχισε να πονδράζει...
Η Μπέττυ Φλοράν την κύτταζε με συμπάθεια. Τι άμορφη που ήταν άκόμη ή Σουζάννα, άν κι' είχε περάσει τα σαράντα!... Κι' όμως είχε κι' αυτή τώρα τη μορφή τού γυναικά που είχαν όλοι τους...
—Και τόν βοήθησε μια χαρά!... έπεε πανορή ή ξανθιά Μπέττυ.
—Άφες τ' άσπεια, σέ παρακαλώ, γιατί καταλαβαίνεις ότι δεν έχω καμιά άρεσι για γέλια... Δεν σου πώ την άλήθεια;... Δεν λυπάμαι καθόλου!... Ο Άλμπερ στην άρχή ήταν πιστός και τρυφερός μαζί μου... Ήταν ένας ιδανικός έρασστής!... Μ' έβλεπε πάντα με θαυμασμένα μάτια, σαν μικρό παιδί... Ήμουν γι' αυτόν μια μεγάλη κυρία; μια ένδοξη καλλιτέχνη; της Όπερας και γι' αυτό κάθε

σχέθηκε ότι θα πήγαινε να τη συναντήσει στις Κάννες. Έστορα από ένα μήνα...
—Ο χαρμός πέρασε γρήγορα... Ένα άπόγευμα, ή Μπέττυ και ή Σουζάννα καθόντουσαν στη βεράντα μιας άνθισμένης βίλλας, στις Κάννες, χαρούμενες που είχαν συναντηθεί άτοτερα από τόσες ημέρες...
—Άγαπήτη μου Μπέττυ της είπε ή Σουζάννα, πρώτα άπ' όλα πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη...
—Συγγνώμη; Και γιατί; φώτισε περιέργη ή Μπέττυ.
—Έκανα κάτι που δεν έπρεπε να τώ κάνω... Θά σου διηγηθώ όμως την τελευταία ιστορία μου με τόν Άλμπερ κι' έλπίζω ότι θα με συγχωρήσεις... Μόνο μ' αυτόν έδιωξες... Άκουσε λοιπόν... Θυμάσαι ότι είχα καμαριέρα μια φαντασιοληρική νέα που νόμιζε ότι ήταν ύψιφωνος;...
—Ναι... Θυμάμαι που μās τραγούδησε ένα βράδυ και, μύ την άλήθεια, δεν είχε και τόσο άσχημη φωνή!...
—Αυτό πρέπει να τ' άμοιολήσω. Ήταν όμως άκαλλιέργητη ή φωνή της... Μά έλπίζω να θυμάσαι και κάτι άλλο... Δεν σου έλεγα πει ότι ήταν έρωτευμένη με τόν Άλμπερ;
—Α, ναι!... Θυμάμαι ότι είχες βρει άπάνω στο τραπέζι της ένα σωρό φωτογραφίες του... Τι γέλια που κάναμε τότε!...
—Δεν μαντεύεις λοιπόν με ποιά τρόπο εκδικήθηκα; Ο Άλμπερ μ' έρωσε ένα βράδυ στην άγκαλιά τού γραμματέα του... Αποφάσισα λοιπόν κι' εγώ, για να εκδικηθώ, να τόν ρίξω στην άγκαλιά της καμιάς μου!... Ήταν ή σειρά μου τώρα να τόν γελούποιήσω κι' άγώ... Και καταλαβαίνεις ότι δεν δυσκολεύτηκα καθόλου... Η καμαριέρα μου δέχτηκε πρόθυμα να με βοηθήσει, γιατί άποσε είπαμε, τόν... έλάτρευε!... Έπειδή όμως μόν άφσαν ή καλοκαταγμένες φάρσες, έγραψα στον Άλμπερ ένα γράμμα, σέ χαριτή πολυτελείας και στολισμένο με τόν οικόσημο μιάς κομίστης και τού άνέφερα ότι μια κυρία της άριστοκρατίας θα έστελνε τ' άυτόκλητο της να τόν πάρη τα μέσωνά από την Όπερα για να τόν μεταφέρει στο μεγάλο της, όπου εκείνη θα τόν περιμένει τρελλά έρωτα μενένη μαζί του... Έπρεπε άπό τώ δέσσειν τα μάτια, πριν υπει στο μεγάλο και να δώσω λόγο της τιμής του ότι θα έφενε πάλι με τόν ίδιο τρόπο... Περιττό είναι να σου πώ ότι ή Άδελφίνα, ή καμαριέρα μου, ήταν ή μεγάλη άριστοκρατίνα κι' ότι εκείνο τώ βράδυ φορούσε μια πολυτελή στάτη τουαλέτα που την έκανε πεντάμορφη... Όσο για τώ μεγάλο αυτό ήταν τώ δικό του...
—Σουζάννα, τι τρέλλα!... της φώναξε τρυφερότα ή ξανθιά Μπέττυ.

—Περίμενε λοιπόν... Μή με μαλώνεις!... Η φάρσα πέτυχε μια χαρά!... Ο σωματικός Άλμπερ έδειξε τώ γράμμα μου σ' όλο τον κόσμο και τρελλάς από την ευτυχία του, όταν τελείωσε ή παράστασι, μπήκε στο μυητηριώδες άποκείμενο κι' πήγε στο μεγάλο της κήλησης!... Έκείνη τη νύχτα ή άλήθεια είναι ότι πόνοσα λιγάκι, όσο συλλογίζομουν ότι ήταν με την Άδελφίνα, μά φαντάζεσαι τη χαρά που όταν την άλλη μέρα διέδωσα σ' όλο τον κόσμο τώ πάθημά του... Ο Άλμπερ πήγε να τρελλάθ από τη ντροπή του!... Μία στιγμή μάλιστα φοβήθηκα μήπως σκοτώσει την Άδελφίνα από τώ θυμό του... Και τώρα, μια άόκληση έδωμάς, διατάσσεται Παρίσι γελάει μαζί του... Έλε άξολήντης, σ' καμίνος...
—Τι σκληρά που τόν εκδικήθηκες, Σουζάννα!...
—Μήπως δεν τόν άβλε, άφνη, τη μου Μπέττυ;...
Κι' ή δύσ φιλές άρχισαν να γελούν με την καρδιά τους με τώ καμιά εκείνο πάθημα τού Άλμπερ. Έπειδή μάλιστα δεν είχαν να κάνουν πίστα καλύτερη, έφυγαν στην κομική στήλη τών εφημερίδων και τών σατιρικών περιοδικών κι' έφωσαν τώ περάσματά και τ' άφωσαν σέχλια που γράφόντουσαν γύρω της περιπέτεια τού άμορφη τένου...
—Έπρασσαν έτσι όλο τον χειμώνα, ως την ημέρα που ή Σουζάννα Ροζιέ, διαβάσοντας την κομική στήλη μιάς εφημερίδας, φώναξε κατά χλωμή στη φίλη της:
—Μπέττυ, για κύττα... Αυτό είναι άπίστετο!...
Η Μπέττυ περιέργη, άρπασε την εφημερίδα από τ' άχέρια της και άάβασε:
—Πληροφόρομένα εξ έγκυρης πηγής ότι ή πρόσληψις της άδελφής Άδελφίνας Μονέλ εις την Όπερα, θεωρείται ως βεβαία. Η νέα ύψιφωνος θα διαδεχθή την κ. Σουζάννα Ροζιέ, τώ συμβόλαιον της όποιος δεν πρόκειται ν' άναγνωσθή...
—Έλνε άράνταστο!... φώναξε τρέχοντας τώ δόντια της ή Σουζάννα. Δεν μπορεί να είναι άλήθεια! Θά έλεν καμιά φάρσα τού Άλμπερ...
Αυτή τη φορά όμως τ' άσπεια έχαν τελειώσει πειά... Ύστερα από λίγες ημέρες, ή Σουζάννα έλαβε ένα γράμμα από τόν διευθυντή της Όπερας και είδε ότι τη θέα της την είχε πάρει σ' άλλήθεια ή άμορφη καμαριέρα της!...
Τρελλή τότε από τη λύσσα της, άρχισε να φωνάζει ότι θα πάρη άμέσως τώ τραίνο για να πάη στο Παρίσι και να εκδικηθή με τόν σκληρότερο τρόπο και τούς δύο!...
Όταν όμως συλλογίστηκε πώ ψύχραμα, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε πειά να κάνει τίποτα. Είχε χάσει τώ παιγνίδι και, μύ την άλήθεια, είχε πληρώσει τη φάρσα της πώλ άσχετά...
ΜΑΡΣΙΑΛ ΠΕΡΡΙΕ

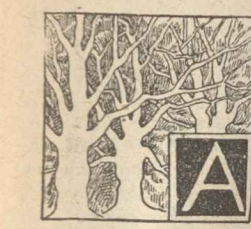

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

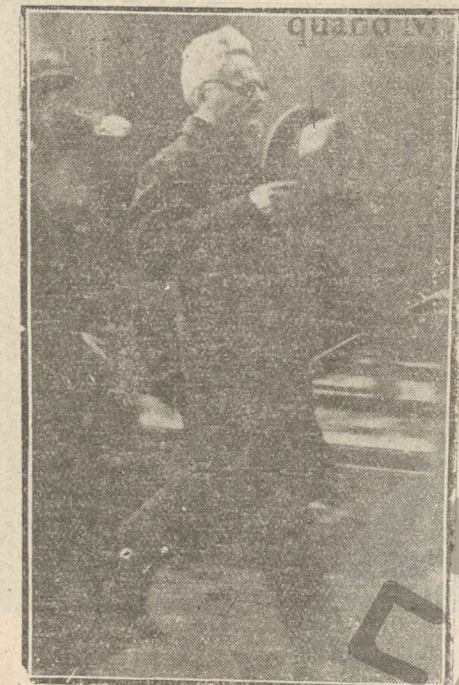
—Ζήτη συμβουλή από τώ μεγαλύτερό σου κι' έστορα σχημάτισε τη δική σου γνώμη.
—Κάθε άνθρωπος μπορεί να τηρήσει ένα λάκκο.
—Καλύτερα να σκαντήσης τώ κεφάλι ενός σκύλου, παρά τόν ουρά ενός λεονταριού.
—Τά δανεικά ρούχα δεν ζεσταίνουν.

'Η μεγάλη έπιτυχία τών 'Παναθηναίων'

'Ανέκδοτα άπ' τη ζωή τού Τρότσκι

Π'.
Ν περιέγραφα τις περιπέτειες τών άποιών ή εφημερίδες μ' έκαναν ήρωα στην Αμερικανική, θά έγραφα σίγουρα μύ βιογραφία πώλ πώ ενδιαφέροντα άπ' αυτήν που γράφω έδώ. Η άληθεια όμως είναι ότι τώ μόνο πάγωγελμα που έδάχτησα στην Αμερικανική ήταν τώ σοσιαλιστώ έπαναστάτω. Έγραφα άρθρα, ήμουν άρχισινάτης μιάς εφημερίδας και μιλούσα σ' εργατικές συγκεντρώσεις.
Σε μια από τις βιβλιοθήκες της Νέας Υόρκης μελετούσαν την οικονομική ζωή τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. Οι άφροι που έδειχναν την αίσθησι της άμερικανικής έξαγωγής από της ένάρξεως τού πολέμου, που έκαναν έξαρετική έντύπωση. Ήταν γιά μένα άληθινή άποκάλυψις γιατί πώ προανήγγελλαν όχι μόνο την έσοδο τών 'Ηνωμένων Πολιτειών στον πόλεμο, αλλά και τόν άπορατιστικό ρόλο που θα έπαιζαν στον κόσμο, όταν ό πόλεμος θα τελείωνε. Έγραφα τότε πολλά άρθρα κι' έκανα μερικές διαλέξεις για τώ ζήτημα αυτό. Έκανα τις διαλέξεις μου ρωσικά και γεωγραφικά στη Νέα Υόρκη, στη Φλαδέβα και σε άλλες πόλεις τών περιχώρων. Η γνώσις μου της άγγλικής ήταν τότε λιγότερες από σήμερα και έτσι δεν μπορούσα να μιλήσω δημοσία σ' αυτή τη γλώσσα.
Έχαμε έγκατασταθεί σ' ένα διαμέρισμα σε μια εργατική συνοικία και άγοράσαμε έππλα με πίστωσι. Αυτό τώ διαμέρισμα πώ μιάς ετοχίσε δεκαοχτώ δολάρια τώ μήνα, είχε ενκόμεις κι' άνέσει έντελώς άγνωστες στην Εύρώπη: ήλεκτρο, κούβια με γάλα, άλθουσα λουτρού, ήλέφωνο και άυτόματο μηχανήμα που άνέβαζε τ' άράγματα και τ' άφώνα από κάτω.
Οι άφροι έκαναν τ' ά παιδιά μās να ένθουσισταούν για τη Νέα Υόρκη. Έπ' άρεκό διατήρημα, τώ ήλέφωνο, μυστηριώδες μηχανήμα πώλ δεν τώ είχαν γνωρίσει ούτε στη Βιέννη, ούτε στο Παρίσι, ήταν ή μεγάλη και κοινωτική τους ένασχύλωση.
Ο θυρωρός τού σπιτιού μās ήταν ένας νέγρος. Η γυναίκα μου τώ προκατέβαλε τρία νοίκια, γιατί ό ιδιοκτήτης είχε πάρει την προηγουμένη τώ βιβλίο τών άποδείξεων για να τώ έσέλεγγη. Όταν δύο μέρες άργότερα έγκατασταθήκαμε στο σπίτι, ό νέγρος θυρωρός είπ' έξαφανιστεί, και μαζί μ' αυτόν, έκτός από τ' άδικά μās και άρεκά άλλα νοίκια που τώ είχαν προκατέβαλε διάφοροι ένοικιοί του. Έκτός όμως από τ' άχρήματα, τώ είχαμε έμπιστευθεί και τις άποσκευές μās και, μύ έλέγοντας τες πωθενά, είμαστε πώλ άνήσυχτοι. Αυτό ήταν μύ κακή άρχή.
Μά σε λίγο βρήκαμε στην άποθήκη τού διαμερισμάς μās, όλα τ' άράγματά υας. Και όταν άνοίξαμε μια κάσα, μέσα στην όποια είχαμε διάφορα είδη της κουζίνας, έξαφανιστήκαμε έξαρετικά βρίσκοντας τ' άχρήματα των τρώων ένοικίων που είχαμε προκατέβαλει έπιμελώς τυλιγμένα σ' ένα χαρτί. Ο θυρωρός δεν είχε πάρει μόνο τ' άχρήματα, γιά τ' άποια είχε δώσει κανονικές άποδείξεις σ' αιδες ένοικιαστές. Έκλεψε βέβαια τόν ιδιοκτήτη, αλλά δεν θέλησε να έμωσή τούς τρώχους ένοίκους... Ήταν πραγματικά τιμές άνθρωπος στο βάθος! Η γυναίκα μου κι' εγώ συνηθιστήκαμε έξαρετικά έπ' την πρέζα αυτή, και νοιώθαμε έπ' καρό ένα είδος ευγνωμοσύνης πώλ τώ νέγρο. Αυτό τώ μικρό έπεισόδιο είχε γίνει γιά μένα μύ άπέραντη σημασία, γιατί μόν άνασχε πώλ μια γυνίκα τώ πέλπου πώλ σκεπάζει τώ πρόβλημα τών μισθών της 'Ηνωμένες Πολιτείες.
Εκείνους τούς μήνες, ή Αμερικανική προετοιμαζόταν με μεγάλη δραστηριότητα για να κάνει την έισοδή της στον πόλεμο. Έννοείται ότι σ' όλη αυτή την κίνηση πρωταγωνιστούσαν οι έλ-

Ο Τρότσκι στην Κοπεγχάγη, κατά τώ τελευταίο ταξίδι του.

σημιστά! Έβγαζαν λόγους... δεκάριους γιά τ' αγαθά της ειρήνης και τελείωναν πάντοτε, λέγοντας ότι δεν θα διάταζαν να άποστηξουν τόν πόλεμο, άν γινόταν άποραίτητο. Οι σοσιαλιστά τούς άκοιμανόζαν στο τροπάρι τούς αυτό, γιατί, ως γνωστόν, ό πόλεμος είναι έδωληρός γιά τούς σοσιαλιστές, μονάχα εν καιρώ ειρήνης!...
Όταν ό Γερμανική διακήρυξαν ότι τίποτε δεν θα τούς σταματούσε πειά στον ύποδύχο πόλεμο, βουκά δόλκληρα από όλα και πόλεμοφύδα γέμισαν τούς σταθμούς και τ' άμάνια τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. Τότε ή τιμές τών τρυφίμων σημείωναν έξαφνα μιά τόσο μεγάλη έψωσι, ώστε είδα στην Νέα Υόρκη, σ' αυτήν την τόσο πλούσια πολιτεία γυναίκες και μνέρες να κατεβαίνουν κατά δεκάδες χιλιάδων στους δρόμους, ν' άνατρέχουν τις προθήκες και να λεηλατούν τ' άκαταστάτα τών τρυφίμων.
Κι' άναστροφίονουν. έλεπόντας τα έλ' αυτά:—Τι θα γίνει στον κόσμο δολόκληρο μετά τόν πόλεμο;
Στις 3 Ιανουαρίου διεκήρυξαν τέλος ή διπλωματικές σχέσεις Γερμανίας και 'Ηνωμένων Πολιτειών, πράγμα πώλ τώ περνούσαν έλκι από καρό. Η μουσική τού σωθίν-σμου άνηχούσε πόλεμος ήταν άνέφικτος και σ' είνησται τόν ύποστηζαν.
Ένα από τ' ά πρώτα πρόσωπα που συναντήσαμε στη Νέα Υόρκη ήταν και ό Μπουζάρν, ό όποιος μόλις είχε έξωρσεί άπ' τη Σκανδιναβία. Ο Μπουζάρν μās ήξερε την οικογένειά μου κι' έμένα από τόν καιρό πώμένα στη Βιέννη και μās ύποδέχτηκε με τούς παιδικούς ένθουσιασμούς πώλ τόν χαρακτήριζαν. Μας πήρε από την πρώτη μέρα τη γυναίκα μου κι' έμένα, να δούμε τη δημοσία βιβλιοθήκη.
Από την ημέρα που άρχισαμε να συνεργαζόμαστε μαζί στη Νέα Υόρκη, χρονολογείται ή άρσώσις, πώ δαρκώς μεγάλωσε τώ Μπουζάρν πώλ έμένα κι' ή άσφα, στα 1923, γύρισε από άκρο άκτίθετο. Έλνε σ' αυτήν την άνθρώπου αυτόν να θέλει πάντα να στήριζεται σε κάποιον, να προσκολλάται σ' αυτόν και να κάνει ό τι θέλει εκείνος. Σ' αυτές τις περιόδους, ό Μπουζάρν δεν έλνε παρά ένα μέντιο, διά τού όποιου μιλούε και κλείει. κάποιος άλλος. Μά δεν πρέπει να χάνη κανείς άπ' τ' ά μάτια τον αυτό τώ μέντιο, γιατί άλ-λώς θα πέση στην έπίδρασι άλλων και θα γίνει ό χειρότερος έχθρος του. Δεν έληρα ποτέ μου σ' ά σοβαρά τώ Μπουζάρν, γιατί τόν ήξερα πώλ καλό. Ύψηξε διάδοχα μέντιο, πώλ Λένιν, δικό μου, τώ Ζηνόβιεφ και τού Στάλιν. Τη στιγμή που γράφω αυτά έδώ, ό Ζηνόβιεφ διερχεται μιά κανονία καίσι και δεν έξω άκομα ύπό τίνος την έπίδρασι βρίσκειται.
Στην Αμερικανική δρακόταν έπίσης, εκείνη την εποχή, κι' ή σημερινή προεδρία τών Σόβιετ Κολόντα. Η γυναίκα αυτή ταξίδευε πώλ κι' έτσι τη συναντούσα σπανίως.
Κατά τη διάρκεια τού πολέμου είχε μεταστραφεί πώλ την άριστερά κι' είχε έγκαταλείψει τούς μεσεβίους γιά να ταχθή μεταξόν πώλ προχωρημένων μολοσεβικών. Χάρη σ' αυτή γλωσσώμειά της και την ιδιοσυγκρασία της, είχε γίνει ένας πολύτιμος πράκτορας της Έπαναστάσεως, μύ ή θεωρητικές της άάψεις έμεναν πάντοτε άκαθάρστες. Κατά την περίοδο της παρουσίας της στη Νέα Υόρκη, δεν έβρισκε τίποτε στον κόσμο άρεκά επαναστατικό. Άλλήλογραφες ταχικά με τόν Λένιν και παραμορφώνοντας τ' γεγονότα άνάμεσα από τώ πρίσμα τού άπεραστεισμού της, πλτρωσάσε τόν Λένιν γιά όσα συνέβαιναν στην Αμερικανική σ' ά ιδιαίτερος γιά τις ένοχίες μου έκα.
Όταν έαναγνώρισε μετά την έπικρασία της Έπαναστάσεως στη Ρωσία δημοκρατίας την αντιπάλειψι της άκρας άριστεράς, σχεδόν από τις πρώτες ημέρες, όχι μόνο εναντίον μου, μύ και κατά τού Λένιν. Πόλεμους άγροα τώ εκέπες τούς Λένιν-Τρότσκι γιά να σκίνη κατόν τώ κεφάλι της με τόν πώ συγκατητικό τρόπο μώλ στο καθεστώς Στάλιν.
Από τις πρώτες ημέρες της άφίξεώς μου στη Νέα Υόρκη, προσελήφθη στην σύνταξη της 'Νοβόγνε Μίρ' καθημερινής ρωσικής εφημερίδας, στην όποια, έκτός τού Μπουζάρν, συνναγρόταν ό Βολοντάροβι πώλ τόν δολοφονήσαν άργότερα οι σοσ-έπαναστάται σ' ά πόλχωρα της Πετρούπολης, κι' ό Τσουντόρσκι πώλ σφωτόθηκε στην Ουκρανία.
Αυτή ή εφημερίδα έγινε γρήγορα τώ κέντρο της διεθνιστικής επαναστατικής προπαγάνδας. Ύψηξαν σ' όλες τις σοσιαλιστικές δημοκρατίες της Εύρωπης και της Αμερικής εργάτες πώλ ήσαν τ' ά ρωσικά. Πολλά έπίσης αλή της ρωσικής δημοκρατίας μιλούσαν άγγλικά. Έτσι ή έδεις της 'Νοβόγνε Μίρ' είσχωρσαν βαθιά σ' ά εαγικά κέντρα της Αμερικής. Οι μανδρίνοι τού έπίσημου σοσιαλισμού είχαν άφσει ν' άνησυχούν γιά αυτό και άρχισαν να μηχανορραφούν εναντίον μου. Άποφάσαν κι' άνακατέψαν, πώ ένας άλθωπος, ό όποιος μόλις χτές είχε φάσει άπ' την Εύρωπη, πώλ να έχη έδα της άμερικανικής ψυχολογίας, έννοους να έπιδώλ τις άλλωζότες μεθόδους τών σ' αιδες εργάτες τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.
(Ακολούθει).

‘Ο όπιομανής συγγραφεύς Θωμάς Κένσεϋ

Μιά ζωή βασανισμένη, άρρωστημένη, μαρτυρική. Χρόνια άλητειας και δυστυχίας. Πώς απέκτησε ο Κένσεϋ το πάθος του όπιου κτλ.

ΝΑΣ από τους πιο βασανισμένους συγγραφείς του περασμένου αιώνα ήταν κι ο περίφημος Άγγλος Θωμάς ντε Κένσεϋ, ο οποίος είχε επωνομασθεί «Όιοφάγος».

Ο Κένσεϋ γεννήθηκε στο Μάντσεστερ, το 1785 και καταγόταν από παλιά άρχοντική οικογένεια. Ο πατέρας του ήταν ένας απ’ τους πλουσιότερους έμπορους της άγγλικής μεγαλουπόλεως, φημιζότανε δέ για τη μεγάλη φιλολογική του μόρφωση, πράγμα σπάνιο για έναν έμπορο.

Την ίδια μόρφωση ήθελε να δώσει και στον γιό του. Μά ο Θωμάς, μολοντί ήταν εύφραγος, ένοιωσε από μικρός άκατανίκητη κλίση προς την ποίηση και τη φιλολογία, αίσθη- νόταν φοβερή απέχθεια για το σχολείο και για τα μαθήματά του. Σ’ αυτό συντελούσε πολύ κι η έλευση κατάστασης της ύγείας του, γιατί από τα παιδικά του χρόνια ήταν φοβερά φιλάσθενης, σε βαθμό που πολλές φορές κινδύνε- ψε να πεθάνει.

Ήταν όχτώ χρονών περίπου, όταν ξαφνικά πέθανε ο πατέρας του. Τότε, επειδή η ύγεια του κλονιζόταν ολοένα πιο πολύ, η χήρα μητέρα του πούλησε το έμπορικό τους κατάστη- μα, έφυγε απ’ το Μάντσεστερ κι εγκαταστά-θηκε στο Μπαϊθ, μια γειτονική κομητολή με πολύ ύγιεινό κλίμα.

Στο σχολείο της Μπαϊθ, στο οποίο τον έ- στειλε η μητέρα του, ο μικρός Κένσεϋ είχε κα- ταπλίζει τους δασκάλους του με την εύκολη με την όποια κατόρθωσε να συνθέτει λατινι- κούς στίχους. Σε ηλικία δεκατριών ετών, έ- γραφε θαυμάσια την αρχαία Έλληνική γλώσ- σα, την όποια, όταν έγινε δεκαπέντε ετών, μ- λούσε όπως και η μητέρα του, την άγγλική.

Όταν ο Θωμάς συμπλήρωσε τα δεκαπέντε του χρόνια, οι κηδεμόνες που του είχε όρίσει στη διαθήκη του ο πατέρας του, τον στείλανε πάλι στο Μάντσεστερ, για να συμπληρώσει έ- κει τις σπουδές του, μολοντί η ύγεια του δεν είχε άποκατασταθεί καθόλου.

Μά η τυραννική ζωή που περνούσε ο νεαρός Κένσεϋ ως δωδεκαετής μαθητής στο Λύκειο του Μάντσεστερ δεν ήταν για έναν άνθρωπο σαν αυτόν. Και έπειτα από ένα χρόνο, μη μπο- ρώντας να την ανεχθεί πια, ο μέλλον ένδο- ξος συγγραφέας πήδησε μια νύχτα τον πανύ- ψηλο τοίχο της αυλής του σχολείου, δραπέτε-υσε από το Λύκειο κι έφυγε απ’ το Μάντσε-στερ.

Πεζοπορώντας επί δυο ώλόκληρα μερόνυχτα συνεχώς, χωρίς τροφή και συχνά, για πολλές ώρες, χωρίς νερό, κατόρθωσε να φτάσει στο Τσέστερ. Έκει ζήτησε να βρή καμιά δουλειά γραφέως ή και αντιγραφέως, μα δεν μπόρεσε.

Τότε ο Θωμάς πήρε κυριολεκτικώς τα βου-νά. Έφυγε από το Τσέστερ κι άρχισε να περ-υπατάνται στα βουνά της Ουαλίας, προσφέ-ροντας στους αγρόματους χωριάτες τις γρα-φικές του υπηρεσίες για λίγο ψωμί και λίγο γάλα. Στόν έναν έγραψε ένα γράμμα έμπο-ρικής φύσεως, στόν άλλον ένα γράμμα για κά-ποιο μακρινό συγγενή του, στόν τρίτο μια έρωτική επιστολή ή ένα έρωτικό συνέττο για την αγαπημένη του κι’ έτσι τα κατάφερε να ημευτοζή.

Η ζωή του, κατά την περίοδο εκείνη, ήταν έντελως άλητική. Ύπεφερε κάθε είδους στερή-σεις και κακουχίες. Πολλές φορές πλάγιαζε στο ύπαιθρο, έχοντας για στρώμα και για σκέ-πασμα το ξεροχισμένο και καταρτημένο πανο-φόρι του. Άλλοτε, μιν έχοντας τί να φάει, μάζευε μερικά χόρτα, άναβε με τα ξεροκλαδα

φωτιά και τάβαζε μόνος του μέσα σ’ ένα κατσαρόλακι που το κουβαλούσε πάντα μαζί του, μέσα στο άλητικό σακκίδιό του.

Μιά-δυο φορές, έπάνω στην άπελαισία του, έγραψε στους κηδεμόνες του παρακαλώντας να του στείλουν χρήματα. Έκείνοι όμως του ά-παντούσαν ότι έπρεπε να ξαναγυρίσει στο σχο-λείο.

Μά ο Κένσεϋ δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να το κάνει αυτό. Προτιμούσε τα βασάνια του άλητης απ’ την τυραννική ζωή του λυκείου.

Στο τέλος άποφάσισε να πάει στο Λονδίνο, με την έλπίδα ότι εκεί θα εύρισκε ίσως κανέ-να τοκογλύφο, να του δανείσει 200 λίρες, για να συντηρηθεί ως στον να ένηλικιωθεί και να πάρει στην κατοχή του την πατρική του κλη-ρονομία.

Και, πραγματοποιώντας άμέσως τη σκέψι του αυτή, ξεκίνησε για την άγγλική πρωτεύ-ουσα, στην όποια έφτασε ύστερ’ από άρκετες ημέρες πεζοπορίας.

Η ζωή που έκανε ο Κένσεϋ στο Λονδίνο περι-ογραφείται με τρόπο συναρπαστικό στην περι-φημη αυτοβιογραφία του «Έξομολογήσεις έ-λπίδας».

‘Ο Κένσεϋ (Πορτραίτο του Ζ. Ουάτσον Γκάρντον).

νός Άγγλου όπιομανούς», που θεωρείται σή-μερα ως έν’ απ’ τ’ άριστοτερά του, όχι μόνο της άγγλικής, αλλά και της διεθνούς λογοτε-χνίας.

Ο φίλος του Κούνινου, Λέσλυ Στέφεν, γρά-φει για τη ζωή του της εποχής εκείνης, τα έξης :

«Ο τοκογλύφος από τον όποιο ο Θωμάς έζησε δάνειο, ήταν ένας μεγάλος άπατεών. Τού δάνεισε με τόσο ύπερογκο ένα ποσό που πολύ γρήγορα εξαντλήθηκε. Τότε ο Κούνινου, μιν έχοντας άσπλο, άναγκάστηκε να πάει να κατοικήσει σ’ ένα σπίτι της ‘Οδοϋ Έλλήνων, στην δυσφημισμένη συνοικία Σόγιν, το όποιο του νοίκιασε ένας άσπλος άπάθης τοκο-γλύφος, όνομαζόμενος Μπρουνέλλ.

Για μόνο σύντροφό του ο Θωμάς είχε την εποχή εκείνη ένα πεντάχρονο άλητόπα-δο. Μαζύ τον περνούσε τις νύχτες στο δω-ματίκι του, και μαζύ του γύριζε όλημερίς χαζεύοντας στους δρόμους και στα δημόσια πάρκα του Λονδίνου.

Σιγά-σιγά άρχισε να κάνει γνωριμιές με ανθρώπους του άλητόκομου και πρό πάντων με γυναίκες κακής διαγωγής, πολλές απ’

τις όποιες δείχνανε εξαιρετική άγάπη γι’ αυ-τόν. Μιά μάλιστα απ’ αυτές, ένα κορίτσι που την έλεγαν ‘Αννα, τον έλάτρευε σε τέτοιο βαθμό, ώστε μια μέρα προτίμησε να μείνει νηστική ή ίδια για να πληρώσει με το μισό σελίνι που άποτελούσε όλη της την περιου-σία της, ένα ποτήρι κρασί, το όποιο ήμει ο Κένσεϋ για να συνέλθει από το κρηό.

Στο τέλος μια οικογένεια που συνδεόταν άλ-λοτε με τον πατέρα του, του έδωσε δέκα λίρες για να συντηρηθεί λίγο καιρό και συγχρόνως μεσολάβησε στους κηδεμόνες του και κατόρ-θωσε να τον συμπεριλάβει μαζύ τους.

Τότε ο Κούνινου έλασε τα ίχνη της ‘Αννας. Μά ποτέ δεν έπαψε να την θυμάται με αγά-πη κι’ άφιέρωσε σ’ αυτήν ένα απ’ τα συ-κινητικότερα κεφάλαια της αυτοβιογραφίας του.

Οι κηδεμόνες του τον έστειλαν τότε να συ-νεχίσει τις σπουδές του, στο Λύκειο Ουόστερ της ‘Οξφόρδης, πληρώνοντάς του με ά-ποχορήγηση έκαστο έτος των τριών το χρόνο.

Γρήγορα όμως ξανάλασε στα χέρια των το-κογλύφων, οι όποιοι τον λυσιανότουσαν ως ο-τόν ένηλικιωθηκε και πήρε στην κατοχή του την πατρική του περιουσία. Τότε εγκατεστάθη-νε στο πρώτο Λαίμη Κορντν του Λονδί-νου και συνεδέθη φιλικώτατα με τους μεγάλους ποιητές Ουόρντσγουορθ και Κόλριτζ, με τον περίφημο καθηγητή Ουίλσον και τον Σάουθι. Άγόρασε μια μικρή έπαυλη, την γέμισε με βι-βλία και περνούσε τις νύχτες του μελετώντας φιλολογία και φιλοσοφία.

Ο Κένσεϋ ήταν δεκαεπνή ετών, όταν, για την κακή του τύχη, άρχισε να πίνει όπιο. Ύ-πεφερε φοβερά από δ άσπρες άσπαστες και από πάντων απ’ το στομάχι του. Μια μέρα λοι-πόν που τον βασάνιζαν πολύ οι πόνοι, θύγισε στην έξοχό, με την έλπίδα ότι ο καθαρός άε-ρας θα τον ήσυχάζε λίγο.

Στο δρόμο συναντήθηκε με ένα φίλο του, ο όποιος ήταν του μίλησε για τα βασάνια του, τον συμβούλεψε να πάρει όπιο για να καταπραΐνει τους πόνους του.

Άμέσως ο Κένσεϋ, ο όποιος δεν μπορούσε πια να υποφέρει τους πόνους του, συμμορφώ-θηκε με τη συμβουλή του. Μπήκε στο πρώτο φαρμακείο που βρήκε μπροστά του και ζήτησε λίγο όπιο. ‘Ο φαρμακοποιός, άσυνείδητα, του το έδωσε πρόθυμα και σε μεγάλη μάλιστα πο-σότητα, εσάν να ήταν σκόνη για τα δόντια, όπως γράφει ο ίδιος ο Κένσεϋ.

Πολλές φορές από τότε ο ποιητής γύριζε στόν ίδιο εκείνο δρόμο, πλάνωντας για το ίδιο φαρμακείο, μα δεν μπόρεσε να το ξαναβρή. Θάλεγε κανείς ότι είχε άνοιξει η γή και το κατάπια, ή ότι το φαρμακείο εκείνο είχε εμ-φανιστεί δια μαγείας, γά λίγη ώρα, μόνο και μόνο για να τον κάνει όπιομανή.

Μά αν δέ ξαναβρήκε το φαρμακείο εκείνο, βρήκε πολλά άλλα, τα όποια του προμήθευαν με μεγάλη ευκολία όπιο.

Έτσι, το τρομερό πάθος της όπιομανίας τον κυριεύσε ολοκληρω κι’ έφτασε μέχρι του ση-μείου να παίρνει 340 κόκκους όπιου την ημέρα.

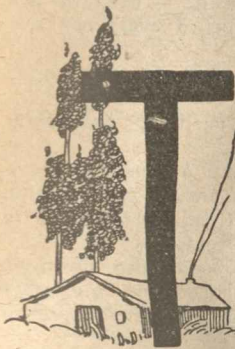
Το 1816, σε ηλικία 31 ετών, ο Κένσεϋ παν-τρεύτηκε στην Μάργκετ Σάμψον. Η γυναίκα του, η όποια τον έλάτρευε, ήταν συγχρόνως παρμαμένα και νοσοκόμα του.

Έπειτα από πέντε χρόνια, το 1821, εξέδω-κε την περίφημη αυτοβιογραφία του ‘Έξομολο-γήσεις έλπίδας’ Άγγλου όπιομανούς», η όποια έγινε άνάσπαστη και σημειωσε πρωτοφανές ρε-κόρ βιβλιοπωλικής επιτυχίας.

Τον καιρό του γάμου του, με τη βοήθεια και την υπεράνθρωπη έπιμονή της Μάργκετας κα-τόρθωσε να περιορίσει κάπως το πάθος του κι’ έλάττωσε το όπιο σε δέκα μόνο κόκκους την ημέρα. Έπειτα όμως από μερικά χρόνια ξανα-αίχτηκε στο όπιο κι’ άρχισε πάλι να παίρνει

‘Ο έρως μιάς γρηάς τυφλής μαρκησίας

(Η κ. ντί Ντεφάν και ο ‘Οράτιος Γουολπόλ)

Ο 17ος, ένας Άγγλος άριστοκράτης, γιος πρωτοπυργού, έν-θροπος λεπτός, καλ-λιεργημένος και εκά-ποτε μορφώσεως, ο ‘Ο-ράτιος Γουολπόλ, έ-φτανε στο Παρίσι.

Ήταν η δεύτερη φο-ρά που έπεσκέπτετο τη γαλλική πρωτεύου-σα, όπου αόπεσε να μείνει άρκετόν καιρό.

Ο Γουολπόλ ήταν έ-φοδιασμένος με άρκε-τά συστατικά γράμμα-τα.

Έτσι θα μπορούσε να γίνει δεκτός στα πιο άριστοκρατικά σαλόνια του Παρισιού. Μεταξύ των άλλων ήταν συνημένος και στη μαρκησία κ. ντί Ντεφάν, στο σαλόνι της όποιας συχνάζε-ν. ‘Ο Άγγλος λοιπόν εύκαιρής έσπεισε να έπισκεφθεί τη γρηά αυτή μαρκησία, η όποια ή-ταν τυφλή και για την όποια είχε άκούσει πολ-λά ένδιαφέροντα πράγματα. Τον είχαν δηλαδή πληροφορήσει ότι ή κ. ντί Ντεφάν ήταν ή πιο έξυπνη γυναίκα της Γαλλίας και ότι το φοβερό δυστύχημά της, να χάσει το φως της, δεν είχε μαράνει καθόλου το πνεύμα της.

Η κ. ντί Ντεφάν ήταν 70 περίπου χρόνων ό-ταν πρωτιγνώρισε τον Γουολπόλ. Και όμως, ή τυφλή αυτή γερόντισσα δεν άργησε να άσθαν-θεί έρωτα και μάλιστα έρωτα σφοδρό για τον Γουολπόλ. ‘Ο Άγγλος άριστοκράτης την έ-γύητευσε με τα όρατα άνέκδοτα που διηγόταν, με το πνεύμα του που σπιδροβόλουσε, με την εμ-θημία του και ίδιος με τη φωνή του. Πραγμα-τικά, ο Γουολπόλ είχε ένα τόνο φωνής εκτά-κτως γοητευτικό, βαθύ, μουσικό, με γλυκύτατες άναπνοές που έσχαρνούσαν σαν ήχοι δαγάνου βαριά στην ψυχή εκείνων που τον άκούσαν.

Η κ. ντί Ντεφάν, γοητευμένη απ’ το νέο φί-λο της, τον ‘Αγγλο της, όπως τον έλεγε, πα-ρακάλεσε να της τον περιγράψουν. Της είπαν ότι ήταν ψηλός, άδύνατος και ότι είχε τα πιο όμορφα μάτια του κόσμου. Κατόπιν αυτού, ό-ταν ο νέος την ξαναεπισκέφθηκε, ή τυφλή μαρ-κησία περιέφερε σιγά τα χέρια της γύρω στο πρόσωπό του για να συλλάβει στη φαντασία της τη μορφή του. Το χάδι αυτό ήταν σαν μια έρωτική έξομολόγηση, ήταν όλη ή τρυφερότης μιάς εδύασητης γυναίκας που ήθελε, με κάθε τρόπο, να άσθανθεί άκόμη τα χτυποκάρδια της άγάπης.

Ποιός όμως μπορεί να κρίνει για καιρό ένα δυνατό αίσθημα; Και ή κ. ντί Ντεφάν, ύστερα από λίγο, άρχισε να φανερώνη την άγάπη της προς τον νεαρό Άγγλο. Τού είχε άπόλυτη έμ-πιστοσύνη. Ζητούσε για το κάθε τι τη γνώμη του, τον παρακαλούσε να τη φωνάζει κμκρού-λα μου, του μίλούσε με τον πιο τρυφερό και στοργικό τρόπο.

Κι’ ο Γουολπόλ; Αυτός βέβαια δεν μπορούσε νάμει ένθροισμένος από τον έρωτα μιας τυ-φλής έδωρητάρας, όσο έξυπνη, όσο μορφο-μένη, όσο τρυφερή και άν ήταν. Το αίσθημα της ντί Ντεφάν κολάκωνε την κενοδοξία του, αίσθανόταν ένα στοργικό οίκτο για τη γρηά μαρκησία, συγχρόνως όμως άνησυχούσε όταν ά-

τεραιστές ποσότητες, όπως πριν. Το ίδιο έγινε σ’ όλη τη ζωή του. Άλλοτε περιώριζε το όπιο σε πέντε-δέκα κόκκους την ημέρα, άλλοτε το έκοβε έντελώς, κι’ άλλοτε το ξαναόχιζε κι’ έ-φτανε στους 150 και 200 κόκκους την ημέρα, για να άνακαυφίη τους πόνους του στομάχου και τη λύπη του για τα χτυπήματα που τοδίδνε κάθε τόσο η μοίρα, μέχρι του θανάτου του.

Πολυδυσανασμένος, άρρωστημένος, όπιομα-νής, δυστυχισμένος, ο Κένσεϋ έζησε όσάτοσο πολλά χρόνια. Πέθανε το 1850 σε ηλικία 74 ετών.

κουγε την κ. ντί Ντεφάν να του μιλάει με τόσο σφοδρότητα για το αίσθημά της.

Μετά έξι μηνών διαμονή στο Παρίσι, ο Γου-ολπόλ γύρισε στο Λονδίνο. Φεύγοντας όμως, ύ-ποσχέθηκε στη γρηά φίλη του ότι δεν θ’ ά-πονοιάζε για πολλή καιρό. Μά και από αυτή την ίδια άπέσπασε την υπόσχεσή πως θα ήταν λογική, πως δεν θα του έγραφε πολύ τρυφερά γράμματα και πως δεν θα πολυμιλούσε για τη φίλιά τους στους άλλους της φίλους. Μάταιες ύποσχέσεις! Η κ. ντί Ντεφάν δεν μπορούσε να κρίνει το αίσθημα που την έφλόγιζε. Και να τί έγραφε στον αγαπημένο της, στο πρώτο της κιάλας γράμμα, ή δύστυχη τυφλή:

«Πρώτα-πρώτα σάς πληροφορώ—για να σάς καθυστερήσω—ότι κανείς δεν θα μάθη τίποτε για την άλληγογραφία μας. Θα συμ-μορφωθώ στο ζήτημα αυτό πιστότατα με δτι μου ζήτησετε. Άρχισα κιάλας να κρύβω τη λύπη μου για την άπουσία σας, και έκτος ά-πό τον Πρόεδρο Ένω και την κ. ντί Ζου-σάκ, φίλους μου παλιούς που είνε σαν άδελ-φοί μου, δεν πρόερα σε κανέναν άλλο το δ-νομά σας. Στο σημείο λοιπόν αυτό είμαστε ά-

‘Ο ‘Οράτιος Γουολπόλ. (Πορτραίτο του Ρ. Βέινολδ).

πολύτως έξηγημένοι. Και καθώς κανείς δεν μάς άκούει, μπορώ, χωρίς να σας φοβίσω, να σάς πώ ότι είνε άδύνατον ν’ αγαπηθεί άδρας τρυφερώτερα απ’ όσα σάς άγαπώ εγώ...»

Όταν διάβασε το γράμμα αυτό ο Γουολπόλ, κατάλαβε με πόσα άκόμια γράμματα, πλέον τρυ-φερά, θα τον έδοιόαυθε ή κ. ντί Ντεφάν, αν δεν της έβαζε κάποιο χαλινό στο αίσθημά της. Της έγραψε λοιπόν ότι το γράμμα της ήταν γε-μάτο από «ρωματικές παραφορές».

«Ρωματικές παραφορές», του άπαντούσε ύ-στερα από λίγες μέρες ή κ. ντί Ντεφάν, όνομάζετε την άδωά μου τρυφερότητα για σάς; Μά κανάτε έξω φρενών και με πολλή ευχαρίστηση θα ξεριζώνα τα μύτια σας που λένε πως είνε τόσο όμορφα, για να είνε τι-μωρήσω. Ψάχνω να βρω μια προσβολή, μα τέτοια προσβολή που να σάς κάνει να θυμώ-σετε πολύ, αλλά δεν βρίσκω δυνατό καμ-μιά... Μάθετε όμως και χαράξτε το στο μυα-λό σας ότι δεν σάς άγαπώ περισσότερο από ό,τι πρέπει και ότι δεν θαμιάω περισσότερο από ό,τι αξίζουν τα χαρίσματά σας. Έλάτε, έλάτε στο Παρίσι και θα ιδήτε πως θα σάς φερθώ!...»

Ήταν λοιπόν άγάπη το αίσθημα αυτό της γη-νιάς μαρκησίας για τον Γουολπόλ; Και βέ-βαια ήταν άγάπη, γιατί ή ηλικία δεν παύει κα-νένα ρόλο στα ζήτηματά αυτά.

Μά και ο Γουολπόλ δεν έμεινε άδιάφορος στη μεγάλη αυτή άγάπη. Άπόδειξες ότι στα όχτώ χρόνια που άκολούθησαν κατόπιν, πήγε τέσσε-ρες φορές στο Παρίσι και τις τέσσερες αυτές φορές έταξείδευε για την κ. ντί Ντεφάν. ‘Όλο σχεδόν τον καιρό άλλωστε που έμεινε στο Πα-ρίσι, τον περνούσε κοντά της. Μά και όταν βρι-σκόταν μακριά της, στο Λονδίνο ή στην έξω-κική του έπαυλη του Στρέμπρετ Χιλ, της έγρα-φε τακτικώτατα, ένα τουλάχιστον γράμμα τη βδομάδα. Στις δυο χιλιάδες γράμματα που άν-τιλάβαιν, τα όχτακόσια περίπου είνε του Γου-ολπόλ. Δεν υποβάλλεται δέ — όπως θα κατα-λαβαίνετε — στον κόπο να γεμίζει τόσο χαρτί ένας νοηλής άριστοκράτης, αν δεν αίσθανόταν κάποιο βαθύ και ελκρινές αίσθημα — έστω και τρυφερότητα μονάχα — για μια γυναίκα!

Τά χρόνια όσάτοσο περνούσαν. Η κ. ντί Ντε-φάν είχε φτάσει πια στα όγδόντα τρία, μα παρ’ όλο το βαθύ γήρας της, διατηρούσε όλη τη θαλερότητα της ψυχής της και όλην του πνευματός της τη ζωηρότητα.

— Η ψυχή της, έλεγε για τη φίλη του ο Γουολπόλ, είνε άθάνατη κι’ άναγκάζει το κορ-μί της να της κρατάει συντροφιά!

Όστόσο, το τέλος πλησίαζε. Μά μέρα του 1780 ή κ. ντί Ντεφάν ύπαγόρευσε από το κρεβ-δάτι της στον πιστό της γραμματέα Βιάρο, ένα γράμμα προς τον Γουολπόλ. Ήταν το τελευ-ταίο που του έγραφε:

«Σας έγραφα, τον πληροφορεί, έδώ και λί-γες μέρες πως δεν ήμουν και τόσο καλά. Σή-μερα είμαι χειρότερα. Και καταλαβαίνω πως ή κατάστασί μου αυτή δεν είνε παρά προμή-νυμα του προσεχούς μου τέλους. Όστόσο, δεν τρομάζω. Άφού δεν πρόκειται να σάς ξαναί-δώ, δεν έχω τίποτε στη ζωή που να θλίβο-μαι γιατί θα το χάσω. Διασκεδάστε, φίλε μου, όσο μπορείτε περισσότερο. Μη λησθή-τε. Είμαστε σχεδόν χαμένοι πια ό ένας για τον άλλον...»

Πραγματικά, ύστερα από λίγες μέρες, ή κ. ντί Ντεφάν πέθανε.

Έμαθα, έγραφε αργότερα σ’ ένα φίλο του ο Γουολπόλ, τον θάνατο της αγαπημένης μου γρηάς φίλης κ. ντί Ντεφάν. Η άπόλυτη αυτή δεν ήταν άπροσδόκητη για μένα. Η καλή μαρκησία είχε παραγγείλει. Η μηνή της εν τούτοις μόλις είχε άρχισι ν’ άδυνατεί. Μά δεν είχε καθόλου ξασθενήσει ή έν-πληκτική εδφνία της. Της έγραφα έδώ και 15 χρόνια τώρα ένα τουλάχιστον γράμμα την εβδομάδα. Και μου άπαντούσε έξυπνα, τρυφε-ρά, πρωτοπότατα. ‘Ας είνε έλαφρό το χό-μα που την έσκέπασε!...»

Έτσι τελείωσε το τόσο περίεργο, μα και τό-σο συγχαπτικό και τόσο τρυφερό αυτό έρωτικό είδύλλιο, μετάξυ ενός όραίου Άγγλου άριστο-κράτου και μιάς γρηάς τυφλής, αλλά ν’ έμ-πιστοτής Παλίδος μαρκησίας. ‘Ας έξει ν’ άνα-φέρουμε έδώ και το πορκατω κομμάτι από μια έπιστολή της κ. ντί Ντεφάν στον Γουολπόλ, μα κέρα που ο άγαπημένος της της είχε μιλήσει λίγο τρυφερώτερα παρ’ ό,τι συνήθως:

«...Τι σημαίνει αν είνε κανείς γέρος, αν είνε τυφλός; του έγραφε. Τι σημαίνει ο τόπος που κατοικούμε; Τι σημασία έχει αν μάς πε-ριτοιχίζον άνθρωποι άνόητοι και κακοί; Ό-ταν ή ψυχή είνε γεμάτη αίσθημα, δεν νοιά-ζει τη στέρησι παρ’ όσον τον άνθρώπου που έμπνέει τα αίσθήματά αυτά. Κι’ όταν ο ά-νθρωπος αυτός άναπαύεται στα αίσθήμα-τά μας, τότε δεν έχουμε πια να πούμε τίποτε άλλο...»

Ο πύργος με τις τριανταφυλλιές

Μαγκαλί να προχωρή προς αυτόν.

Η νέα πήρε το χέρι που της έδωσε ο δούξ και του είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση:

— Δεν ξέρω πώς να ευχαριστήσω την εξοχήτά σας, ή οποία μ' έσωσε ακόμα μια φορά. Χωρίς την επέμβασή σας, σίγουρα ήμουν χαμένη...

Τότε ο Τζέρο, με μεγαλύτερη ακόμη συγκίνηση, της απάντησε:

— Θά σ' ασ παρακαλώ, μίς Μαγκαλί, να θεωρήσετε αυτό που ξανα για σ' σαν μια μικρή επανόρθωση του παρελθόντος...

— Ω! Έκανε η Μαγκαλί κομψίζοντας. Θα δώσω έτσι μεγάλη σοβαρότητα σ' ένα επεισόδιο εντελώς ασήμαντο... 'Αλλά είναι φυσικό σ' ένα σουα του Στάλματ να επανρθώση τα σφάλματά του με τη μεγαλύτερη γενναιοδωρία...

— Ώρα, Μαγκαλί! φώναξε ο Φρέντντ επεμβαίνοντας στη συζήτηση. Μά άφησε και μένα να ευχαριστήσω τον δούκα... 'Αν ήξερες τί περιουσίες μου έκανε όσο έλειπες εσύ...

— Έλα, σόπα, φίλοι!... τον διέκοψε με τρυφερότητα ο Τζέρο. Καί, απευθυνόμενος προς τη Μαγκαλί, επρόθεσε:

— 'Αν επιμένετε να ευχαριστήσετε κάποιον, μίς Μαγκαλί, υπάρχει ο μικρός Τζιμ, ο οποίος μ' έδωσε τον τρόπο της θεραπείας σας και είνε άξιος της εμπιστοσύνης σας... Νά κι' ο 'Αλαφ που ζητάει τα χάρια σας... Χωρίς την επέμβασή του γενναίου αυτού σκύλου, με δυσκολία θά κατέβαλα τον κακοφύγο...

— Ένδ' η Μαγκαλί χάιδεψε τον 'Αλαφ, ο δούξ γύρισε προς την αδελφή του και της είπε:

— Έλα, 'Ισαβέλλα... Μόλις προφτάνουμε να ντυθούμε για το γεύμα... 'Ας αφήσουμε τη δεσποινίδα 'Αμαλία και την νεαρά νεογνασμένη να ξεκουραστούν από το ταξίδι τους.

— Σταθήκαμε μια μέρα και στην 'Αρλη της Προβηγκίας: είπε η δεσποινίς 'Αμαλία. 'Η Μαγκαλί ήθελε να δ'η τον τόπο της καταγωγής της.

— Είδα το σπίτι όπου γεννήθηκε ο πατέρας μου! επρόθεσε η Μαγκαλί με συγκίνηση. 'Ο διευθυντής του ξενοδοχείου, στο οποίο καταλύσαμε, τον είχε γνωρίσει... Μ' έλεγε πως ήταν ώριμος και διακριτικός και πως όλοι τον αγαπούσαν... Έξαφνα, υπαινικόντας σ'ε μια καλλιτεχνική ιδιοτροπία του, έφανε για την 'Αμερική. 'Επ' δύο χρόνια εί' φίλοι του λάβαιναν ταχυτά ειδήσεις του, μ'α κατόπιν δεν άκουσαν πια να γίνεται λόγος γ' αυτόν. Είμαι ευχαριστημένη που γνώρισα την πατρίδα τοι πατέρα μου. 'Ο ξενοδόχος μ'ε ναγνώρισε από την ομοιότητα... Φαίνεται πως είμαι γνήσια 'Αρλεζιάνα!

— 'Η ώραότερη και η καλύτερη απ' όλες τις 'Αρλεζιάνες είτε η λαϊκή 'Ισαβέλλα. Αυτή αγαπημένη μου Μαγκαλί, θά μ'οι δηγηθής τις εντυπώσεις σου απ' το ταξίδι σου. 'Επειτα, ξέρεις, θά σ'ε ζητήσουν οι ξένοι μας.

— 'Ο' αποφύγης να στενοχωρήσης τη μίς Μαγκαλί, εκθέτοντας την στην κοινωνική περιέργεια των ξένων μας! είπε ο

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α ή Μαγκαλί!... 'Η Μαγκαλί μου!... φώναξε ο Φρέντντ με λαχτάρα, καθώς είδε την αδελφή του να μπαίνει μέσα.

— 'Η Μαγκαλί, ή οποία έλωπε πια από ύγεια, έμεινε προς αυτόν και τον αγκάλιασε... 'Αρχισε να τον φιλάει γελώντας και κλαίοντας συγχρότως.

— 'Ο δούξ του Στάλματ παραμέρισε διακριτικά και, πλησιάζοντας τον πατέρα Νουέ και τη δίδα 'Αμαλία, τους ζήτησε πληροφορίες για το ταξίδι τους...

Μά στάθηκε ξαφνα, βλέποντας τη Μαγκαλί να προχωρή προς αυτόν.

Η νέα πήρε το χέρι που της έδωσε ο δούξ και του είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση:

— Δεν ξέρω πώς να ευχαριστήσω την εξοχήτά σας, ή οποία μ' έσωσε ακόμα μια φορά. Χωρίς την επέμβασή σας, σίγουρα ήμουν χαμένη...

Τότε ο Τζέρο, με μεγαλύτερη ακόμη συγκίνηση, της απάντησε:

— Θά σ' ασ παρακαλώ, μίς Μαγκαλί, να θεωρήσετε αυτό που ξανα για σ' σαν μια μικρή επανόρθωση του παρελθόντος...

— Ω! Έκανε η Μαγκαλί κομψίζοντας. Θα δώσω έτσι μεγάλη σοβαρότητα σ' ένα επεισόδιο εντελώς ασήμαντο... 'Αλλά είναι φυσικό σ' ένα σουα του Στάλματ να επανρθώση τα σφάλματά του με τη μεγαλύτερη γενναιοδωρία...

— Ώρα, Μαγκαλί! φώναξε ο Φρέντντ επεμβαίνοντας στη συζήτηση. Μά άφησε και μένα να ευχαριστήσω τον δούκα... 'Αν ήξερες τί περιουσίες μου έκανε όσο έλειπες εσύ...

— Έλα, σόπα, φίλοι!... τον διέκοψε με τρυφερότητα ο Τζέρο. Καί, απευθυνόμενος προς τη Μαγκαλί, επρόθεσε:

— 'Αν επιμένετε να ευχαριστήσετε κάποιον, μίς Μαγκαλί, υπάρχει ο μικρός Τζιμ, ο οποίος μ' έδωσε τον τρόπο της θεραπείας σας και είνε άξιος της εμπιστοσύνης σας... Νά κι' ο 'Αλαφ που ζητάει τα χάρια σας... Χωρίς την επέμβασή του γενναίου αυτού σκύλου, με δυσκολία θά κατέβαλα τον κακοφύγο...

— Ένδ' η Μαγκαλί χάιδεψε τον 'Αλαφ, ο δούξ γύρισε προς την αδελφή του και της είπε:

— Έλα, 'Ισαβέλλα... Μόλις προφτάνουμε να ντυθούμε για το γεύμα... 'Ας αφήσουμε τη δεσποινίδα 'Αμαλία και την νεαρά νεογνασμένη να ξεκουραστούν από το ταξίδι τους.

— Σταθήκαμε μια μέρα και στην 'Αρλη της Προβηγκίας: είπε η δεσποινίς 'Αμαλία. 'Η Μαγκαλί ήθελε να δ'η τον τόπο της καταγωγής της.

— Είδα το σπίτι όπου γεννήθηκε ο πατέρας μου! επρόθεσε η Μαγκαλί με συγκίνηση. 'Ο διευθυντής του ξενοδοχείου, στο οποίο καταλύσαμε, τον είχε γνωρίσει... Μ' έλεγε πως ήταν ώριμος και διακριτικός και πως όλοι τον αγαπούσαν... Έξαφνα, υπαινικόντας σ'ε μια καλλιτεχνική ιδιοτροπία του, έφανε για την 'Αμερική. 'Επ' δύο χρόνια εί' φίλοι του λάβαιναν ταχυτά ειδήσεις του, μ'α κατόπιν δεν άκουσαν πια να γίνεται λόγος γ' αυτόν. Είμαι ευχαριστημένη που γνώρισα την πατρίδα τοι πατέρα μου. 'Ο ξενοδόχος μ'ε ναγνώρισε από την ομοιότητα... Φαίνεται πως είμαι γνήσια 'Αρλεζιάνα!

— 'Η ώραότερη και η καλύτερη απ' όλες τις 'Αρλεζιάνες είτε η λαϊκή 'Ισαβέλλα. Αυτή αγαπημένη μου Μαγκαλί, θά μ'οι δηγηθής τις εντυπώσεις σου απ' το ταξίδι σου. 'Επειτα, ξέρεις, θά σ'ε ζητήσουν οι ξένοι μας.

— 'Ο' αποφύγης να στενοχωρήσης τη μίς Μαγκαλί, εκθέτοντας την στην κοινωνική περιέργεια των ξένων μας! είπε ο

Τότε ο Τζέρο, με μεγαλύτερη ακόμη συγκίνηση, της απάντησε:

— Θά σ' ασ παρακαλώ, μίς Μαγκαλί, να θεωρήσετε αυτό που ξανα για σ' σαν μια μικρή επανόρθωση του παρελθόντος...

— Ω! Έκανε η Μαγκαλί κομψίζοντας. Θα δώσω έτσι μεγάλη σοβαρότητα σ' ένα επεισόδιο εντελώς ασήμαντο... 'Αλλά είναι φυσικό σ' ένα σουα του Στάλματ να επανρθώση τα σφάλματά του με τη μεγαλύτερη γενναιοδωρία...

— Ώρα, Μαγκαλί! φώναξε ο Φρέντντ επεμβαίνοντας στη συζήτηση. Μά άφησε και μένα να ευχαριστήσω τον δούκα... 'Αν ήξερες τί περιουσίες μου έκανε όσο έλειπες εσύ...

— Έλα, σόπα, φίλοι!... τον διέκοψε με τρυφερότητα ο Τζέρο. Καί, απευθυνόμενος προς τη Μαγκαλί, επρόθεσε:

— 'Αν επιμένετε να ευχαριστήσετε κάποιον, μίς Μαγκαλί, υπάρχει ο μικρός Τζιμ, ο οποίος μ' έδωσε τον τρόπο της θεραπείας σας και είνε άξιος της εμπιστοσύνης σας... Νά κι' ο 'Αλαφ που ζητάει τα χάρια σας... Χωρίς την επέμβασή του γενναίου αυτού σκύλου, με δυσκολία θά κατέβαλα τον κακοφύγο...

— Ένδ' η Μαγκαλί χάιδεψε τον 'Αλαφ, ο δούξ γύρισε προς την αδελφή του και της είπε:

— Έλα, 'Ισαβέλλα... Μόλις προφτάνουμε να ντυθούμε για το γεύμα... 'Ας αφήσουμε τη δεσποινίδα 'Αμαλία και την νεαρά νεογνασμένη να ξεκουραστούν από το ταξίδι τους.

— Σταθήκαμε μια μέρα και στην 'Αρλη της Προβηγκίας: είπε η δεσποινίς 'Αμαλία. 'Η Μαγκαλί ήθελε να δ'η τον τόπο της καταγωγής της.

— Είδα το σπίτι όπου γεννήθηκε ο πατέρας μου! επρόθεσε η Μαγκαλί με συγκίνηση. 'Ο διευθυντής του ξενοδοχείου, στο οποίο καταλύσαμε, τον είχε γνωρίσει... Μ' έλεγε πως ήταν ώριμος και διακριτικός και πως όλοι τον αγαπούσαν... Έξαφνα, υπαινικόντας σ'ε μια καλλιτεχνική ιδιοτροπία του, έφανε για την 'Αμερική. 'Επ' δύο χρόνια εί' φίλοι του λάβαιναν ταχυτά ειδήσεις του, μ'α κατόπιν δεν άκουσαν πια να γίνεται λόγος γ' αυτόν. Είμαι ευχαριστημένη που γνώρισα την πατρίδα τοι πατέρα μου. 'Ο ξενοδόχος μ'ε ναγνώρισε από την ομοιότητα... Φαίνεται πως είμαι γνήσια 'Αρλεζιάνα!

— 'Η ώραότερη και η καλύτερη απ' όλες τις 'Αρλεζιάνες είτε η λαϊκή 'Ισαβέλλα. Αυτή αγαπημένη μου Μαγκαλί, θά μ'οι δηγηθής τις εντυπώσεις σου απ' το ταξίδι σου. 'Επειτα, ξέρεις, θά σ'ε ζητήσουν οι ξένοι μας.

— 'Ο' αποφύγης να στενοχωρήσης τη μίς Μαγκαλί, εκθέτοντας την στην κοινωνική περιέργεια των ξένων μας! είπε ο

Τότε ο Τζέρο, με μεγαλύτερη ακόμη συγκίνηση, της απάντησε:

— Θά σ' ασ παρακαλώ, μίς Μαγκαλί, να θεωρήσετε αυτό που ξανα για σ' σαν μια μικρή επανόρθωση του παρελθόντος...

— Ω! Έκανε η Μαγκαλί κομψίζοντας. Θα δώσω έτσι μεγάλη σοβαρότητα σ' ένα επεισόδιο εντελώς ασήμαντο... 'Αλλά είναι φυσικό σ' ένα σουα του Στάλματ να επανρθώση τα σφάλματά του με τη μεγαλύτερη γενναιοδωρία...

— Ώρα, Μαγκαλί! φώναξε ο Φρέντντ επεμβαίνοντας στη συζήτηση. Μά άφησε και μένα να ευχαριστήσω τον δούκα... 'Αν ήξερες τί περιουσίες μου έκανε όσο έλειπες εσύ...

— Έλα, σόπα, φίλοι!... τον διέκοψε με τρυφερότητα ο Τζέρο. Καί, απευθυνόμενος προς τη Μαγκαλί, επρόθεσε:

— 'Αν επιμένετε να ευχαριστήσετε κάποιον, μίς Μαγκαλί, υπάρχει ο μικρός Τζιμ, ο οποίος μ' έδωσε τον τρόπο της θεραπείας σας και είνε άξιος της εμπιστοσύνης σας... Νά κι' ο 'Αλαφ που ζητάει τα χάρια σας... Χωρίς την επέμβασή του γενναίου αυτού σκύλου, με δυσκολία θά κατέβαλα τον κακοφύγο...

— Ένδ' η Μαγκαλί χάιδεψε τον 'Αλαφ, ο δούξ γύρισε προς την αδελφή του και της είπε:

— Έλα, 'Ισαβέλλα... Μόλις προφτάνουμε να ντυθούμε για το γεύμα... 'Ας αφήσουμε τη δεσποινίδα 'Αμαλία και την νεαρά νεογνασμένη να ξεκουραστούν από το ταξίδι τους.

— Σταθήκαμε μια μέρα και στην 'Αρλη της Προβηγκίας: είπε η δεσποινίς 'Αμαλία. 'Η Μαγκαλί ήθελε να δ'η τον τόπο της καταγωγής της.

— Είδα το σπίτι όπου γεννήθηκε ο πατέρας μου! επρόθεσε η Μαγκαλί με συγκίνηση. 'Ο διευθυντής του ξενοδοχείου, στο οποίο καταλύσαμε, τον είχε γνωρίσει... Μ' έλεγε πως ήταν ώριμος και διακριτικός και πως όλοι τον αγαπούσαν... Έξαφνα, υπαινικόντας σ'ε μια καλλιτεχνική ιδιοτροπία του, έφανε για την 'Αμερική. 'Επ' δύο χρόνια εί' φίλοι του λάβαιναν ταχυτά ειδήσεις του, μ'α κατόπιν δεν άκουσαν πια να γίνεται λόγος γ' αυτόν. Είμαι ευχαριστημένη που γνώρισα την πατρίδα τοι πατέρα μου. 'Ο ξενοδόχος μ'ε ναγνώρισε από την ομοιότητα... Φαίνεται πως είμαι γνήσια 'Αρλεζιάνα!

— 'Η ώραότερη και η καλύτερη απ' όλες τις 'Αρλεζιάνες είτε η λαϊκή 'Ισαβέλλα. Αυτή αγαπημένη μου Μαγκαλί, θά μ'οι δηγηθής τις εντυπώσεις σου απ' το ταξίδι σου. 'Επειτα, ξέρεις, θά σ'ε ζητήσουν οι ξένοι μας.

— 'Ο' αποφύγης να στενοχωρήσης τη μίς Μαγκαλί, εκθέτοντας την στην κοινωνική περιέργεια των ξένων μας! είπε ο

Τότε ο Τζέρο, με μεγαλύτερη ακόμη συγκίνηση, της απάντησε:

— Θά σ' ασ παρακαλώ, μίς Μαγκαλί, να θεωρήσετε αυτό που ξανα για σ' σαν μια μικρή επανόρθωση του παρελθόντος...

— Ω! Έκανε η Μαγκαλί κομψίζοντας. Θα δώσω έτσι μεγάλη σοβαρότητα σ' ένα επεισόδιο εντελώς ασήμαντο... 'Αλλά είναι φυσικό σ' ένα σουα του Στάλματ να επανρθώση τα σφάλματά του με τη μεγαλύτερη γενναιοδωρία...

— Ώρα, Μαγκαλί! φώναξε ο Φρέντντ επεμβαίνοντας στη συζήτηση. Μά άφησε και μένα να ευχαριστήσω τον δούκα... 'Αν ήξερες τί περιουσίες μου έκανε όσο έλειπες εσύ...

— Έλα, σόπα, φίλοι!... τον διέκοψε με τρυφερότητα ο Τζέρο. Καί, απευθυνόμενος προς τη Μαγκαλί, επρόθεσε:

— 'Αν επιμένετε να ευχαριστήσετε κάποιον, μίς Μαγκαλί, υπάρχει ο μικρός Τζιμ, ο οποίος μ' έδωσε τον τρόπο της θεραπείας σας και είνε άξιος της εμπιστοσύνης σας... Νά κι' ο 'Αλαφ που ζητάει τα χάρια σας... Χωρίς την επέμβασή του γενναίου αυτού σκύλου, με δυσκολία θά κατέβαλα τον κακοφύγο...

Λόρδος Τζέρο. Είμαι βέβαιος, ότι αυτό δεν την ευχαριστεί καθόλου. 'Οσοι ενδιαφέρονται και την αγαπούν πραγματικά, μπορούν να πάνε να τη βρουν στο διαμερίσμα της δος 'Αμαλίας ή στο δικό σου σαλόνι. Λοιπόν, αχ, Φρέντντ. Μου φαίνεται, ότι ο ύμνος σου είναι πολύ καλύτερος.

Και έδωσε το χέρι του στο νέο, ο οποίος εντελώς αδόκητα, έκοιμη και το φίλησε.

— Είσαι πολύ παιδί, Φρέντντ! είπε ο δούξ με ύφος δυσχεστεμένου, αλλά και πλημμυρισμένου από συγκίνηση.

— Σ' αγαπώ τόσο, καλέ μου λόρδε! απάντησε ο Φρέντντ, κινώντας τον προστάτη του μ' ένα βλέμμα γεμάτο άπειρη τρυφερότητα.

— 'Ο δούξ του Στάλματ άπλωσε τα χέρια του και χαϊδώντας τα καστανά μαλλιά του νέου, του είπε με φωνή θερμή:

— Κι' εγώ σ' αγαπώ πολύ, Φρέντντ μου! 'Όσο μάλλον σ'ε συναναστρέφωμαι, τόσο πιο πολύ σ' αγαπώ! Σ'ε θεωρώ γ'α μικρότερό μου αδελφό. Μά κι' αδελφός μου αν ήσουν, πάλι δεν θ'σ' άραπούσα τόσο.

— 'Αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Τζέρο μαζί με τη λαϊκή 'Ισαβέλλα, βγήκαν έξω. 'Η Μαγκαλί κάθισε τότε κοντά στο Φρέντντ και του έπιασε τα χέρια. Μά ο νέος ξεφώνιστηκε, βλέποντας κάτω από τα βελανιδιές να θολώνη τα όρια της νύκτας.

— Μήπως ξηλεύεις, Μαγκαλί μου, γιατί αγαπώ τόσο τον δούκα; τη ρώτησε. 'Εν τούτοις ξέρεις, ότι εσύ έχεις πάντα την πρώτη θέση στην αγάπη μου και στην καρδιά μου. Μά κι' αυτός είναι τόσο καλός, τόσο λεπτός!...

— 'Όχι, Φρέντντ μου, δεν ξηλεύω καθόλου! τοι απάντησε χαμογελώντας μελαγχολικά η Μαγκαλί. 'Ησύχασε! 'Αγάπα τον όσο μπορείς! Είνε άξιος της αγάπης σου και έχει πολλά δικαιώματα στην ευγνωμοσύνη μας, δικαιώματα που τα μεγάλωνει καθημερινώς με τις ειδήσεις του.

Και η νέα επρόθεσε μέσα της:

«Δεν θά ήταν τάχα καλύτερα να είχαμε λόγους να τον αποστρέφωμαστε, όπως άλλοτε;»

Τα κίτρινα φύλλα, κινώντας από τα δέντρα, σκέπαζαν το χώμα κι' έφεραν στους ώμους του λόρδου Τζέρο και στη ράχη του άλλου του, το οποίο έφερνε από το χάλινάρι σ' ένα μονοπάτι του πάρκου. 'Η φυσιογνωμία του νεαρού μεριστόντος είχε κάτι από τη μελαγχολία της φθινοπωρινής ημέρας.

Έξαφνα, ο δούξ στάθηκε. Είχε φτάσει στην άκρη του μονοπατιού και μπροστά του απλώνονταν ένα μικρό άδεντρο μέγας, στη μέση του οποίου υπήρχε ένα μικρό θύλακι.

— 'Ενδ' η Μαγκαλί μίλησε στα στήθεα για το Θεό και για την αλωσύνη. 'Ηταν πραγματικά ωραίο το θέαμα να βλέπει κανείς τα παιδάκια προσηλωμένα στη διδασκαλία της νέας, της οποίας το πρόσωπο φωτιζόταν από μια ουράνια έξαρση.

— Τι υπέροχη μητέρα που θά γινάταν! σκέφτηκε ο δούξ. Πόση προσέωση, καλωσύνη κι' εγγύτητα.

Έξαφνα, η Μαγκαλί, ακούγοντας κάποια άφελή παρατήρηση σ'ε ενός μαθητού της, γέλασε με ο έλεύθερο κι' ειλικρινές γέλιο.

— Και πόσο χαρούμενη! ψιθύρισε ο Τζέρο. 'Αν και ο Φρέντντ μ'οι λέει, ότι δεν είναι πια εδύνη, όπως άλλοτε. 'Ω! Θεέ μου! 'Ηπως υποφέρει κι' εκείνη; 'Θά ήθελα τόσο να μη συνέβαινε ένα έτσι πράγμα. Κι' όμως κατά βάθος μ' ευχαριστεί ή ιδέα ότι μπορεί να υποφέρει κι' αυτή. Τι παράδοξο που είναι ή ανθρώπινη καρδιά!

Κούνησε το κεφάλι του για να διώξη τις δδνηρές αυτές σκέψεις, καί προχώρησε προς τον μικρό θύλακο.

— 'Η Μαγκαλί, βλέποντάς τον, διέκοψε απότομα τη διδασκαλία

της και σηκώθηκε. Τα δύο παιδάκια κίνησαν τον πυροδοτούμενο τρομαγμένα. Μά η Μαγκαλί τους ξένωσε κι' άμέσως έκαναν ένα είδος υποκλίσεως.

— Μή σ' άνησώ, μίς Μαγκαλί! είπε ο δούξ, βγάζοντας το καπέλο του μ' εγγύτητα. Έξακολούθησε τη διδασκαλία σας. Μου θυμίζει την παιδική μου ηλικία, όταν ο πατήρ Νουέ μ' έδιδασκε θρησκευτικά. Θυμίζετε, δεσποινίς 'Αμαλία;

— Πολύ καλά, μιλώρδε. Είσατε πολύ καλός μαθητής και τα καταβαίνατε όλα άμέσως.

— Ναι, την έδεχομε ο δούξ χαμογελώντας, καταλάβαινα τις διδασκαλίες του άδελφού σας, αλλά δεν συμμορφωνόμουν μ' αυτές... Τον βασάνιζα πολύ με τον χαρακτήρα μου, ο οποίος από τότε φαινόταν τόσο βίαιος ήταν. 'Αλλά έκανα μεγάλες προόδους ως την εποχή της πρώτης μου μεταλήψεως. Κατόπιν ή κολακείες του περιβάλλοντός μου και ο κόσμος, στον οποίο μπήκα πολύ νέος, κατέστρεψαν το έργο του διδασκάλου μου.

— Δεν έχετε δικιο, μιλώρδε. 'Εμεινε πάντοτε κάτι μέσα σας... — 'Ισως... Έκανε ο δούξ.

Και βλέποντάς ότι η Μαγκαλί απέμεινε τους μικρούς μαθητές της, τη ρώτησε:

— Λοιπόν, μίς Μαγκαλί! Γιατί διακόπτετε το μάθημά σας;

— Μά είχαμε σχεδόν τελειώσει, μιλώρδε, την ώρα που ήρθατε. Εξ άλλου, έχουμε καιρό. 'Η δεσποινίς 'Αμαλία κι' εγώ ερχόμαστε εδώ κάθε μέρα, για να διδάσκουμε με τα μικρά αυτά όρφανά, που δεν έχουν άλλο στον κόσμο, εκτός απ' τον παππού τους. Καταλείπουν την εκπαίδευσή τους για το Θεό και δεν ήξεραν τίποτε για τη θρησκεία.

— Κι' ερχόσαστε κάθε μέρα τόσο μακριά απ' τον πύργο; Τα παιδά αυτά κατοικούν κοντά;

— 'Όχι. 'Η καλύτερα του παππού τους, τον γέρο Βίλλυ, βρίσκεται από την αντίθετη μεριά, δικτά.

— 'Αφού είν' έτσι, μ'οι φαίνεται άλοώτερο να συναντιόσαστε πιο κοντά στον πύργο ή και μέσα στον πύργο, αντί να κάνετε κάθε μέρα τόσο δρόμο.

— Έχετε δικιο, μιλώρδε, απάντησε η Μαγκαλί. Χάνουμε έτσι πολλή ώρα και συχνά ή δεσποινίς 'Αμαλία, όταν είναι κουρασμένη, δεν με συνοδεύει. 'Αλλά τα παιδάκια αυτά είναι κουνημένα και οι δασοφύλακές σας δεν τ' αφήνουν να περάσουν.

— Εγώ τούλάμωτον, δεν θά είχα το θάρρος να ζητήσω από τον υπεύθυνο επιστάτη σας, μίστερ Ντίξον, την άδεια να τους επιτρέψω να έρχονται στον πύργο; επρόθεσε η Μαγκαλί γελώντας.

— Αυτό είναι μόνο; Το εμπόδιο αυτό παρακάμπτεται εύκολάτα. 'Αποφ' μάλιστα πως δεν απευθυνθήκατε σ' εμένα, για να δώσω σχετικές διαταγές, στο Ντίξον.

— 'Η Μαγκαλί δεν απάντησε. 'Ηταν τόσο ασήμαντο το πράγμα, είπε τότε ή δις 'Αμαλία, ώστε δεν θέλησα να σ'ε ενοχλήσω.

— Ναι! 'Εγώ! είπε ο δούξ. 'Όταν πρόκειται να κουρασθώ και να βλέπετε την ύγεια σας, το πράγμα είναι ασήμαντο. Νομίζω όμως, δεσποινίς 'Αμαλία, ότι είμαστε αρκετά παλιοί φίλοι και ότι μπορείτε να μ'οι πεινάσατε με λιγότερη επισιμότητα, εσείς που με μεγαλώσατε.

Και ο δούξ σκάθοντας, φίλησε το χέρι της πωλάς του παιδαγωγού.

— Έκανα λάθος, μιλώρδε, είπε ή δις Νουέ. Ναι, έπρεπε να θυμάμαι συχνότερα την καλοσύνη της καρδιάς σας.

— Της καρδιάς μου; 'Υπάρχουν μερικοί που βεβαιώνουν, πως δεν έχω καρδιά. Και όμως θά ήταν έτσι προτιμότερο. Γιατί έμα έχει κανείς καρδιά, πολύ δύσκολα τη συγκρατεί! επρόθεσε κιντώντας με θλίψη τη Μαγκαλί.

— Έμεινε μια στιγμή σιωπηλός και μελαγχολικός. 'Επειτα, χαϊδεύοντας τον λαμό του άλλου του, είπε:

— Έχω πολλές συμβουλές να σ'ε ζητήσω, δεσποινίς 'Αμαλία! Νομίζω, ότι σ'ε μίλησα για την πρόθεσή μου να συστήσω στα κτήματά μου ιδρύματα, ανάλογα μ' αυτά που ίδρυσαν και μερικοί άλλοι 'Αγγλοι γαιοκτήμονες και προ πάντων ο λόρδος Στάλματ, ο πατέρας του φίλου μου Ρομπέρτ. 'Η λαϊκή Στάλματ ή ίδια διευθύνει τα ιδρύματα αυτά, που είναι ως ε'α το πλείστον σχολεία και φιλανθρωπικά άσπια. Θέλω να καλυτερεύσω την τύχη των ανθρώπων που εργάζονται στα κτήματά μου και χρειάζεται γ' αυτό προσεκτική εργασία.

— 'Η Μαγκαλί, βλέποντάς τον, διέκοψε απότομα τη διδασκαλία

της και σηκώθηκε. Τα δύο παιδάκια κίνησαν τον πυροδοτούμενο τρομαγμένα. Μά η Μαγκαλί τους ξένωσε κι' άμέσως έκαναν ένα είδος υποκλίσεως.

— Μή σ' άνησώ, μίς Μαγκαλί! είπε ο δούξ, βγάζοντας το καπέλο του μ' εγγύτητα. Έξακολούθησε τη διδασκαλία σας. Μου θυμίζει την παιδική μου ηλικία, όταν ο πατήρ Νουέ μ' έδιδασκε θρησκευτικά. Θυμίζετε, δεσποινίς 'Αμαλία;

— Πολύ καλά, μιλώρδε. Είσατε πολύ καλός μαθητής και τα καταβαίνατε όλα άμέσως.

— Ναι, την έδεχομε ο δούξ χαμογελώντας, καταλάβαινα τις διδασκαλίες του άδελφού σας, αλλά δεν συμμορφωνόμουν μ' αυτές... Τον βασάνιζα πολύ με τον χαρακτήρα μου, ο οποίος από τότε φαινόταν τόσο βίαιος ήταν. 'Αλλά έκανα μεγάλες προόδους ως την εποχή της πρώτης μου μεταλήψεως. Κατόπιν ή κολακείες του περιβάλλοντός μου και ο κόσμος, στον οποίο μπήκα πολύ νέος, κατέστρεψαν το έργο του διδασκάλου μου.

— Δεν έχετε δικιο, μιλώρδε. 'Εμεινε πάντοτε κάτι μέσα σας... — 'Ισως... Έκανε ο δούξ.

Και βλέποντάς ότι η Μαγκαλί απέμεινε τους μικρούς μαθητές της, τη ρώτησε:

— Λοιπόν, μίς Μαγκαλί! Γιατί διακόπτετε το μάθημά σας;

— Μά είχαμε σχεδόν τελειώσει, μιλώρδε, την ώρα που ήρθατε. Εξ άλλου, έχουμε καιρό. 'Η δεσποινίς 'Αμαλία κι' εγώ ερχόμαστε εδώ κάθε μέρα, για να διδάσκουμε με τα μικρά αυτά όρφανά, που δεν έχουν άλλο στον κόσμο, εκτός απ' τον παππού τους. Καταλείπουν την εκπαίδευσή τους για το Θεό και δεν ήξεραν τίποτε για τη θρησκεία.

— Κι' ερχόσαστε κάθε μέρα τόσο μακριά απ' τον πύργο; Τα παιδά αυτά κατοικούν κοντά;

— 'Όχι. 'Η καλύτερα του παππού τους, τον γέρο Βίλλυ, βρίσκεται από την αντίθετη μεριά, δικτά.

— 'Αφού είν' έτσι, μ'οι φαίνεται άλοώτερο να συναντιόσαστε πιο κοντά στον πύργο ή και μέσα στον πύργο, αντί να κάνετε κάθε μέρα τόσο δρόμο.

— Έχετε δικιο, μιλώρδε, απάντησε η Μαγκαλί. Χάνουμε έτσι πολλή ώρα και συχνά ή δεσποινίς 'Αμαλία, όταν είναι κουρασμένη, δεν με συνοδεύει. 'Αλλά τα παιδάκια αυτά είναι κουνημένα και οι δασοφύλακές σας δεν τ' αφήνουν να περάσουν.

— Εγώ τούλάμωτον, δεν θά είχα το θάρρος να ζητήσω από τον υπεύθυνο επιστάτη σας, μίστερ Ντίξον, την άδεια να τους επιτρέψω να έρχονται στον πύργο; επρόθεσε η Μαγκαλί γελώντας.

Ο ΧΑΛΕΠΑΣ

Ε τὰ βλέφαρα κλειστά, γυμνή απάλειστο προσέφωτο της, με την έκφραση μιας γλυκύας μελαγχολίας στο πρόσωπο, άναπαύεται, χρόνια τώρα, στην είσοδο του Α' Νεκροταφείου, ή «Κοιμωμένη» του Χαλεπά. Οι επισκέπτες που στέλνονται και θαυμάζουν το άριστο άγαλμα, τὰ εὐλαβικά γυναικεία χέρια που άρπίζουν στο βάθος του λίγα λουλούδια, μπορεί να άγνωστον την ιστορία της «Κοιμωμένης», γνωρίζουν όμως την τραγωδία του δημογχοῦ της. Καί εινε άπάνταστη τραγωδία ή ζωή του Γιαννούλη Χαλεπά που ανέπτυξα σήμερα — ύστερα από σταμάτημα 53 χρόνων! — συνεχίζει, γέρος πια, δτι δέν πρόφτασε να φτιάσει νέος.

Ο Χαλεπάς γεννήθηκε στην Τήνο το 1853. Ο πατέρας του ήθελε να τον κάνει έμπορο. Ο Γιαννούλης όμως ήθελε να γίνει ζωγράφος. Κι' άρνούτο δούλεψε έξη μήνες σ' ένα κατάστημα της Σύρας, έφυγε για να μην ξαναγοιήσει ποτέ. Αί- γον καιρό κατόπιν γράφτηκε στο Πολυτεχνείο. Κι' ύστερα από τρία χρόνια έπληξε στο Μόναχο. Η σπουδές του άφησαν έποχή στην Α' καθεμία και το ταλέντο του νεαρού Γιαννούλη έφάνηκε καθαρά άπ' τὰ πρώτα του βήματα. Στην Αθήνα, όπου εγκατεστάθη κατόπιν, έμεινε σ' ένα σπίτι της οδού Μαυρομυζήλη. Έκει ήταν και το «άτελειό» του. Σέ ηλικία 24 ετών είχε φτιάσει άριστογυήματα! Είχε τελειώσει την «Κοιμωμένη» κι' άρχισε να δουλεύει τη «Μήδεια», όταν μιά μέρα, ξαφνικά, του ήλθε ή πρώτη κρίσις της αρρώστιας του. Έπρεξε στο παράθυρο να πέση κάτω, αλλά τον επρόλαβαν. Από τότε όλο και χειροτέρενε ή ύγεια του. Καί σέ λίγον καιρό ό κόσμος έμαθε ότι ό Γιαννούλης Χαλεπάς έκλειστηκε στο Φρονόκομιο της Κέρκυρας!

Η αρρώστια του Χαλεπά έκράτησε 53 όλοκληρα χρόνια. Η ατία της; Κάθε άπάντησι δέν εινε βεβαία. Εινε όμως εξηραυωμένος ότι σ' αυτή συνετέλεσε κι' ένας άτυχος έρωσ του νεαρού Γιαννούλη. Ο Χαλεπάς άγαπούσε μιά κόρη, άνεργή βουλευτοῦ, την όποιαν όμως δέν ήθελαν οι δικιοί του. Προσπάθησε να τους μετρίσει, αλλά στάθηκε άδύνατο... Η ιστορία σταμάτη έδώ. Ο ίδιος ό γλύπτης δέν έμίλησε ποτέ για την αίσθηματική του αυτή περιπέτεια, αλλά και κανείς δέν είχε την τόλμη να τον ρωτήσει.

Στην Κέρκυρα ό Χαλεπάς έμεινε δέκα χρόνια. Έπειτα έπληξε στη Τήνο κι' εκεί έμεινε ως το 1930. Τι έκαμε στο διάστημα αυτό; Έξοδους στο χωριό του, τον Πύργο, βόσκοντας πρόβατα, χωρίς όμως να λημονήση και την Τέχνη. Κάι ήταν τότε ή πιο τραγική περίοδος του βίου του. Κουρελιασμένος έτρεχε στα βουνά, μαζεύοντας πιά, φρούτα-φρούχα και πλάθοντας άμορφα σχήματα. Η εσώριαζε το ένα λάδι επάνω σ' άλλο νομίζοντας ότι φτιάχνει άριστογυήματα. Η υπέρτα του που έ έλεπε το παιδί της να υποφέρει κι' έπίστευε ότι άπορμή του κακού ήταν ή γλυκύη, έχρημέι τα λάδια κι' έπέτοχε τον πλό στο δρόμο. Μά ό Γιαννούλης την άλλη μέρα ξαναχίριζε πάλι τὰ ίδια...

Τὰ χρόνια έπέρασαν. Ο νέος που είχε έλθει από το Μόναχο γεμάτος όνειρα, έγινε γέρος. Η υπέρτα του είχε πεθάνει, οι χωριανοί του είχαν λημονήσει πώς ήταν και τον έφώνοναν «Γιαννούλη». Τόν έστελναν σέ θελήματα πότε ν' αγοράσει πετρέλαιο και πότε με τὰ πρόβατα.

Έκείνος, φτωχός, χωρίς κανένα, κουρελιασμένος, γνωστός στους δρόμους κι' έμάζεψε άποσιγνη. Όταν όμως έμεινε μόνος σπίτι του, έπαιρνε ένα κάθρονο κι' έπειδή δέν είχε χαρτί, έσχεδιάζε στους τοίχους και το ταβάνι. Άλλοτε πάλι μ' ένα καλαμύ έδούλευε τὰ προπλάσματά του. Κι' είχε τότε περίεργες έμπνεύσεις. Το πρώτο έργο που έφτιαξε στην περίοδο της άνορθώσεώς του, ήταν ένα γυναικείο κεφάλι. Πάνω όμως σ' αυτό εκάλυψε ένα μικρότερο κεφάλι και

τὰ δύο μαζί τὰ έδεσε με μιά κοτσίδα.

Στο διάστημα αυτό έπληγαν στην Τήνο διάφοροι καλλιτέχναι, που έπισκεφθούν τον μεγάλο γλύπτη. Τόν εύρισκαν ήσυχο κι' άμύλητο, σαν να είχε ξεχάσει κι' ό ίδιος τον εαυτό του.

Το 1928 έγινε ή πρώτη άπόπειρα για να τον φέρουν στην Αθήνα. Ο Χαλεπάς άρνήθηκε.

— Δέν εινε άξία καιρός! Είπε στην άνηψιά του κ. Ειρήνη Χαλεπά.

Από χρόνια άργότερα, τον Αύγουστο του 1930, έπληξε στον Πύργο ό ζωγράφος κ. Β. Γερμενής. Ο Χαλεπάς δέν απέφυγε, όπως άλλοτε, την έπίσκεψη.

— Γεια σου, μπαρμπα-Γιαννούλη! έχω ρέτι-σε ό κ. Γερμενής!

— Καλώς τον! Αποκρίθηκε έκείνος.

Κι' έπληξε με χαρά τον καπνό που του έπρόσφερε ό ζωγράφος. Έγέμισε καλά το τσιμποῦνι του, το άναψε, κι' εύτυχισμένος έβλεπε τις πυκνές τολάντες σαν να παρακολουθούσε ένα ωραίο θέαμα.

Την έποχή εκείνη έπληξε πάλι στη Τήνο ή άνηψιά του. Αυτή τη φορά ό μπαρμπα-Γιαννούλης έδέχτηκε να την άκολουθήση στην Αθήνα.

Το άπιστενο θαύμα είχε γίνει!

Έτυχε να έπισκεφθούμε τον Χαλεπά μιάν ά-

Ο Γιαννούλης Χαλεπάς.
(Σκίτσο του κ. Φ. Δημητριάδη).

πό τις πρώτες μέρες της άφιξέως του στην Αθήνα. Το σπίτι της οδού Δαφνομήλη, όπου μένει ό άνηψός του, ήταν γεμάτο από έπισκέπτες. Δημοσιογράφοι, γλύπτες, ζωγράφοι κ.ά. Ο μπαρμπα-Γιαννούλης με λευκά μαλλιά και γένια, καθότανε σ' ένα καναπέ κι' έκάντιζε ή-συχος. Στο τραπέζι ήταν άλωμένα βιβλία, περιοδικά και σχεδιάσματα του ίδιου. Ο γλύπτης της «Κοιμωμένης», ένα άγαθό κι' άπλό γεροντάκι, δέχτηκε πόθυμια να μιάς δείξει τὰ νέα του έργα. Κι' έκαστεθηκε άργά-άργά τη σκάλα που άδηγούσε στο υπόγειο. Έκει ήταν το πλυσταριό που είχε μετατραπεί σέ πρόχειρο «άτελειό».

Το πρώτο έργο που άρχισε στην Αθήνα ό Χαλεπάς, εινε ό Οιδίπους και ή Άνταγόνη. Το θέμα — όπως έξηγησε ό ίδιος — ήταν συμβολικό. Με τον Οιδίποδα έπαρουσίαζε τον εαυτό του, που είχε μιά ζωή χρόνια στο σκοτάδι, και πτό πρόσωπο της Άνταγόνης έδειχνε την άνηψιά του που τον έφερε στην Αθήνα.

Ο Χαλεπάς είχε μεγάλη άρεσι για δουλειά. — Τόσα χρόνια χαμένα!... είπε σέ μιά στιγμή.

Αυτόν λοιπόν τον χαμένο καιρό ήθελε να κερδίση. Οι θαυμαστά του, που έπιληροφρήθηκαν την άφιξή του, έτρεξαν να του δώσουν παραγγελίες. Μιά πλουσία κυρία έπληξε πρώτη και τον βρήκε.

— Τι θέλει ή κυρία; ρώτησε ό μπαρμπα-Γιαννούλης.

— Θέλω να φτιάσετε έναν άγγελο!

— Μπαρμπο! Πολύ ευχαρίστως!

Ο Χαλεπάς έπληξε το μολύβι κι' έφτιασε άμέσως τέσσερα σχέδια. Η παραγγελία έδόθηκε κι' έκείνος άρχισε την έπομένη να δουλεύει το πρόπλάσμα. Σέ τέσσερες μήνες ό άγγελος είχε τελειώσει κι' έστήθηκε στο Νεκροταφείο.

Όλη τη μέρα ό Χαλεπάς την περνούσε στο έργοστίλι του. Σηκώνεται το πρωί σης έπτά κι' ως ότου να βραδυάση έπεξεργάζεται τὰ κανονήρια του έργα. Έξω βγαίνει σπανίως και τότε του άρέσει να πηγαίνει στις «Αγιάδες» του Ζαπτείου. Ίδιωτορσία δέν έχει κανένα.

— Εινε τόσο βολικός, ό καίμένος! λέει ή κ. Ειρήνη Χαλεπά.

Από τις έφημερίδες διαβάζει κομμάτια σχετικά με την Τέχνη. Μεγαλειότητα όμως χαρά αίσθάνεται όταν παίρνει τὰ έγγονάκια του στά γονατά του και τους διηγείται άφες διάλλει- παραμύθια.

Και ξέρει, όπως λένε τὰ μικρά, ωραίατα παραμύθια!

Το νέο «άτελειό» του Χαλεπά εινε στην ό- δό Δαφνομήλη, στο ιδιόκτητο σπίτι του άνηψιού του. Καί αυτό όμως εινε μικρό και διακάλληλο. Άλλά ό μπαρμπα-Γιαννούλης δέν έχει άπαιτήσεις και δουλεύει, δουλεύει άκούραστος τον πλό με το μαγκύ του χέρι.

Έκει, στο στενόχωρο καμινάκι, τον βρήκαμε καθισμένο σ' ένα παλιό καναπέ, Έκάντιζε κι' έκάντιζε κλισότο από τὰ έργα του. Μας έδέχτηκε με καλοσύνη, χωρίς έπιφλάσεις και πόδες που δείχνουν άλγος. Φορούε ένα μαύρο σκούφο και μιά λευκή μπλούζα. Τὰ λόγια του ζυγισμένα, ή φωνή του άδύνατη.

— Πώς περνάτε;

— Καλά, Λόξα σοι ό Θεός! αποκρίνεται χαμογελώντας.

— Να ιδή, θείο, ό κύριος τὰ έργα σου; ρωτάει ή άνηψιά του.

Ο μπαρμπα-Γιαννούλης δέν χαλάει κανένος χατήρι. Τα βρεγμένα πανιά που σκεπάζουν τὰ προπλάσματα, σηκώνονται. Μπροστά μας εινε ή τελευταία παραγωγή του Χαλεπά: Η «Σκέψη» (ένα κεφάλι άνδρός, στο όποιο άκουμπά μιά γυναικεία). Η Πήγασος, ό Έρως και ό Έρως σ' ένα έξοχο σύμπλεγμα, ή «Κλεισπάρας» κ.ά. Αυτά μισοτελειωμένα τὰ περισσότερα, τὰ δουλεύει άκόμα. Έχει όμως τελειώσει την «Αναπαύνη».

Μια γυναικεία σέ φυσικό μέγεθος, με άπλές γραμμές και μιά προτομή δική του. Τὰ έργα του ό Χαλεπάς τὰ έπεξεργάζεται χω-ρίς μοντέλο.

Ποιά εινε ή γνώμη του για τους νέους;

— Δέν βγαίνω έξω, μάς είπε. Δέν μπορέσα να πάω στις εκθέσεις που μ' εκάλισαν.

— Έπισκεφθήκατε πολλά «άτελίες»;

— Όχι, μόνο στοῦ Τόμπρου έπληξα.

— Σας άρεσαν τὰ έργα του;

— Πολύ καλά!

— Λένε ότι την «Κοιμωμένη» θά τη μεταφέρουν στο Μουσείο...

— Δέν έπιτρέπεται.

— Γιατί;

— Δέν μού άνήκει!

Την τελευταία του άπάντησι ό Χαλεπάς την είπε χωρίς να δώσει άλλη έξηγησι. Καί ψευδίζοντας κάτι, σηκώθηκε κι' άρχισε να δουλεύει ένα από τὰ νέα έργα του. Ήταν ή «Μήδεια φονεύουσα τὸν πατέρα της». Το έργο που έδω και 53 χρόνια άφησε άτελειωτό...

Γ. ΔΗΜΑΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Τί γράφει ένα παλιό χρονικό. Πώς ό Πέτρος εξέλεγε τὰ έξοδα των εύγενών. Το πάθημα του πρίγκηπος Μενταϊκώφ. Ένας στρατιώτης που γίνεται μέσα σέ λίγες στιγμές άξιωματικός. Ο Μέγας Πέτρος έργάτης... σιδηρουργείου, κλπ.

μπορούσε φυσικά να έξαλειθί ό Τσάρος Πέτρος ό Μέγας, ό πιο σκληρός άπ' όλους τους Αυτοκράτορας της Ρωσίας. Σήμερα λοιπόν θά σάς παρουσιάσουμε τον παράρρονα αυτόν 'Β'— σερμένο από μιά άγνωστη πλευρά του— από την πλευρά του άνθρώπου που σταθμίζει τις πράξεις του σύμφωνα με μιά ανώτερη αντίληψη περί καθήκοντος και ήθους...

Ο Πέτρος φρόντιζε με ιδιαίτερη προσοχή για τὰ οικονομικά όχι μόνονά του Κράτους του, μά και των εύγενών του. Παρακολουθούσε τὰ έξοδα είχαν και τὰ έξοδα έκαναν, προσπαθώντας να έξακριώση που έβρισκαν τὰ χρήματα που ξόδευαν έδώ και κει. Μιά μέρα, κάλεσε σ' άνάτορα τον έναν εύγενή, για τὸ όποιο είχε μάθει ότι έκανε με τους φίλους του πολυδάπανα γλέντια και τον ρώτησε πόσα ήσαν τὰ έξοδα του σπιτιού του τὸ χιόνι...

— Όμολογώ ότι δέν ξέρω, Μεγαλειότατε, αποκρίθηκε σαστισμένος ό εύγενής. Ποτέ μου δέν κάθισα να σκοτσώ για τέτοια πράγματα.

Ο έπιστάτης μου τὰ κανονίζει αυτά...

— Σέ νόμιζα πολύ λογικό! τον δίκονε ό Τσάρος. Πώς εινε δυνατόν ένας άνθρώπος ν' άφίση σ' ένα ξένο να κανονίζει τὰ οικονομικά του σπιτιού του;... Άς εινε, όμως, θά σέ δοθήσω να καταστρώσουμε μαζί τον προϋπολογισμό των έξόδων και των έξόδων σου...

Και ό Πέτρος ρώτησε τον εύγενή τι περίπου του στοιχίζαν τ' άλογά του, οι υπηρέται του, τὰ ρούχα του κτλ., κρατώντας σημείωσι σ' ένα χαρτί. Έστερα, εξέτασε τὰ εισοδήματά του και βρήκε ότι ό άνθρώπος αυτός έόδευε τὰ διπλάσια από κείνα που εισέπραττε!

— Πού βρίσκεις, λοιπόν, τὰ χρήματα αυτά; ρώτασε ό Τσάρος έξω φρενών. Πώς συλλέγοντας τὰ χρήματα που χρειαζόσαι για τὰ τοιχεία σου έξοδα;... Ένα από τὰ διήθ θά συμβαίνει; ή έμένα θά κλέβεις, ή τους υπηκόους μου!... Δέν συλλογίζσαι λοιπόν τι θά σκεφθί ό λαός και για σένα και για μένα, που σέ περιβάλλω με την έθνοα και την ευπιστοσύνη μου όταν μάθει πώς είσαι ένας κλέφτης;— γιατί μόνονά ένας κλέφτης έόδεύει περισσότερα από κείνα που εισπράττει!... Πήγαμε τώρα, και προσάβησε να κανονίσει τὰ έξοδά σου ά-νάλογα με τὰ έσοδά σου, είδεμ ή άλλοιμνος σου!... Καί, πτό παντός, φρόντισε να έξελέγ-ξής τους λογαριασμούς του έπιστάτου σου!

Άλλη απόδειξι του όρθολογισμού του έόδεσε ό Πέτρος ό Μέγας και στην έξης περίπτωση: Κάποτε νοίκιασε ένα έλικηρο με δύο άλογα από ένα άμαξά, για να πάη σ' άνάτορα του Πέτροβιτς. Έπειδή όμως έόδατον, κάθισε αυτός στη θέση του όδηγου για να διηγήρη τὰ άλογα. Μά τὰ ματιόγανε τόσο δυνατά, ώστε το ένα άλογο έσκαψε από τὸ πολύ τρέξιμο.

Ο άμαξάς άρταξε άμέσως από τὸ γκαζόν την πλάτη του— δέν υπακούετανε ότι ό άλλοντιμώ-νος έκείνος άνθρώπος ήταν ό Τσάρος— και τὸν τραβήξε στο δικαστήριο, με τρόπο κάθε άλλος παρά εύγενικό, για να τὸν αναγκάση να τὸν άποστήσει για τὸ άλογό του. Ο Τσάρος της Ρωσίας άκούσθησε τὸν μινόντα άμαξά με συντριμμένο θώρα, χωρίς να τὸς φέρη την πα-

ραμικά αντίστασι, χωρίς να τὸς φανερώση την πραγματική του ταυτότητα...

Κατά σύμπτωση, ότε ό δικαστής δέν άνεγνώ- ρισε τὸν Τσάρο, και τὸν καταδίκασε σέ βαρὺ έλικήθρο. Καί την τελευταία στιγμή μόνονά, ενώ έβγαине από τὸ δικαστήριο, τὸν άνεγνώ- ρισε ένας άξιωματικός που έμεινε μέσα και είπε στο δικαστή και στον άμαξήλατη πόιός ή-ταν ό άγνωστός έκείνος. Φαντάζεστε τώρα τὸν τρόπο και την κατάληξι τὸν δύο άνθρώπων.

Μά ό Πέτρος τὸς καθήκοντα:

—Μή φρόδαστε! τὸς είπε. Κάνετε κι' οι δύο τὸ καθήκον σας! Δέν είμαι θυμωμένος μαζί σας... Όσο για μένα, δέν σάς είπα πτό μπο- ρώ σὰ πόιός είμαι, έπειδή έκανα ένα σφάλμα για τὸ όποιο έφερε να τιμωρηθώ σαν άλλος πολίτης!...

Κάποτε, ό Πέτρος, ενώ δοσκόνταν στην Κροστάνδη, έόδεσε διαταγή στο στρατιώτη που φύλαγε σκοπὸς έξω από την πόρτα του δωματίου του, να μην άφήση κανένα να μπή μέσα έπειδή είχε να μελετήη μερικάς έπι- τελικούς χάρτες. Έστερα από λίγο, παρουσά- στηκε ό πρίγκηπος Μενταϊκώφ, ό εύνοούμενος του Τσάρου. Μηνόμενος να μπεινι στα ιδιαι-

— Δέν ντρέπεσαι να είρυνεύσαι την τραγι- κή θέση του Καρόλου; Λημονείς ότι θά μπο- ρώσαι νάμουν εγώ στη θέση του;...

Ο άπιστορσος αυτός Έστεμμένος έδινε κά- που-κάπου δειγμάτα καταληκτικής όρθοφρο- νης και μεγαλοηχίας. Μά μέρα, ένας κατά- σκοπος τὸ έφερε αντίγραφον μιάς εκθέσεως, που έστειλε στο βασιλέα του ό πρεσβευτής της Δανίας Βεστφάλεν. Στην εκθεση αυτή ό Δα- νός πρεσβευτής μιλούσε εύστοχα για τὸν Τσά- ρο. Ο Πέτρος έγινε έξω φρενών από τὸ θυ- μὸ του και παρήγγειλε τὸν Βεστφάλεν να πα- ρουσιάσει άμέσως μπροστά του και να δώσει έξηγησεις για τὸ ύφος αυτής της εκθέσεως.

Τὸ καθήκον μου, Μεγαλειότατε, τὸς είπε ό Δανός πρεσβευτής όταν παρουσιάστηκε μπρο- στά του, μού έπέβαλε να έξαριστώ έτσι για σέ μιά έκθεσι μόν πὸς τὸ βασιλέα μου... θά ξέρετε δέδοκα, ότι ό βασιλέας της Δανίας δέν άγανά διόλου τὸς Ρώσους, που τὸς θαυμά βραδύσους... Πώς μπορώσαι εγώ να τὸς χάσω ότι ό Αυτοκράτορας τὸς εινε ένας εύγενής και μορφωμένος άνθρώπος;

Η άπάντησι αυτή άρεσε τόσο στον Πέτρο, ώστε αντί να τιμωρήση τὸν πρεσβευτή, όπως λογιστάς να κάνει, τὸς άπένευε τὸ παράσημο τὸν Δεσπότη...

Μά από τις μοναμίες του Πέτρον ήταν να κάνει διάφορες χειρωνακικές δουλειές. Όταν τὸυρήσε στη Μόσχα τὸ πρώτο σιδηροαγόριο, ό Τσάρος της Ρωσίας πήγε και διόλεψε ένα δεξαοχτὸ διόκληρος μέρες σαν άλλος έργα- τὸς, κινώντας τις πιο άσυνήθεις άναγκες τὸ λογιότατον. Τέλος ήλθε ή μέρα να παρηγοη- θή. Ο έργαστοσάρχης τὸς έόδεσε δεκαοχτὸ δου- λια.

— Τόσα πολλά δίνεις στους έργάτες σου; τὸν ρώτησε ό Τσάρος.

— Όχι, πατερνέλη, αποκρίθηκε κείνος. Τὸς δίνω ένα αλτή την ημέρα... Έπας όμως δέν μπορώ να σάς δώσω τόσα λίγα.

— Καί γιατί; Μήπως δουλέμα περισσότερα απ' όλους τὸς άλλους έργάτες; Νά μου δώ- σεις, λοιπόν, και μένα ήτι δίνεις σ' αυτούς... Θέλω δεκαοχτὸ αλτήνα!

Με τὰ χρήματα αυτά ό Αυτοκράτορας άγόρα- σε ένα έλικηρο σιδηροαγόριο. Καί τὰ παροήσια αυτά, παροήσια άγορασμένα από ένα λαϊκό κατάστημα, τὰ είχε φρεσει σέ πολλές έπιση-μες δεξέσεις. Τάδευνε μάλιστα με προσηφά- νεια, λέγοντας:

— Αυτά τὰ παροήσια τὰ άπέκτησα πραγμα- τικά με τὸν κόπο μου!...

Ο Πέτρος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα ό έταξέ τὸ φρονιμό να φέρη τὸλα ποτ- ράκια δότικα.

Ο Πέτρος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα ό έταξέ τὸ φρονιμό να φέρη τὸλα ποτ- ράκια δότικα.

Ο Πέτρος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα ό έταξέ τὸ φρονιμό να φέρη τὸλα ποτ- ράκια δότικα.

Ο Πέτρος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα ό έταξέ τὸ φρονιμό να φέρη τὸλα ποτ- ράκια δότικα.

Ο Πέτρος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα ό έταξέ τὸ φρονιμό να φέρη τὸλα ποτ- ράκια δότικα.

Ο Πέτρος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα ό έταξέ τὸ φρονιμό να φέρη τὸλα ποτ- ράκια δότικα.

Ο Πέτρος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα ό έταξέ τὸ φρονιμό να φέρη τὸλα ποτ- ράκια δότικα.

Ο Πέτρος έμεινε λίγο συλλογισμένος και ύστερα ό έταξέ τὸ φρονιμό να φέρη τὸλα ποτ- ράκια δότικα.

Οι 'Αστέρες και τὰ νέα φιλμ

Ν' ἀπὸ τὰ νέα φιλμ, πὺν προβάλονται τελευταία στὸ Παρίσι εἶνε καὶ τὸ «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ».

Καθὼς φαίνεται δὲ, τὸ φιλμ αὐτὸ εἶνε σωστὸ κινηματογραφικὸ μεγαλοῦργημα, ἀνὴτερο κ' ἀπὸ τὸ περίφημο «Μπέν-Χούρ», καὶ τὸν «Βασιλέα τῶν βασιλέων», τὰ ὁποῖα ἐνθουσίασαν τόσο τοὺς Ἀθηναίους.

Τὸ «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ», γυρίστηκε ἀπὸ τὴν «Παραμικ-οῦντ» στὸ Χόλλυγουντ, καὶ στοίχησε ὅσο κανένα ἄλλο φιλμ!

Εἶνε μὴ μεγαλειώδης ἀναπαράστασις, τῆς αυτοκρατορικῆς Ρώμης, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ποτὲ ὡς τὴν ἀρὰ κινηματογράφου δὲν μὲς παρουσιάσει τόση λαμπρότητα καὶ τόση μεγαλοπρέπεια.

Στὸ «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ» πρωταγωνιστοῦν ὁ Φρειδερίκος Μάρς, ἡ Κλωντὲ Κολμπέρ, ἡ Ἐλίσα Λάντι, ἡ γνωστὴ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ φιλμ «Τὸ κίτρινο διαβατήριον», καὶ ὁ Κάρολος Λωκτον, ὁ ὁποῖος ὑποδύεται μὲ θαυμαστὴ τέχνη τὸν Νέωνα.

Γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ ἔργου χρειάστηκαν ἑφτά χιλιάδες πεντακάσιοι ἐν ὧν «φιγκυράν».

Χιλιάδες ἔργατῶν ἐργάστηκαν ἐπὶ τρεῖς μῆνες γιὰ τὴν σκηνοθεσίαν, ἡ ὁποία εἶνε ὑποβλητικώτατος καὶ ἀξιοθαύμαστος. Μερικὲς ἀπ' αὐτὰς εἶνε τόσο μεγάλες, ὥστε ἐπειδὴ δὲν χωροῦσαν στὰ στούντιο τῆς «Παραμικ-οῦντ» — τὰ ὁποῖα ἐντοῦτοις εἶνε ἀπέραντα — χρειάστηκε νὰ στηθοῦν σὲ μὴ πεδιάδα, τοιάντα δύο νιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Σκηνοθέτης τοῦ μεγαλειώδους ἔργου, εἶνε ὁ Σεσίλ Ντέ Μιλ, ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος εἶχε σκηνοθετήσει καὶ τὸν «Βασιλέα τῶν βασιλέων».

Ὁ Σεσίλ Ντέ Μιλ, ἔδωσε τὴν ἐνδοξὴ καριέρα του ἀπὸ τὸ 1913, καὶ τὸ «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ» εἶνε τὸ πεντηκοστὸ ἔργο πὺν σκηνοθετεῖ.

Ἡ προβολὴ καθὲν νέου ἔργου στὸ Χόλλυγουντ, θεωρεῖται ὡς ἐξαιρετικὸ ἐνδι-αφέροντος γεγονός, καὶ ἀποτελεῖ μὴ ἀ-φορμὴ γιὰ νὰ παρουσιαστοῦν ἡ ὥραιος θεατὲς μὲ τὴν καλύτερες νέες του-α-λέτες τους.

Ἐτοί, τὴν βραδεῖα πὺν προβλήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ», ὅλες ἡ διάσημες καλλιτέχνιδες τῆς πόλεως, πῆγαν στὸν κινηματογράφον μὲ θαυμάσιες καινούργιες τουαλέτες. Καμ-μὴ ὅμως ἀπ' αὐτὰς δὲν ἦταν τόσο γοη-τευτικὴ ἐκεῖνη τὴν βραδεῖα, ὅσο ἡ Μάρ-λεν Ντῆτριχ, ἡ ὁποία πῆγε φορώντας ...ἀνδρικό σμόκιν.

Ἡ γυναίκες ὅλες τὴν κύτταξαν μὲ ζη-λότυπη περιέργεια, καὶ οἱ ἄνδρες μὲ θαυμασμό. Κ' ἐκεῖνη ἀδιαφορῶντας, τό-σο γιὰ τὴν κακία τῶν γυναικῶν, ὅσο

καὶ γιὰ τὴν...καλωσύνη τῶν ἀνδρῶν, χαμογελοῦσε αἰνιγματικὰ καὶ λίγο εἰρω-νικά, σὺν πάντα...

Φαίνεται ὅτι ἡ κοσμογάληπτὴ Ἀλιαν Χάρβεθ, στὸ Χόλλυγουντ ὅπου θρίσκειται τὴν, νοσταλγεῖ μὲ πάθος τὴν Γερμα-νία, καὶ κάθε τόσο στὴν ἀνάμνησιν τῆς δευτέρας τῆς πατρίδος — γιὰτὶ, ὡς γνω-στόν, ἡ Χάρβεθ εἶχε γεννηθεῖ στὴν Ἀγ-γλία — δακρύζουν τὰ ὄμορφα κ' ἐξυπνα ματάκια της.

Καθὼς λέει μάλιστα ἡ ἴδια, ἀνυπομι-νεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ πάλι στὴν Εὐρώπη.

Κ' ὅμως, ὅλοι στὸ Χόλλυγουντ, λα-τρεύουν κυριολεκτικὰ, τὴν χαριτωμένη καλλιτέχνιδα, καὶ προσπαθοῦν νὰ τῆς γλυκάνουν ὅσον τὸ δυνατόν τὴν «ξενη-τεία» της. Τὴν προσκαλοῦν κάθε τόσο σὲ γεύματα, σὲ χοροὺς, καὶ σὲ συγκεν-τρώσεις, ἀλλ' ἡ θελκτικὴ Ἀλιαν, ἀπα-σχολημένη πολὺ μὲ τὸ γύρισμα διαφό-ρων φιλμ, δὲν ἔχει πάντα καιρὸ νὰ ἀ-χεται ὅλες αὐτὲς τῆς προσκλήσεις.

Ἕνας νέος ἀστὴρ ἀνατέλλει κατ' ἀ-νάσταν στὸ Χόλλυγουντ! Πρόκειται γιὰ τὴν

Ὁ Φρειδερίκος Μάρς καὶ ἡ Ἐλίσα Λάντι, στὸ νέο φιλμ «Τὸ Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ».

ὠραιότατὴ Σούζη Φλάμινγκ, ἡ ὁποία πρωταγωνιστεῖ σ' ἓνα οἶμ πὺν γυρίζε-ται μὲ τὴν ἀπὸ τὴν «Παραμικ-οῦντ». Ὅπως δεβαιώνουν ὅλοι ὅσοι τὴν εἶδαν νὰ παῖξῃ, ἡ νέα καλλιτέχνις εἶνε ἀρθη-στη σὲ χάρι καὶ σὲ τέχνη καὶ πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Σούζη Φλάμινγκ θὰ γίνῃ σὲ λίγο μὴ ἐπικίνδυνον ἀντίζηλος τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ καὶ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο.

Στὸ Παρίσι γυρίζεται αὐτὰς τὴς ἡμέ-ρες, ἓνα νέο φιλμ: «Οἱ Ἀθλοῖ», παρ-μένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Τὸν ρόλο τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη, ὑποδύεται ὁ περίφημος ἡθο-ποιὸς Χάρρυ Μπῶρ, ὁ ὁποῖος μὲ τόση θαυμαστὴ τέχνη παῖζει ὡς ἀτυχεμένος στὸ νέο ἔργο «Ἕνα ἀνθρώπου κεφάλι».

Ὁ Χάρρυ Μπῶρ, ἡθοποιὸς μὲ μεγάλο ταλέντο, δὲν ἤθελε στίς ἀρχὰς μὲ κα-νένα τρόπο γιὰ νὰ παῖξῃ στὸν κινηματο-γράφο.

Μόνον τὸ θεάτρο, ἔλεγε, εἶνε τέχνη.

Ἀλλά, τέλος, τὸν κατάφεραν νὰ πρω-ταγωνιστῇ σὲ μερικὰ φιλμ καὶ ἡ ἐπι-τυχία του ἦταν τόσο, ὥστε κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁμολόγησε, τέλος, ὅτι καὶ ὁ κινη-ματογράφος εἶνε κάποτε τέχνη!

Ὁ Χάρρυ Μπῶρ, εἶνε πρὸ πάντων διάσημος, γιὰ τὴν εὐκολία μὲ τὴν ὁποία δίνει κάθε τόσο ἄλλη ἔκφρασι στὴν φυ-σιγνωμία του.

Κατορθώνει δὲ νὰ συγκινήθῃ βαθειὰ τοὺς θεατὰς μόνον μὲ μιὰ σπασμὶ τοῦ στόματός του, ἢ μ' ἓνα τρεμουλιασμα τῶν λεφάρων του.

Φαίνεται ὅτι ὁ Γιάννης Ἀγιάννης εἶ-νε ἀφθαστος, πρὸ πάντων κατὰ τὴν συ-μῆς τῆς δίκης του. Σίγουρα δὲ, πολλὰ ὁμοῖα ματάκια θὰ κλάψουν κατὰ τὴν προβολὴ τῶν «Ἀθλοῦ».

Οἱ «Ἀθλοῖ» ἔχουν γυρίστῃ καὶ τὸν καιρὸ πὺν ὁ κινηματογράφος ἦταν ἀκόμα θωδὸς, ἀλλὰ τώρα μὲ τὸν «ὁμιλοῦντα» καὶ μὲ τὸν Χάρρυ Μπῶρ ὡς Γιάννη Ἀ-γιάννη, θὰ σημειώσουν πολλὰ μεγαλεί-τη ἐπιτυχία.

Τὸν ρόλο τῆς Τιτίνας στὰ παιδικὰ της χρόνια, ὑποδύεται μὲ τέχνη, ἀξιο-θαύμαστη γιὰ τὴν ἡλικία της, ἡ μικρού-λα Γκάρμπο Τρικέ, τὴν ὁποία οἱ Ἀθη-ναῖοι ἐθαύμασαν πρὸ ἡμερῶν στὸ φιλμ «Μάτερ Ντολорόζα».

Ἕνα νέο φιλμ, μὲ παλὰ ὁμοῖα ὁπό-θεσι, γυρίζεται κατ' αὐτὰς τὸν Παρίσι, στὸ στούντιο Πατὲ-Νατάν, ὑπὸ τὴν διεύ-θυνσι τοῦ σκηνοθέτου Κόρντα.

Πρόκειται γιὰ τὴν «Κυρία τοῦ Μα-ξίμ», ἡ ὁποία θὰ ξαναθυμῇ τὸ Παρίσι τοῦ 1900, μὲ τοὺς χωρὶς αὐτοκίνητα δρόμους του, καὶ τὰ χωρὶς τζάκι-μπάντ νυχτερινὰ κέντρα του, καὶ τὴν περαιομέ-νες δόξες τῆς λουτροπόλεως Τρουβίλ, πρὶν ἀκόμα τὴν ἐπισκιάσει ἡ Ντωβίλ.

Θὰ ἴδουμε κυρίες καὶ γκρίζετες ἐ-καίνης τῆς ἐποχῆς, ντυμένες μὲ πολλὰ μακρὺς φοῦστες, μὲ στενὰ κορσάκι καὶ μὲ πολλὰ φουσκωτὰ μανίκια. Στὰ σγουρὰ δὲ μαλλιά τους φοροῦν μικρὰ ἰδιορρυθμὰ καπελλάκια πολὺ γυρτὰ πρὸς τὰ ἑμπρός, γαρνιρισμένα μὲ φτερά καὶ μὲ βέλα.

Ἡ μεγάλη Γαλλίς θεατῆτα Τζινὰ Μανέ, ἡ ἀξέχαστη πρωταγωνίστρια τῆς «Τερέζας Ρακέν» τοῦ Ζολά, ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς διαφόρους θαυμαστὰς της «Ἡ ὥραία τίγρις».

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ Τζινὰ Μανέ ἔχει μὴ παράξενον ὁμορφίαν, πρῶτοπο κάπως τετράγωνον, ὅπως λίγο σκληρὰ, καὶ μάτια πράσινα, λοξὰ καὶ σχιστὰ σὺν τῶν...αἰ-λουροειδῶν.

Καὶ καθὼς ἡ περίφημη καλλιτέχνις ὑποδύεται πάντα ρόλους μοιραίων καὶ σκληρόκαρτων γυναικῶν, ἔχει διαδοθεῖ ὅτι καὶ ἡ ἴδια εἶνε στὴν πραγματικότη-τα μὴ γυναικὶα χωρὶς καρδιὰ καὶ μ' ἐν-στικτὰ σχεδὸν...θηριώδη.

Κ' ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου ἀλη-θινὸ. Στὴν ἰδιωτικὴ της ζωῇ, ἡ Τζινὰ Μανέ εἶνε μὴ πολλὰ ἀφοσιωμένη σύζυ-γος καὶ θαυμαστὰ μητέρα. Λατρεῖ τὸ κοριτσάκι της, καὶ καθὼς λέει, ἐργάζε-ται μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ στὴν μικρούλα της, μὴ ἀνετὴ κ' ὁ-ραία ζωῇ.

...ΑΝ ΗΤΑΝ ΘΕΟΣ!

Ἡ χαριτωμένη, σὺν γατίσῃ τῆς Ἀγκίρας, μαγνὰμ Πεκινουὰ μόλις σήμερον πρωτοπαρουσιάσθη ἀπ' τὸ κρεβάτι, κατὰ τὴν ἑξῆς... Καλὲ τί μὰς λές;... Ζαχαροπλαστεῖο ἔχουν, πολλὰς δου-λειὰς δὲν κάνουν, κ' ἔτσι ὅλα τὰ σκάφη πὺν τοὺς περισσεύουν τὰ κουβάλησαν σὲ μὰς, κάνοντας τὸν κουβαντὰ, μὲ τὰ μισομουλιασμένα κ' ἀνούλητα ζαχαροκάντια τους!

Ὁ κ. Πεκινουὰ τινάχτηκε μὲ δυ-σφορία, καὶ μουρμούρισε: — Μὰ εἶνε ἔγκλημα, χρυσὴ μου, νὰ λές τέτοια πράγματα γ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους... Γίνου πὺν λογικὴ λιγάκι...

Κ' ἐκεῖνη τοῦ ἀποκρίθηκε νευ-ριασμένη: — Καὶ γιατί, παρακαλῶ;... Ὁ ἥλιος εἶνε ἐκτενερωτικὸς... Ἀνυπό-φορος... Μποροῦν νὰ τὰ κανονί-σῃς ἄλλοιως τὰ πράγματα, ὥστε νάνα διαφορετικὸ ὁ καιρὸς στὴν πρώτη ἔσοδό μου...

— Μήπως θὰ προτιμούσες νάβε-ξε;...

— Ὅχι βέβαια...

— Θάθελες μὲρα καταχνασμέ-νη;...

— Ποῦφ!...

— Τότε, χιόν;...

— Μὰ, καὶ μὴν, κατάλαβες ὅτι μὲ νευρώσεις;... Νά, δὲν προτιμούσα ἓνα ἄλλο καιρὸ... Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ποῖν ἀκριβῶς, μὲ ὅχι σὺν τὸν σημερινὸ, τέλος πάντων... Ἄνα εἶ-νε ἀρσενικός κανένας, ὅλα τοῦ φταί-νε: Ζητᾷ κοτόπουλο μὲ πόθο, κ' ἔταν τοῦ τὸ σεβδύον δὲν ἀπλόκει κὰν τὸ χέρι του... Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν καιρὸ... Ὄψ, δὲν ἔχω παῖα τί θέλω καὶ τί δὲν θέλω...

Ὁ κ. Πεκινουὰ χάρθηκε τὸ χέρι τῆς γυναικῶς του, θέλοντας εἶναι νὰ τῆς δείξῃ τὴν συμπαθεῖα. Ἐκεῖ-νη ὅμως τὸν τράβηξε ἀπὸτομα, λέ-γοντάς του μὲ φωνὴ δυσχερῆς: — Ἀσε μου ἥσυχα τὰ χέρια, σὲ παρακαλῶ... Τὰ νεῦρα μου ἐπανα-στατοῦν...

— Ἐλα, χρυσὴ μου, μὴ θυμώ-νεις... Σάπα... Νά, σ' ἀφίνω ἥσυ-χῃ...

— Ἰσα-ἰσα, δὲν θέλω νὰ μ' ἀ-φήσῃς ἥσυχη... Ὅποιος μὰς βλέ-πει, θὰ νομίσῃ πὺν μὲ κατὰ μὴ συ-νέτα... Ὅχι... Ὅχι... Θέλω νὰ ἐν-διαφερῶμαι γιὰ μένα...

Ὁ κ. Πεκινουὰ κούνησε τὸ κε-φάλι του μὲ ἐγκαρτέρησι, καὶ τῆς εἶπε:

— Σὺ ἀρέσεις νὰ κάνουμε μὴ σύντομη ἐπισκευὴ, σὴν θεῖα Βε-ατρίκη;...

— Ἀς μοῦ λείπει... Τί λές ἐκεῖ...

Ἀνηψήσας, βλέπει, πολλὸ σὺν ἔ-μαθε πὺν ἦσαν ἄροστοι...

— Ὅχι δά, ἀγάπη μου... Δὲν ἔ-χεις δικιο... Μέσα σὲ τρεῖς μέρες ἦρε ἔξῃ φορὲς νὰ σὲ δι...

— Καρὰ σὴν θυσία ποῖνα εἶνε!...

Νά, δὲν εἶχε τί νὰ κάνει σὴν σπῆ-νη, χασιμονοῖσαν διαρκῶς, καὶ γιὰ νὰ σκοτίζῃ τὴν ὅρα τῆς μὴ κό-παζε κάθε λίγο, δὴθεν ἀπὸ ἀνησι-γία κ' ἐνδιαφέρον... Εἶμαι βέβαιη πὺν θὰ ἦταν ἐνθουσιασμένη, ἀν μ' ἔβλεπε τοῦ θανάτου...

— Μὴν τὴν ἀδικεῖς ἔτσι, τὴν καὶ-μένη... Αὐτὴ σ' ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρ-διά της;...

Ἡ μαγνὰμ Πεκινουὰ ἔκανε μὴ κα-τοσοφικὴ γκρυμὰσι, κ' εἶπε:

— Μιμμή!... Μ' ἀγαπᾷ ἀπα-ρῶλιστα σὺν τοὺς Μπαρμπασόν, κ' ἄλλοι...

— Νά... νά!... Ἄλλο μεγάλο ἄ-δικιο πάλι πὺν τοῦ εἶπε... Μὰ σο-φιστοῦν τὸν καιρὸν μου, ὅτι οἱ Μπαρμπασόν δὲν σ' ἀγαποῦν;...

Αὐτοὶ σοῦφεραν τόσες φορὲς ἓνα σορὸ μοιρολόγια καὶ γλυκίματα...

— Καὶ καταξοδεύτηκαν, οἱ φου-καράδες!... Καλὲ τί μὰς λές;... Ζαχαροπλαστεῖο ἔχουν, πολλὰς δου-λειὰς δὲν κάνουν, κ' ἔτσι ὅλα τὰ σκάφη πὺν τοὺς περισσεύουν τὰ κουβάλησαν σὲ μὰς, κάνοντας τὸν κουβαντὰ, μὲ τὰ μισομουλιασμένα κ' ἀνούλητα ζαχαροκάντια τους!

Ὁ κ. Πεκινουὰ τινάχτηκε μὲ δυ-σφορία, καὶ μουρμούρισε:

— Μὰ εἶνε ἔγκλημα, χρυσὴ μου, νὰ λές τέτοια πράγματα γ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους... Γίνου πὺν λογικὴ λιγάκι...

Κ' ἐκεῖνη τοῦ ἀποκρίθηκε νευ-ριασμένη: — Καὶ γιατί, παρακαλῶ;... Ὁ ἥλιος εἶνε ἐκτενερωτικὸς... Ἀνυπό-φορος... Μποροῦν νὰ τὰ κανονί-σῃς ἄλλοιως τὰ πράγματα, ὥστε νάνα διαφορετικὸ ὁ καιρὸς στὴν πρώτη ἔσοδό μου...

— Μήπως θὰ προτιμούσες νάβε-ξε;...

— Ὅχι βέβαια...

— Θάθελες μὲρα καταχνασμέ-νη;...

— Ποῦφ!...

— Τότε, χιόν;...

— Μὰ, καὶ μὴν, κατάλαβες ὅτι μὲ νευρώσεις;... Νά, δὲν προτιμούσα ἓνα ἄλλο καιρὸ... Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ποῖν ἀκριβῶς, μὲ ὅχι σὺν τὸν σημερινὸ, τέλος πάντων... Ἄνα εἶ-νε ἀρσενικός κανένας, ὅλα τοῦ φταί-νε: Ζητᾷ κοτόπουλο μὲ πόθο, κ' ἔταν τοῦ τὸ σεβδύον δὲν ἀπλόκει κὰν τὸ χέρι του... Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν καιρὸ... Ὄψ, δὲν ἔχω παῖα τί θέλω καὶ τί δὲν θέλω...

Ὁ κ. Πεκινουὰ χάρθηκε τὸ χέρι τῆς γυναικῶς του, θέλοντας εἶναι νὰ τῆς δείξῃ τὴν συμπαθεῖα. Ἐκεῖ-νη ὅμως τὸν τράβηξε ἀπὸτομα, λέ-γοντάς του μὲ φωνὴ δυσχερῆς: — Ἀσε μου ἥσυχα τὰ χέρια, σὲ παρακαλῶ... Τὰ νεῦρα μου ἐπανα-στατοῦν...

— Ἐλα, χρυσὴ μου, μὴ θυμώ-νεις... Σάπα... Νά, σ' ἀφίνω ἥσυ-χῃ...

— Ἰσα-ἰσα, δὲν θέλω νὰ μ' ἀ-φήσῃς ἥσυχη... Ὅποιος μὰς βλέ-πει, θὰ νομίσῃ πὺν μὲ κατὰ μὴ συ-νέτα... Ὅχι... Ὅχι... Θέλω νὰ ἐν-διαφερῶμαι γιὰ μένα...

Ὁ κ. Πεκινουὰ κούνησε τὸ κε-φάλι του μὲ ἐγκαρτέρησι, καὶ τῆς εἶπε:

— Σὺ ἀρέσεις νὰ κάνουμε μὴ σύντομη ἐπισκευὴ, σὴν θεῖα Βε-ατρίκη;...

— Ἀς μοῦ λείπει... Τί λές ἐκεῖ...

Ἀνηψήσας, βλέπει, πολλὸ σὺν ἔ-μαθε πὺν ἦσαν ἄροστοι...

— Ὅχι δά, ἀγάπη μου... Δὲν ἔ-χεις δικιο... Μέσα σὲ τρεῖς μέρες ἦρε ἔξῃ φορὲς νὰ σὲ δι...

— Καρὰ σὴν θυσία ποῖνα εἶνε!...

Νά, δὲν εἶχε τί νὰ κάνει σὴν σπῆ-νη, χασιμονοῖσαν διαρκῶς, καὶ γιὰ νὰ σκοτίζῃ τὴν ὅρα τῆς μὴ κό-παζε κάθε λίγο, δὴθεν ἀπὸ ἀνησι-γία κ' ἐνδιαφέρον... Εἶμαι βέβαιη πὺν θὰ ἦταν ἐνθουσιασμένη, ἀν μ' ἔβλεπε τοῦ θανάτου...

— Μὴν τὴν ἀδικεῖς ἔτσι, τὴν καὶ-μένη... Αὐτὴ σ' ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρ-διά της;...

Ἡ μαγνὰμ Πεκινουὰ ἔκανε μὴ κα-τοσοφικὴ γκρυμὰσι, κ' εἶπε:

— Μιμμή!... Μ' ἀγαπᾷ ἀπα-ρῶλιστα σὺν τοὺς Μπαρμπασόν, κ' ἄλλοι...

— Νά... νά!... Ἄλλο μεγάλο ἄ-δικιο πάλι πὺν τοῦ εἶπε... Μὰ σο-φιστοῦν τὸν καιρὸν μου, ὅτι οἱ Μπαρμπασόν δὲν σ' ἀγαποῦν;...

χοιν σέρες, κηπουροὺς καὶ κήπους, ἐνὼ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε...

— Καλά... Καλά... Ἀστυς αὐ-τοῦς... Ἀμ' οἱ Μπαρμπασόν;... Ἄλλοι μουφλοῦντες κ' αὐ-τοὶ!... Μωρὲ πὺν πᾶς καὶ μὴ τοὺς δόλοισι;... Τοὺς ξεπερνῶμε, βλέ-πεις, λίγα χρόνια στὴν ἡλικία... Εἶ-μαστε καλὰς ἄλλοι... Ὅστε ἂν κλείσουμε τὰ μάτια—ἄτομα ἀπὸ χρόνια, τέλος πάντων—σὲ ποιοὺς θ' ἀφήσουμε τὰ λεπτά μας;... Αὐτὸ σκέφτηκαν λοιπὸν οἱ ὑπεροδούλοι, σὺν στενοῖς συγγενεῖς μὰς πὺν εἶ-νε, καὶ εἶπαν: Ἡ Πεκινουὰ εἶνε ἀρρωστητὴ ἀπὸ γριππῃ... Ἡ γριππῃ εἶνε κολλητικὴ... Ὅτὰ τὴν ἀρρῶστη σίγουρα ἀπ' τὴν γυναῖκα του κ' ὁ Πεκινουὰ... Ὅτὰ φοβήσονται κ' οἱ δυὸ τοῦ... Κ' ἔτσι θὰ τοὺς κληρονομή-σουμε ἐμεῖς... Ἀς πᾶμε λοιπὸν νὰ δείξουμε κ' ἐμεῖς ἐνδιαφέρον!...

Ὁ κ. Πεκινουὰ σήκωσε τοὺς ὡ-μούς του μὲ ὁκτο. Κάτι πῆγε νὰ τῆς πῇ, μὰ ἡ μαγνὰμ Πεκινουὰ ξε-φώνησε ξανά:

— Ἐτοί εἶνε ἡ πραγματικότης, ἀ-γαπητὴ μου φίλε... Ἡ ἀρρῶστικα μου αὐτὴ εἶχε κ' ἓνα καλὸ ἀίτημα: Μ' ἔκανε νὰ νοιώσω ποῖο μ' ἀγα-ποῦν ἐλκρινά—κανένας δηλαδὴ—καὶ ποῖο εἶνε ὁ ὁκτορὸς μου—ὅλος ὁ κόσμος, δηλαδὴ... Κ' ἐσὺ ὁ ἴδιος ἀκόμη, ἄπονε, περισσότερο φρόντι-

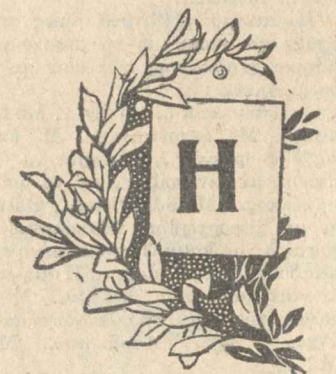
— Ναι... Ναι... Μπράβο σου... Πάρε Μπαρμπασόν, καὶ εἶχε τὸ ἄδικο σὲ μένα... Ὁχι... Ὁχι, ἡ ἀμοιβή! Αὐτὸ μὴ λείπει ἀκόμη, μὰ τὸ εἶδαν κ' αὐτὸ τὰ μάτια μου... Εἶστε ὅλοι σὰς ἀπονοῦ... Σκληροί... Ἀκαρδοί... Κα-κούργοι... Μὲ βοήκατε μὴ δύναν-το, ἀρρωστητὴ, ἐξαντλημένη γυναι-κούλα, καὶ μὲ τραβᾶτε δίχως ὁκτο ἀπ' τὴν μητῃ... Ἀχ, μαμὰ μου, πὺν εἶσαι νὰ δῇς τὴν κατάντια τῆς ἀ-

Πᾶρε Μπαρμπασόν, καὶ εἶχε τὸ ἄδικο σὲ μένα... Ὁχι... Ὁχι, ἡ ἀμοιβή! Αὐτὸ μὴ λείπει ἀκόμη, μὰ τὸ εἶδαν κ' αὐτὸ τὰ μάτια μου... Εἶστε ὅλοι σὰς ἀπονοῦ... Σκληροί... Ἀκαρδοί... Κα-κούργοι... Μὲ βοήκατε μὴ δύναν-το, ἀρρωστητὴ, ἐξαντλημένη γυναι-κούλα, καὶ μὲ τραβᾶτε δίχως ὁκτο ἀπ' τὴν μητῃ... Ἀχ, μαμὰ μου, πὺν εἶσαι νὰ δῇς τὴν κατάντια τῆς ἀ-

Πᾶρε Μπαρμπασόν, καὶ εἶχε τὸ ἄδικο σὲ μένα... Ὁχι... Ὁχι, ἡ ἀμοιβή! Αὐτὸ μὴ λείπει ἀκόμη

ΑΙ Πρωταγωνίστριές μας

'Η καλλιτεχνική ζωή τής Κυβέλης

Μετά το γεύμα, ο κ. Μυράτ πήγε να κοιμηθῇ λίγο στο δωμάτιό του. Καί τότε, ἡ κ. Κυβέλη ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάει τρυφερά. —Σέρεας, τίλεγε, πὼς εἶσαι πολὺ ὁμορφος σήμερα; Στοιχηματίζω πὼς ξυρτίστηκες γιὰ νὰ μ' ἀρέσης. Ἀπὸ σήμερα θ' ἀρχίσω νὰ σοὺ κάνω κότρε. Ἔτσι ὁ κ. Μυράτ ἤσυχασε. Κάθε ἡμέρα τοῦ ἔφυγε. Κι' ἐκοιμήθηκε.

Μόλις ἀποκοιμήθηκε ὁ σύζυγος, ἡ κ. Κυβέλη πήρε ἕνα ἀμάξι καὶ κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ, ὅπου συνάντησε τὸν κ. Θεοδορίδην. Ἀμέσως ἀνέβηκαν στὸ Γερμανικὸ βαπόρι τῆς γραμμῆς κα' ἔφυγαν γιὰ τὴν Εὐρώπην.

Στὰς 5 μ. μ. ὁ κ. Μυράτ ξύπνησε κι' ἐρώτησε τὴν μητέρα του ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκα του. —Φόρεσε τὸ καπέλλο της, μόλις σὲ πήρε ὁ ὕπνος, ἀπάντησε ἐκείνη. Καί μοῦ εἶπε πὼς πηγαίνει στοὺς Λεονάρδου.

Μὲ τὴν οὐλομένη Λεονάρδου, ποὺ ἀπὸ μικροῦλα προστάτευε τὴν κ. Κυβέλη, εἶχαν πάντα σχέσεις. Καί γι' αὐτὸ κα' ἡ μητέρα τοῦ κ. Μυράτ δὲν ὑποκρίσθηκε τίποτε. Ὁ κ. Μυράτ ὅμως ἀνηγορεύσε. Περνοῦσε ἡ ὥρα κα' ἐκείνη δὲν ἐγύριζε.

—Γιατί δὲν πάμε ὡς τοῦ Λεονάρδου νὰ ἰδοῦμε; εἶπε ἡ μητέρα τοῦ κ. Μυράτ. Ὡς σὲ περιμένει νὰ πᾶς νὰ τὴν πᾶρῃς.

Ὁ κ. Μυράτ στὴν ἀρχὴ ἐδίστασε. Ἐπειτα πήρε τὴν μητέρα του κα' ἐπύγαν μαζί στὴν τόσο εὐγενεὶα οὐλομένη Λεονάρδου. Ἦσαν ἐκεῖ ἡ κ. Λεονάρδου κα' ἡ κόρη της. Ἐρώτησε ὁ κ. Μυράτ ἀν ἐπύγε ἐκεῖ ἡ κ. Κυβέλη.

—Ἦλθε μὰ στιγμὴ κα' ἔφυγε. Μὰς εἶπε, ὅτι θὰ πάη στὴν ἀπογευματινὴ τοῦ Ἀργινώτη, ἀπάντησε ἡ κ. Λεονάρδου.

Ἔλγε τότε ἀνοίξει ὁ Ἀργινώτης τὸ ὥρατο τοῦ θεάτρου, ἐκεῖ ὅπου εἶνε τὰ «Ὀλῆματα» κα' εἰπεὶ ἦταν Κυριακή, εἶχε καὶ ἀπογευματινὴ παράσταση. Ἡ κ. Λεονάρδου λοιπὸν ἐπίστευσε ὅτι πήγε ἐκεῖ ἡ κ. Κυβέλη.

Τώρα πάλι ἡ ὑπόθεσις τοῦ κ. Μυράτ μεγάλωσαν. Ὡστόσο πέρασε κα' ἀπὸ τὸ θέατρο Ἀργινώτη. Μὰ οὔτε ἐκεῖ βόηκε τὴν κ. Κυβέλη. Ἦσαν πάλι σχεδὸν βέβαιος γιὰ τὸ καλὸ ποὺ συνέβη.

Ὡστόσο, πῆγε στὸ θέατρο τῆς «Νέας Σκηπῆς» γιὰ νὰ παῖξῃ. Θὰ ἐπαίξετο, ὅπως εἶπαμε, ὁ «Μαραθῶνας Δρόμος» τοῦ κ. Τιμοῦ Μωρατίνου. Ἡ κ. Κυβέλη δὲν εἶχε μέρος καὶ δὲν θὰ πῆγαινε. Μὰ στὸ μεταξὺ διεδόθη ἡ ἀπαγωγή της. Τὴ διέδωσαν οἱ φίλοι τοῦ κ. Θεοδορίδου.

Ὁ κ. Μυράτ ἦταν κατασυντριμμένος ἡθικῶς, μὰ ἐπέμενε νὰ παῖξῃ.

—Θέλεις νὰ παῖξῃ κάποιος ἄλλος τὸ μέρος σου; τοῦ ἐπρότεινε ὁ μεταστῆς Σαγιώρ.

Ἐπίσης καὶ ὁ κ. Μωρατίνης ἀνέβηκε στὰ παρασκήνια γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ γίνῃ.

—Ἐν ἀνέγκῃ, κύριε Μυράτ, ν' ἀναβιάσουμε τὴν παράστασι, εἶπε.

—Τί λές; ἀπάντησε ὁ Μυράτ. Ν' ἀναβιάσουμε; Γιὰ ποῦ λόγῳ; Μήπως ἔζησε κανένα πένθος;

Καί προστάθηκε νὰ χωμονεῖται.

Κι' ἔτσι ὁ κ. Μυράτ ἐπαῖξε, ὅπως καὶ πάλι βράδυ.

Μόλις ἔβηκε στὴ σκηνή, ἀνοίχθηκε κάποιος φθόρος. Τὸ Κοινὸν εἶχε μὲτα τὴν ἀπαγωγή καὶ τὴν ἐσχολίαζε. Μὰ ὁ κ. Μυράτ ἐπαῖξε μὲ πολὺ μετρί.

Κι' ὅταν ἐτελείωσε, ἐκλείσθηκε στὸ καμαρίνι του κα' ἔβλεπε, ἐκλείσθη πολλὴν ὥρα.

Στὸ μεταξὺ ὁ κόσμος βγῖνε ἀπὸ τὸ θέατρο. Τὰ κέντρα τῆς Ὀμονοίας ἀναστατώνθηκαν. Ἡ εἰδησις τῆς ἀπαγωγῆς τῆς ὁραίας Κυβέλης συνεζητεῖτο ζωηρά. Καί τὸ θεατρικὸ Κοινὸν τῆς Ἀθήνας καὶ ἄλλα περιορῶν ἐξενέστησαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὡς πρὸς 4 τὸ πρωῒ, μὲ

καὶ μόνο γιὰ νὰ μάθουν νεώτερα περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἀπαγωγῆς.

Ποτὲ μὰ ἀπαγωγή δὲν ἀνεστάτωσε τόσο τὴν Ἀθήνα!

Ἀπὸ τὸ θέατρο, ὁ κ. Μυράτ πήγε σὲ μὰ μπόρα. Τὸν πῆσαν οἱ φίλοι του κ. Μωρατίνης, Σαγιώρ, ὁ κ. Χρυσομάλλης καὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν καὶ νὰ ξεχάσῃ. Μὰ πῶς νὰ ξεχάσῃ; Οὔτε μποροῦσε νὰ μεθύσῃ, οὔτε νὰ εὐθυμίσῃ καν. Ἀπὸ τὴν μπόρα πῆγαν σ' ἕνα καφε-σαγιάν. Καί στὸ τέλος μὰ καφεσαγιανίστρα τὸν πῆρε μαζί της....

Μὰ παρ' αὐτὰ, τὴν ὡρὴν μέρη ἦσαν τρελλὸς ἀπὸ τὴν λύπη του. Ἐλεγε ἀσυντηρησις κα' ἔκανε τρελλές.

Τὴν τρίτῃ μέρα, τέλος, συνήλθε κάπως κα' ἔλεγε στοὺς φίλους του:

—Τὴν ἀγαπᾶσα πολὺ! Νοιώθω ἔναντι βᾶν πόνο. Μὰ θὰ πέρσῃ. Τὴν ἴδια μέρα μάλιστα, πᾶνω στὸ πείσμα του, ἐπύγε στὴν Εὐρωπὴν κα' ἔκαμε μῦνοι ἐναντίον τῆς κ. Κυβέλης. Ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τὴν φέρῃ πίσω. Ἀλλὰ γιὰ τὰ ρούχα τάχα τῆς σκηπῆς, ποὺ ἔπλεε καὶ ποὺ ὅλα ὁ κ. Μυράτ τὰ χραιοῦσε καὶ εἶχε δώσει γι' αὐτὰ γομμάτια. Ἐπειτα ὅμως στὴ μέση οἱ φίλοι του καὶ τὸν ἔπεισαν νὰ μὴν ἐπιμένῃ. Ἔτσι ἀπέσυρε τὴν καταγγελίαν.

Στὸ μεταξὺ ὁ τύπος δογιάσε μ' ἄληθινὰ καὶ ψεύτικα πληροφορίες. Ἀρχισε καὶ τὸ ἀνέγνωσμα τοῦ Τιμοῦ Σταθοπούλου στὴν «Ἀληθείαν». Κι' ὁ κ. Γ. Παπῆ δὲνημοσίευσε τότε στὴν ἐφημερίδα του «Ἀθήνας» τὸ ἀκόλουθον ἐπίγραμμα:

«Καὶ ὁ φίλος δὲ Τιμὸς Στάθ.
ὡς ἄλλο εἶδος Γερσοτάθ
γράφει πὼς τὸ πᾶγμα ἐστὶ
κα' ἔκαμ' ὁ Μυράτ τὸ λάθ'».

Ὁ κ. Θεοδορίδης μαζί με τὴν κ. Κυβέλη στὸ μεταξὺ ἐταξείδευαν στὴν Εὐρώπην. Ἐκάναν τὴν σελήνη τοῦ μέλιτος.

Ἐπύγαν στὸ Παρίσι καὶ σὲ διάφορες Εὐρωπαϊκὲς πόλεις. Διεκοιμήσαν καὶ ἐχάρισαν τὴν χαρὰ τῆς ἀγάπης τους.

Στὸ μεταξὺ σιγά-σιγά τὸ σκάνδαλο ἄρχισε νὰ κοπάει. Ὁ τύπος ἔπαψε νὰ γράφῃ γι' αὐτὸ κα' ὁ κόσμος μιλᾶσε ἀραιότερα.

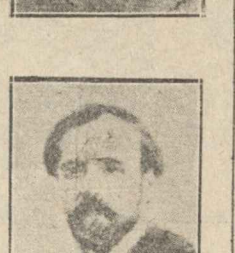
Ἐκείνον τὸν χειμῶνα ὅμως —τοῦ 1906 πρὸς τὸ 1907— τὸ Ἀθηναϊκὸ θέατρο ἔλασε τὴν Κυβέλην.

Ὅταν ἡ κ. Κυβέλη μαζί με τὸν κ. Κ. Θεοδορίδην ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ τὴν Εὐρώπην, ἡ καλοκαιρινὴ σαιζὸν τοῦ 1906 ἦταν πάλι στὸ τέλος τῆς. Κι' ἐπειδὴ καὶ τὸν χειμῶνα ἡ κ. Κυβέλη ἐπύγανε μετὰ τῆς «Νέας Σκηπῆς» σὲ τοινὴ σὲς ἐπαρχίης καὶ σὲ τὸ ἐξωτερικόν, τὸ Ἀθηναϊκὸ Κοινὸν δὲν τὴν ἀναγῆστησε. Ἐσχολίασε γιὰ ἀρκετὰς ἡμέρας τὸ γεγονός τῆς ἀπαγωγῆς, τὸ ἐξέτασε ἀπὸ ὅλες τὰς ἀποψεις κα' ἔπειτα ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἄρχισε νὰ ξεχάσεται.

Μὰ ὅταν ἦλθε ἡ ἀνοίξις τοῦ 1907, ἡ ἔλλειψις τῆς κ. Κυβέλης ἔγινε πολὺ αἰσθητὴ. Τὸ θεατρικὸ Κοινὸν τῆς Ἀθήνας ἔβλεπε ὅτι καί τι λείπει ἀπὸ τὸ θέατρό μας. Κάτι δυσαναπλήρωτο!

Ὁ χειμῶνας τοῦ 1906—1907 ἐπέρασε φτωχὸς σκοτικὰ ἀπὸ θέατρο. Τὸ Βασιλικὸν θέατρο ἐξακολούθησε τὴς παραστάσεις του, τὸ περισσότερον μὲ ξένα ἔργα. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως τοῦ Κοινοῦ ἄρχισε πάλι νὰ σβῇ γιὰ τὸ θέατρο αὐτό. Ἐργάστηκε ὡς τὴν 29 Ἀπριλίου 1907 καὶ πάλι διέκοψε, γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὸ φθινόπωρον. Μὰ λίγη ζωὴ εἶχε ἀκόμα. Ἄλλοι σοβαροὶ Ἕλληνοὶ θίασοι δὲν ἐργάζονταν ἐκεῖνο τὸν χειμῶνα στὴν Ἀθήνα. Στὸ Δημοτικὸν θέατρο ἐπαῖξε ὁ θίασος τῶν Ἰταλιανῶν, ἔπειτα ἕνας μουσικὸς Ἰταλικὸς θίασος καὶ σὲ τέλος τῆς σαιζὸν βασιτεῖ. Στὸ Ἀργινώτη τὸ νέο τότε θέατρο (τώρα «Ὀλῆματα»), ἐπαῖξε ὁ περιφημὸς μεταμορφωτῆς Ζιτ καὶ κατόπιν Βαρετῆ, νεοδόκαστα καὶ κινηματογράφου μαζί. Τότε ὁ κινηματογράφος ἦταν ἀκόμα σὲς πρώτες ἀρχὲς τῆς ἐμφανιστικῆς του καὶ δὲν συνιστοῦντο στὸ θέατρο. Ὡστόσο, ἵππηχε καὶ αἰθῶνα ἀνταναστατικὰ γιὰ κινηματογράφον, ὅπου —ὅπως ἔγραψαν ἡ ἐφημερίδες ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ— «δίνει καὶ παίρνει ὁ Ἰταλικὸς Κινηματογράφος». Αὐτὰ ἦσαν ὅλα τὰ θεάματα τῆς Ἀθήνας ἐκεῖνο τὸν χειμῶνα.

Τὸ καλοκαίρι ὅμως τοῦ 1907 ἐξανάμειξε τὸ θέατρο τῆς Ὀμονοίας, ποὺ ἔπαψε πάλι νὰναι θέατρο τῆς «Νέας Σκηπῆς» κα' ἔγινε θέατρο Μαρίνας Κοτοπούλης. Ἐκεῖ, ἡ κ. Μαρίνα ἐθαμίβετο πάλι. Ἐπαῖξαν ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ θέατρο Νεαπόλεως μετὰ τὸν θίασο «Ἀναγέννησις» τοῦ κ. Δαυίδου, τὸ θέατρο Ἀργινώτη μετὰ μουσικοὺς θίασους, τὸ λαϊκὸν «Ἀπόλλων» τοῦ Μεταξουργίου καὶ πρὸ πάντων τὸ Συντάγματὸς ποὺ εἶχε λαμπρὸ θίασον. Στὸ θέατρο τοῦ Συντάγματος παίζονταν ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι κα' Ἰταλικά ἔργα καὶ ἐλκετὰ ξένα. Μὰ ὁ κορυφαῖος θίασος ἦταν ἐκεῖνη τὴ χρονιά, τέλειος καὶ

Οἱ μὲναι τῆς Νέας Σκηπῆς: Ὁ κ. Μή-σος Μυράτ καὶ ὁ κ. Νίκος Παπαγεωργίου.

Τοῦ κ. Φώτου Γιοφύλλη

ἀουναγώνιστος, ὁ θίασος τῆς κ. Μαρίνας.

Καί ὅταν, κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1907 ἀνιγγέθη, ὅτι θ' ἀνοίγε ὁ Μέγας θίασος μὰ δραματικὴ σχολή, ὁ Τιμος Σταθοπούλος μ' ἐνθουσιασμὸν ἐδέχθη τὴν εἰδησιν κα' ἐτόνισε τὴν ἀνάγκη τέτοιου σχολῆς, γιὰ νὰ βγάλῃ κυρίως νέες καλλιτεχνικές, προσθέτοντας: «Ὅλες ἡ ἐλπίδες τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου συγκεντρώνονται σήμερα στὴ Μαρίνα Κοτοπούλην».

Ἡ κ. Κυβέλη φαίνεται, ὅτι δὲν ἐλογιζάμετο πάλι γιὰ τὸ θέατρό μας. Δὲν ἤξερε κανεὶς οὔτε ἂν θὰ ξαναρχίσῃ πάλι στὸ θέατρο.

Ἐταξείδευε στὸ ἐξωτερικόν, μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρο καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τίς σκέψεις της.

Καί ὅμως, ἡ κ. Κυβέλη εἶχε μεγάλον πόθον νὰ ξαναρχίσῃ στὸ θέατρό μας. Ἦταν φανερό πὼς ἔβλεπε μπροστὰ της ἕνα ὥρατο καλλιτεχνικὸ μέλλον. Καί, φυσικά, δὲν ἔπαυε νὰ τὸ ἀψήσῃ νὰ χαθῇ.

Ἀφοῦ λοιπὸν μαζί με τὸν κ. Θεοδορίδην ἔκαμαν τὸ ταξίδι τους στὴν Εὐρώπην, ἀφοῦ τὰ σχόλια διετύθησαν, μὴ μέρη ἀπόρρητα καὶ χωρὶς προαναγγελίας, ξαναγύρισαν στὴν Ἀθήνα. Κι' ἔτσι ἕνα πρωῒ, κατὰ τὴν ἀνοίξιν τοῦ 1908, τὸ Ἀθηναϊκὸ Κοινὸν ἔμαθε ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας, ὅτι ἡ κ. Κυβέλη θὰ κάνει νέο θίασον, δικὸν της, καὶ θ' ἀρχίσῃ παραστάσεις στὸ νέο θέατρο «Πανελλήνιον» (τώρα κινηματογράφος «Μονμάλ»). Ἐκεῖ, ὅπως ἔγραψαν ἡ ἐφημερίδες τοῦ καιροῦ ἐκεῖνον, εἶχε γίνετε ὁ φησιστὸς τοῦ θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸ ὅμως τὸ διαμνηστικὸν τοῦ Κοινοῦ, ποὺ θεωροῦσε ὡς ὁραότερον τὸ θέατρο «Ἀλφειοῦ» (τώρα «Ὀλῆματα»). Ἀλλὰ καὶ τὸ νέο θέατρο τῆς κ. Κυβέλης ἦταν πραγματικὰ κομψότατον. Μὲ καθίσματα ὁμορφα καὶ ἀναπαυστικά, σπομένη κάτω με ἀσφάλτου, καλὰ φωταγωγημένον, με εὐρύχωρον σκηνὴ καὶ καλλιτεχνικὰν οὐκοδομημένον.

Μὰ καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ θίασου ἔγινε καλὰ. Ἐκτός ἀπὸ τὴν κ. Κυβέλη, προσελήθησαν οἱ κ. κ. Νίκος Παπαγεωργίου, Ν. Ραφτόπουλος, Πάνος Καλογερίδης, Ζάννος, δις Ἀλὶα Λόφου καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς καλὲς ἡθοποιούς.

Τὴν 8ην Ἰουλίου 1908 ἔγιναν ἐπίσημα τὰ ἐγκαίνια τοῦ θεάτρου μετὰ ἀγασμὸν καὶ μνηροποιίας, ὅπως ἐτόνιζαν ἡ ἐφημερίδες. Ἐνας παπᾶς ἔκαμε τὸν ὁριστικὸν ἀγασμὸν στὴ μέση τῆς σκηπῆς, εὐλόγησε τὸ θέατρο καὶ ἐκράνισε μετὰ ἀγασμὸν τὴν κ. Κυβέλη καὶ τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς. Στὴν ἔσρη αὐτῇ τοῦ ἀγασμῶ παρρητήθησαν οἱ ἡθοιοὶ τοῦ θίασου, πολλοὶ δημοσιογράφοι καὶ λόγιοι καὶ ἀρχεταὶ κυρία, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ κ. Τριαντάφυλλος, τὸ τότε ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, 4 Ἰουλίου, ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις τοῦ θεάτρου «Πανελλήνιον» μετὰ τὴν κ. Κυβέλη. Ἐπαίχθη ἡ κωμῶδια «Γιὰ ν' ἀγαπηθῇ» τῶν Σαγιώρ καὶ Καρρέ. Ἐλαφρὸ γαλλικὸν ἔργον, πολὺ φλύαρον, λίγο σόφον καὶ πρὸ πάντων περιττότατον καὶ ἐξωφρενικόν.

Τὸ θέατρο εἶχε γεμίσει ἀσφυκτικά. «Πέννα φανταστικὴ» δὲ κατὰ τὴν ἐκφράσιν τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐπομένης. Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἐπύγανε νὰ ξαναῖδῃ τὴν κ. Κυβέλη, γιὰ τὴν θαυμάσιαν καὶ νὰ τὴν χειροκροτήσῃ, ἔπειτα ἀπὸ μὴ τόσο μακρὰν ἀπουσίας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνή. Ὅπως ἐτόνιζαν ἡ ἐφημερίδες, ἐστὶ εὐκαίριον κυριολογικῶς εἶχον διαπραγματῆ καὶ ὁ κόσμος ἐκονοσιεῖτο καὶ κατεπατεῖτο διὰ νὰ χορεύσῃ....

Πραγματικὰ ἡ κ. Κυβέλη ἦταν ἰσχυρὸν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Μὲ τὴν λεπτότητα παιγμῶ της, τὸ ἐλαφρὸν κομψὸν καὶ χαριτωμένον, ἐνεθουσίασε τὸ ἄρθεον Κοινόν.

Τὸ ταλάντο της δεῖχτηκε σ' ὅλη τὴν μεγαλοπρεπείαν του. Εἶχε μάλιστα τὰς καὶ κάποιαν παρμένην πνοήν. Τὰ χειροκροτήματα ἦσαν ἄρθεον καὶ ἐνθουσιωδέστατα.

Ἡ κυρία ἐθαμίβαν καὶ τῆς τριαντάφυλλος τῆς κ. Κυβέλης. Ἦσαν πραγματικὰ μοναδικῆς καὶ οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τῶν κυριῶν μιλῶσαν γι' αὐτὰς ἀρκετὰς μέρες μετὰ θάνατον καὶ φθόνον. Ὑποθέτω ἄρασε μὰ περὶ αἰνῶνα χρομάτος καφεροδίνον, ποὺ ἐπρόσθετε πολλὴν χάρι στὴ χαριτωμένη καὶ χωρὶς αὐτὴν κ. Κυβέλη.

Ἡ ἐποχὴ ποὺ ἄρχισε τὴς παραστάσεις τοῦ θίασου Κυβέλης στὸ «Πανελλήνιον», δὲν ἦταν καθόλου εὐνοική. Ἡ ἐπανέστασις τῆς Σφύρας, ποὺ ἦταν κινεὶς τῆς ἡμέρας στὴν κομωμένην στιγμὴν τῆς ἀπαγωγῆς, ἔπειτα ἀπὸ μὴ τόσο μακρὰν ἀπουσίας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνή. Ὅπως ἐτόνιζαν ἡ ἐφημερίδες, ἐστὶ εὐκαίριον κυριολογικῶς εἶχον διαπραγματῆ καὶ ὁ κόσμος ἐκονοσιεῖτο καὶ κατεπατεῖτο διὰ νὰ χορεύσῃ....

Τὸ ταλάντο της δεῖχτηκε σ' ὅλη τὴν μεγαλοπρεπείαν του. Εἶχε μάλιστα τὰς καὶ κάποιαν παρμένην πνοήν. Τὰ χειροκροτήματα ἦσαν ἄρθεον καὶ ἐνθουσιωδέστατα.

Ἡ κυρία ἐθαμίβαν καὶ τῆς τριαντάφυλλος τῆς κ. Κυβέλης. Ἦσαν πραγματικὰ μοναδικῆς καὶ οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τῶν κυριῶν μιλῶσαν γι' αὐτὰς ἀρκετὰς μέρες μετὰ θάνατον καὶ φθόνον. Ὑποθέτω ἄρασε μὰ περὶ αἰνῶνα χρομάτος καφεροδίνον, ποὺ ἐπρόσθετε πολλὴν χάρι στὴ χαριτωμένη καὶ χωρὶς αὐτὴν κ. Κυβέλη.

Ἡ ἐποχὴ ποὺ ἄρχισε τὴς παραστάσεις τοῦ θίασου Κυβέλης στὸ «Πανελλήνιον», δὲν ἦταν καθόλου εὐνοική. Ἡ ἐπανέστασις τῆς Σφύρας, ποὺ ἦταν κινεὶς τῆς ἡμέρας στὴν κομωμένην στιγμὴν τῆς ἀπαγωγῆς, ἔπειτα ἀπὸ μὴ τόσο μακρὰν ἀπουσίας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνή. Ὅπως ἐτόνιζαν ἡ ἐφημερίδες, ἐστὶ εὐκαίριον κυριολογικῶς εἶχον διαπραγματῆ καὶ ὁ κόσμος ἐκονοσιεῖτο καὶ κατεπατεῖτο διὰ νὰ χορεύσῃ....

Τὸ ταλάντο της δεῖχτηκε σ' ὅλη τὴν μεγαλοπρεπείαν του. Εἶχε μάλιστα τὰς καὶ κάποιαν παρμένην πνοήν. Τὰ χειροκροτήματα ἦσαν ἄρθεον καὶ ἐνθουσιωδέστατα.

Ἡ κυρία ἐθαμίβαν καὶ τῆς τριαντάφυλλος τῆς κ. Κυβέλης. Ἦσαν πραγματικὰ μοναδικῆς καὶ οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τῶν κυριῶν μιλῶσαν γι' αὐτὰς ἀρκετὰς μέρες μετὰ θάνατον καὶ φθόνον. Ὑποθέτω ἄρασε μὰ περὶ αἰνῶνα χρομάτος καφεροδίνον, ποὺ ἐπρόσθετε πολλὴν χάρι στὴ χαριτωμένη καὶ χωρὶς αὐτὴν κ. Κυβέλη.

Ἡ ἐποχὴ ποὺ ἄρχισε τὴς παραστάσεις τοῦ θίασου Κυβέλης στὸ «Πανελλήνιον», δὲν ἦταν καθόλου εὐνοική. Ἡ ἐπανέστασις τῆς Σφύρας, ποὺ ἦταν κινεὶς τῆς ἡμέρας στὴν κομωμένην στιγμὴν τῆς ἀπαγωγῆς, ἔπειτα ἀπὸ μὴ τόσο μακρὰν ἀπουσίας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνή. Ὅπως ἐτόνιζαν ἡ ἐφημερίδες, ἐστὶ εὐκαίριον κυριολογικῶς εἶχον διαπραγματῆ καὶ ὁ κόσμος ἐκονοσιεῖτο καὶ κατεπατεῖτο διὰ νὰ χορεύσῃ....

Τὸ ταλάντο της δεῖχτηκε σ' ὅλη τὴν μεγαλοπρεπείαν του. Εἶχε μάλιστα τὰς καὶ κάποιαν παρμένην πνοήν. Τὰ χειροκροτήματα ἦσαν ἄρθεον καὶ ἐνθουσιωδέστατα.

Ἡ κυρία ἐθαμίβαν καὶ τῆς τριαντάφυλλος τῆς κ. Κυβέλης. Ἦσαν πραγματικὰ μοναδικῆς καὶ οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τῶν κυριῶν μιλῶσαν γι' αὐτὰς ἀρκετὰς μέρες μετὰ θάνατον καὶ φθόνον. Ὑποθέτω ἄρασε μὰ περὶ αἰνῶνα χρομάτος καφεροδίνον, ποὺ ἐπρόσθετε πολλὴν χάρι στὴ χαριτωμένη καὶ χωρὶς αὐτὴν κ. Κυβέλη.

Ἡ ἐποχὴ ποὺ ἄρχισε τὴς παραστάσεις τοῦ θίασου Κυβέλης στὸ «Πανελλήνιον», δὲν ἦταν καθόλου εὐνοική. Ἡ ἐπανέστασις τῆς Σφύρας, ποὺ ἦταν κινεὶς τῆς ἡμέρας στὴν κομωμένην στιγμὴν τῆς ἀπαγωγῆς, ἔπειτα ἀπὸ μὴ τόσο μακρὰν ἀπουσίας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνή. Ὅπως ἐτόνιζαν ἡ ἐφημερίδες, ἐστὶ εὐκαίριον κυριολογικῶς εἶχον διαπραγματῆ καὶ ὁ κόσμος ἐκονοσιεῖτο καὶ κατεπατεῖτο διὰ νὰ χορεύσῃ....

Οἱ μὲναι τῆς Νέας Σκηπῆς: Οἱ κ. κ. Ἀγγ. Χρυσομάλλης καὶ Τηλ. Δεπενιώτης.

δόθηκαν ἀκόμα τρία μοναδικὰ : «Προσωπιδεὶς» τοῦ Μαρίνου καὶ ἡ κωμῶδια «Κόρη τοῦ Ἰσραήλ» καὶ «Κοριτοῦλα». Ἡ κ. Κυβέλη ἐπαῖξε σ' ὅλα τὰ ἔργα αὐτὰ καὶ σὲ μερικὰ μάλιστα εἶχε θαυμαστὰς καὶ ἐπιτυχίες.

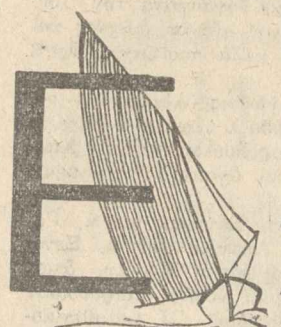
Ἀφοῦ ἐπαίχθη καὶ ἡ κωμῶδια «Ἡ Λοιπὴ», ὁ θίασος Κυβέλης ἀπεράσισε νὰ δόσῃ καὶ μὰ καθαρὰ λογοτεχνικὴν παράστασι. Κι' ἐπαῖξε τὴν «Ἐξομολογίαν» τοῦ Ντ' Ἀντουάν σὲ μετάφρασιν τοῦ κ. Ν. Ποριώτη. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἦταν μοναδική, μὴ δὲν ἐστάθη στὴν σκηνὴ παρὰ μόνο 3 βραδιές. Ἐπειτα ξαναπῆλθαν σὲ πρόγραμμα καὶ ἡ γαλλικὴς φάρσα, τὸ «Παριζιάνικον γυνὴ καὶ ἄλλες.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου ἀνιγγέθη ἐπίσημος σὲς ἐφημερίδας πὼς ὁ θίασος Κυβέλης θὰ παῖξῃ Ἑλληνικά ἔργα κατὰ τὸν Ἰούλιον καὶ τὸν Ἀύγουστο. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κοινοῦ αἰσθετοῦ ἀμέσως καὶ ὅλοι ἐπρόσμεναν μετὰ ἐκτίλξεως, γιὰτί τότε τὰ καλὰ πρωτότυπα ἔργα ἦσαν πολὺ σπάνια.

Ἀνιγγέθη λοιπὸν, ὅτι ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανὸν —ὡς Μυράτ πάλι, μὰ οὔτε Θεοδορίδην— θὰ ἀνέβαζε νέα ἔργα πῶν κ. κ. Γ. Σενωπούλου, Σπύρου Μελά, Παπαλαφεροπούλου καὶ Σ. Χαρολῆ (ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν σεβαστὸν καὶ ἀγαπητὸν συγγραφεὴ κ. Παντελὴ Χόρν).

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΦΡΟΥΛΑΪΝ ΝΤΟΚΤΟΡ

Η μυστηριώδης αποστολή της Άννας-Μαρίας Λέσερ στο Βέλγιο. Η γνωριμία της με τον νεαρό ύπολοχαγό Ρενέ Ώστέν. Ένα μοιραίο σημείωμα. Η αγωνιώδης φυγή της κατασκόπου μέσα σ' ένα δάσος. Πώς έφτασε στο Όλλανδικό έδαφος, κλπ.

ΝΑΣ Γερμανός αξιωματικός, ο κ. Η. Μπέρντορφ, απεσταλμένος κατά τον πόλεμο στην Γερμανία της Κατασκοπείας, εξέδωσε τώρα τελευταία ένα πολύχροτο βιβλίο με τον τίτλο: «Οι Μεγάλοι Κατασκόποι». Σ' αυτό το βιβλίο του ο κ. Μπέρντορφ μας δι-
νει τις μόνες α-
θεντικές βιογραφίες των τριών μεγάλων Γερ-
μανίδων κατασκόπων κατά τον πόλεμο, της
Μάτα Χάρι δηλαδή, η οποία τουφεκίστηκε
στο Παρίσι, της Έντλ Κάβελ, η οποία του-
φεκίστηκε στις Βρυξέλλες και τέλος της Άν-
νας-Μαρίας Λέσερ, της περίφημης φρουλαΐν
Ντόκτορ, της μεγαλύτερης κατασκόπου της
Γερμανίας, που και κατά τον πόλεμο, η οποία
πρελλά σήμερα, είχε κλεισμένη σ' ένα άσυλο
φρενοβλαδίων της Ελβετίας.

Η Άννα-Μαρία Λέσερ σ' ηλικία δεκαο-
γτώ χρόνων εγκατέλειψε το πατρικό σπίτι
της για ν' ακολουθήσει τον εραστή της Κάρλ
φον Βονάνγκ, Γερμανό κατασκόπο, ο οποίος
πέθανε ύστερα από δυό χρόνια, γυρίζοντας
από μια επικίνδυνη αποστολή. Η Άννα-Μα-
ρία Λέσερ επήρθε τότε την θέση του αγαπη-
μένου της κι' έγινε σε λίγο ένας από τους
μεγαλύτερους αρχηγούς της Γερμανικής κα-
τασκοπείας, κατορθώνοντας πάντα να φέρνει
σε πέρας τις πιο δύσκολες και τις πιο επι-
κίνδυνες αποστολές.

Από την αθένητική βιογραφία λοιπόν της
Ντόκτορ, παίρνουμε μια από τις πιο γα-
ρακτικές περιπέτειές της, η οποία δείχνει
την αφάνταστη τόλμη και την καταπληκτική
ψυχραιμία αυτής της γυναίκας που είχε προ-
νοηματοποιήσει κυριολεκτικά τους Συμμάχους κα-
τά τον πόλεμο.

Την άνοιξη του 1914 η Άννα-Μαρία Λέ-
σερ έφυγε από το Βερολίνο με μια μυστηριώ-
δη αποστολή στο Βέλγιο. Ήθελε να επισκε-
φθώ το άπεραντο στρατόπεδο του Μπερ-
λόου, γύρω από τη μικρή βελγική πόλη του
Αντίου Σεβαστιανού, που ήταν κοντά στ' Ολ-
λανδικά σύνορα. Έκτος όμως απ' αυτό, ή-
θελε να μάθει διάφορες πληροφορίες για τους
εξοπλισμούς των μεγάλων φρουριών και των
βελγικών οχυρώσεων.

Όταν η Άννα-Μαρία Λέσερ έφτασε στις
Βρυξέλλες, οι Βέλγοι αξιωματικοί είχαν μια
γιορτή στους μεγάλους χειμερινούς κήπους
του «Ουέλ-Ανγκλιάν».

Το ίδιο βράδυ, η Γερμανίδα κατασκόπος
καθότανε στο εστιατόριο του ξενοδοχείου. Κα-
τέλανε σ' αυτό με γαλλικό διαβήτη και
κατόρθωσε να περάσει για μιό ωμοση Πα-
ρισινή, που είχε έδωκε στις Βρυξέλλες για να
μελετήσει τους ζωγραφικούς πίνακες των μου-
σείων.

Αυτό το βράδυ, ένας νεαρός Βέλγος ύ-
πολοχαγός, ο Ρενέ Ώστέν, πήγε στο εστιατό-
ριο για να βρή κάποιον φίλο του και τη στιγ-
μή ακριβώς που περνούσε κοντά από το τρα-
πέζι της κατασκόπου, άκουσε να πέφτει κα-
ταής ένα ποτήρι. Η νέα κι' ωμορφη γυναί-
κα που καθόταν στο τραπέζι, έριξε μια τρο-
μαγμένη κραυγή. Είχε κόψει το γέρι της και
το αίμα έσταξε άπ' πάνω στο κατάλευκο τραπε-
ζομάντηλο. Ο Ρενέ Ώστέν, ύπολοχαγός της
Αυτού Μεγαλειότητας, του βασιλέως των
Βέλγων, την συνώδεψε άμέσως ως το διπλανό
σαλόνι κι' εκεί, με λίγο θυμαράκι και λίγη
γάλα, της έδεσε το κομμένο δαχτυλίδι της.
Έπειτα κάθισαν κι' οι δυο στις βαθιές πο-
λυθρόνες κι' άρχισαν να γελούν για την πε-
ρίεργη και άποροπτη εκείνη γνωριμία τους.

—Τό σπασμένο ποτήρι φέρνει ευτυχία, της
είπε ο Ρενέ Ώστέν.

—Ας το ελπίσουμε!... του απάντησε γε-
λώντας η Άννα-Μαρία Λέσερ.

Ο νεαρός αξιωματικός έμεινε σε λίγο ό-
τι είχε μπροστά του μιό Γαλλίδα ζωγράφο, η
οποία είχε έρθει στο Βέλγιο για να μελετή-
ση και ν' αντιγράψω τα μεγάλα ταμπλό των
μουσείων της πρωτεύουσας.

Άρχισαν λοιπόν από την άλλη ημέρα να
συναντώνται στο μουσείο Βιερτε καθώς και
στο δάσος της Κέμπερ. Ο Ρενέ Ώστέν μάλιστα
τέλειωνε την ύπνωση του έρωτα να βρή
την ωμορφη ζωγράφο, με την οποία ήταν
πρελλά ερωτευμένος.

Ένα μεσημέρι, ένα μικρό και κομψό κύ-
ποκίνητο δύο θέσεων, στάθηκε μπροστά στο
ξενοδοχείο. Τη είχε αγοράσει η Άννα-Μαρία
Λέσερ κι' είχε πέσει τον εραστή της να
τη μάθει να οδηγεί. Η Γαλλίδα ζωγράφος ή-
θελε να κάνει μακρινές εκδρομές για να γνω-
ρίσει όλη την ωμορφη τοπία και τα γωφικά
χωριά του Βελγίου.

Ο Ρενέ Ώστέν πήρε τότε μιό οκταήμερο
άδεια και πρελλός από την ευτυχία του ω-
δηγούσε παντού την πολυαγαπημένη του Άν-
να-Μαρία. Η ωμορφη ζωγράφος, που όπως
του είχε πεί, ήταν κόρη ενός Γάλλου στρα-
τηγού, τον ρωτούσε διαρκώς για διάφορα
πράγματα, περίεργη να μάθει πως οργανώ-
νανε την άμυνα τους οι Βέλγοι.

Ο ερωτευμένος ύπολοχαγός δεν υποφια-
τανε τίποτα κι' έδειγνε όλα τα φουρία κι' έ-
βλε τα οδυροματικά έργα στην Άννα-Μαρία.
Σαν αξιωματικός που ήταν μπορούσε να τα
επισκεπτεται όλ' αυτά, δίχως να του φέρνουν
καμιά δυσκολία οι συνάδελφοί του.

Την έκρη ημέρα όμως, καθώς ορισκότου-
σαν κοντά στα Ολλανδικά σύνορα, το αυτοκι-
νητό τους έπεσε ξαφνικά μιό βλάδι. Ο Ρενέ
Ώστέν άρχισε άμέσως να το επιδιορθώνει, έ-
νω η Άννα-Μαρία έβγαλε ένα μικρό καρνέ,
πήρε ένα φύλλο και τον ρώτησε:

—Πόση βενζίνη χάλυψε ως τώρα; Πόσα
γυλιόμετρα έχουμε κάνει; Όθλω να κρατήσω
μιό μικρή σημείωσι.

Και η Γερμανίδα κατασκόπος μ' αυτή την
πρόταση άρχισε να γράφω, ότι είχε δει στο

τελευταίο φουριο που είχαν επισκεφθεί έ-
κεινη την ημέρα.

Τη στιγμή που ο ένοστής της τέλειωσε
την επιδιόρθωσι της μηχανής και που η Άν-
να-Μαρία Λέσερ θέλησε να ξαναβάλω στο
καρνέ της το φύλλο του χαρτιού με τις πο-
λύτιμες σημειώσεις της, απ' μιό άδεια κι-
νησι της έξωρε το χαρτί από το γέρι κι' έ-
πεσε κατωγής. Πριν προστάσει δέ να το μα-
ζέψω από κάτω, της τ' άρπαξε ο έρωας
το πήρε μακριά. Ο Ρενέ Ώστέν έπρεπε τό-
τε να το πιάσει, αλλά η Άννα-Μαρία άκουσε
να του σωνάξει ταραχημένη:

—Δεν πειράζει!... Μη κάνεις τον κόπο!...
Άσπασέ το αυτό το παληόχαρτο!...

Ο αξιωματικός όμως, για να της ρανή
ευχάριστη, δεν την άκουσε κι' εξακολούθησε
να το κυνηγάει.

Ο έρωας τώρα το παρέσυρε έδω κι' έχει
στα γωφάρια. Η Άννα-Μαρία με την ελπίδα
ότι μπορούσε ίσως να το πιάσει εκείνη πρώ-
τη, άκουσε να το κυνηγάει κι' αυτή με μιό
άπελπισμένη προσπάθεια.

Τό σημειώμα της όμως έπεσε ξαφνικά έ-
κω σ' ένα βαθύ λάκκο, πίσω από ένα σάβη.
Ο Ρενέ Ώστέν πηδισε άμέσως μέσα στο λά-
κο και γάλησε μερικώς στιγμιαία από τα μάτια
της. Όταν ξαναφάνηκε ήταν κατάχλωμος
και της είχε με μισόδυση φωνή:

—Τό χαρτί έπεσε μέσα στο βούρκο και
γάρηκε...

Κι' έπειτα, δίχως να προσθέσει τίποτ' έλ-
λο, τράβηξε για ν' αυτοκινήσει. Η Άννα-Μα-
ρία καθώς ανήσυχη δίπλα του, δίχως να τολ-
μά να του μιλήσει.

Ο Βέλγος αξιωματικός άνοιξε άμέσως το
γχαίρι της μηχανής κι' άρχισε να τρέχει με
μιό ιλιγγιώδη ταχύτητα. Η Γερμανίδα κα-
τασκόπος του έριχνε κάθε τόσο λοξές ματιές
και τον έβλεπε να δαγκώνει νευρικά τα γεί-
λη του και να είναι κατάχλωμος.

Αυτό εσήμαινε ότι είχε διαβάσει το ση-
μειώμα της κι' είχε καταλάβει με τι είδους
γυναίκα είχε να κάνει. Η Άννα-Μαρία λοι-
πόν ήταν έτοιμη τώρα να παλαίψει μέγιστο θά-
νατου για να σώσει τη ζωή της.

Ο Ρενέ Ώστέν ώδηγησε το αυτοκίνητο
στο πλησιέστερο γωριό. Στην εισοδό του σε-
κόταν ένας γωροσούλακας. Ο Βέλγος ύπο-
λοχαγός μόλις τον είδε, έκλεισε τα φένα κι'
με τό προ-
σωπο παρα-
μορφωμένο α-
πό τό θυμό,
πήδηξε από
τ' αυτοκίνη-
το κι' έτρε-
ξε κοντά του.

Η επίσης περίφημη κατασκόπος της Γερμανίας Μάτα Χάρι.

για να τον φωνάξει.

Η Άννα-Μαρία τότε, δίχως να διστάσει,
άνοιξε άμέσως το γχαίρι και το αυτοκίνητο
της άρπασε μπροστά σαν βολή. Η κατασκό-
πος όμως δεν ήξερε ν' αλλάξει ταχύτητα κι'
έτσι διαρκώς σαν τρελή. Τη στιγμή ό-
τ' έπεσε περνούσε από ένα δάσος έκανε κά-
ποιο τυχαίο χειρισμό και το αυτοκίνητο άρ-
χισε τότε να τρέχει πιο σιγά. Η Άννα-Μα-
ρία λοιπόν βρήκε την ευκαιρία και πήδηξε
απ' αυτό άπ' πάνω σ' ένα σωρό άμμου που υ-
πήρχε στην άκρη του δρόμου δίχως να πιάσει
τίποτα. Τό αυτοκίνητό της όμως εξακολού-
θησε να τρέχει και στη βάθος του δρόμου έ-
πεσε μέσα σ' ένα βαθύ γαντάκι κι' έπαυσε
ρωτιά.

Η Άννα-Μαρία δίχως να τ' άχρησ χάρηκε
μέσα στο δάσος, τρέχοντας μ' όλες τις
δυνάμεις, γιατί ήξερε ότι από στιγμή σε
στιγμή κινδύνευε η ζωή της. Τό μονόπατι
που ακολουθούσε την έβγαλε στις όγρες έ-
νός καναλιού. Εκεί στάθηκε για ν' αναπνή-
σει λίγο. Έκλεινε την όρα από τό κανάλι περ-
νούσε άρνω μιό μεγάλη βενζινακτος φορτω-
μένη κάροβου. Η Άννα-Μαρία έβγαλε α-
μέσως τα ρούτα της, τα έκανε ένα υπόγειο,
τά έδεσε στην πλάτη της κι' άκουσε να κο-
λυμπάει. Σε λίγο έσταξε κοντά στη βενζινα-
κτος, ακαθάρτος κορφο για να μη την έ-
δουν από την όψη και παρουσιάστηκε ξαφνι-
κά απροσδόκω σ' ένα γέρο ναυτικό που καθό-
τανε στη πούλη και χάρηκε άμέσως τον
πύλο του. Φωνάζει και η γυναίκα την κατάπληξή
του όταν είδε να παρουσιάζεται μπροστά του
μιό γυνή γυναίκα.

Η Άννα-Μαρία όμως του είπε δίχως πολ-
λες διατυπώσεις:

—Δοή όμως τοίς γυλιόμετρο φάρμακα για να
με περάσει με τη βενζινακτος σου από τό
σύνδρο. Πρέπει όστόσο να με κορύεις καλά,
γιατί με κυνηγούν. Έμαι λαθεμένος δια-
μανητόν. Νά, πώς γίνω φάρμακα μπροστά...

Ο ναυτικός, ο Μέρφου, όπως τον λέγα-
νε, άνοιξε άμέσως τη νυαχία του και της
παράγγειλε να κορύει καλά την άνωρο στο
αίματι. Φαίνεται ότι πολλές φορές είχε συ-
νενοησάι με λαθευμένους.

Η Άννα-Μαρία πέρασε μιό αγωνιώδη νό-
ντα μέσα στο κάροβου, σκεπασμένη με ζε-
στες κουβέρτες και τέλος τα ζημερώματα έ-
φτασε στο Ολλανδικό έδαφος.

Ο Ρενέ Ώστέν σ' αυτό τό μεταξύ είχε ή-
ναστώσει όλο την κόση για να βρή την
κατασκόπο. Όταν ανακάλυψε τέλος τη κα-
μένη αυτοκίνητο, νόμισε ότι είχε και μιό
τον κι' η Άννα-Μαρία. Όταν όμως το άπα-
ροκίνησε και δεν βρήκε κανένα ίχνος της,
άκουσε να λάνη με την έτοιμη γωροσούλακή
κι' τα άπτονομακά σκυλιά της τό βάτος βπου
είχε κυρτεί η Άννα-Μαρία. Μά εκείνη την
ώρα είχε έσπασει μιό άγρια καταγιογή και
τά νερά της βουής έδωσαν τα ίχνη της.

Κι' έτσι η Γερμανίδα κατασκόπος, η περίε-
ρη φρουλαΐν Ντόκτορ, είχε κατορθώσει ακό-
μα μιό φορά να ξεφύγει απ' τα γένοια
των έχθρων της και να παρουσιάσει άσύλλη-
πτος...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΟΦΑΓΕΣ
ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ ΑΙΔΙΩΜΑΤΑ

—Η γαστρονομία είναι η βασίλισσα του κύ-
μου.

—Ο καλύτερος φίλος σου είναι εκείνος με
τον όποιο έγεις φάει στο ίδιο πιάτο.

—Οι μέτροι στήρι, το μέτρο κρασί, το
μέτρο πενήνι, είναι τόια πράγματα που δεν
τ' άνεγεται κανείς.

—Οίνοποθήκη χωρίς
σαμπάνια, είναι ρολόι
χωρίς λεπτοδείκτη.

—Πές μου ποιους
συναναστροφώμεσιν, για να
σου πω τι τρώς.

—Πές μου τι τρώς,
για να σου πω ποίος
είσαι και πώς σκέπτε-
σαι.

—Καλύτερα μιό χα-
λαρήμενη πατάτα, πα-
ρά ένα κακοκαταγυρι-
μένος διάνας!...

—Κυριότατα, χωρίς
αμπαύνα, είναι ρολόι
χωρίς λεπτοδείκτη.

—Πές μου ποιους
συναναστροφώμεσιν, για να
σου πω τι τρώς.

—Πές μου τι τρώς,
για να σου πω ποίος
είσαι και πώς σκέπτε-
σαι.

—Καλύτερα μιό χα-
λαρήμενη πατάτα, πα-
ρά ένα κακοκαταγυρι-
μένος διάνας!...

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ Η ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΒΕΝΕΤΙΚΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

(Το Μ. Δουκάς της Ρωσίας Κωνσταντίνου).

Θυμάσαι; Νύχτα ήταν, η γόνδολα κυλούσε
κι' έμπρός από μαρμάρινα παλάτια έπερνούσε.
Τη φεγγαράκι βλέπαμε μαζί το άργυρό
και των κουπιών άκούγαμε τό γέγρο στο νερό.
Θυμάσαι πως η Βενετία σ' αυτή τη νυχτιά
κομύτανε στ' έθλασσας γλυκά την άγκαλιά;
Στο κάναλιό τα γαλανά, τα ήσυχα νερά
τ' άστέρια καθορτισμένα μ' απόκορη γαρά.

Άγκαλιασμένοι και οι δυο περνούσαμε πε-
γάζου (γάζου
έμπρος απ' το περσέρι των δόγμων, παλ' τι.
Θυμάσαι πως χαρούμενη η γόνδολα έπέρα
κι' ως ζυγίρο μαγευμένα σπινόνταν η Πιασέτα;
Όλα σπινόνταν έντονα γαυδω από γαρά,
της άσπμείνας θάλασσας γυαλίζαν τα νερά,
μά εκεί που γαλαζέφεσαν, σε μιό γωνιά
(χαρούμενη,
γλυκά-γλυκά έστέναζε κιόρα λυπημένη.

Άγ, όλα ήταν ήσυχα, τ' άγέρι δεν φυσούσε
κι' ο γονδολιέρς μακριά μονάχος τραγου-
δούσε.

Τό κύμα έτραγουδούσε γλυκά το γαλανό,
τ' άστέρια που τρεβλούσαν φυλά στον ουρανό,
την έδωγαν, τη γαρά, τα βάσανα, τον πόνο,
την άνοιξη που έφτανε με τα λουλούδια μόνο,
τόν έδωτα που τη φωτιά σκούσε στο πέρας

και την παρθένα που ζητά αιώνια η καρδιά
(του.
Ο γονδολιέρς μακριά έστέναζε πικρά
και τ' άσμα του σε θύενα ως πήρε πούφω,α
μες στ' έψυγες και της στωγής εγώθηες τα
(βράχι,
και νέαν άναψε φωτιά στο πόνο μας τα
(πάθι).

Θυμάσαι; Νύχτα ήταν, η γόνδολα κυλούσε
κι' η Βενετία σαν ζυγίρο μαγευτικά περνούσε.
Μετάφρ. Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ
(Σερβικό δημοτικό τραγούδι).

Όμορρο πούμα να κυττάς τη νύφη με τη
(νύφη).

Η νύφη κάθεται κοντά εις τον άντραδάς
(στην).

Έχει στεράνι στα μαλλιά και το γαμπρό κυτ-
(ταί).

Λέει ο γαμπρός:—Τι με κυττάς, ά άκούω
(ψυχή σου;

—Κυριότα, σε που μ' έδωκε η μάστα νοικο-
(χόση).

για να μω πής πως ήμπερω της μάστα σου
(ν' άρεσω).

—Εύκολα, κόρη μου, μπορείς της μάστα μου
(ν' άρεσεις).

Πλάγιαζ' άργα, σίχω ταγιά, φορώμας τό
(σπίτι,

φώσε νερό και τα μαλλιά γένιζες τα ξανθά
(της).

Μετάφρ. ΝΙΚ. ΤΟΜΑΖΑΙΟΥ

ΚΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΩΣΤΩΝ ΜΑΣ Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθώ τον
ιατρό των «Παναθηναίων», πρέπει να γρά-
φουν στον φάκελλο των επιστολών των τη
φράσι: «Δ ι α τ ο ν 'Ι α τ ρ ο ν».

Κ ά κ ι α, Ένταύθα. Η εξωτερική, πλύ-
σεις δέν σάς ωφελούν καθόλου. Σας συνιστώ
κάθε βράδυ από του ύπνου εναλλάξ την μιό
βραδεία πλύσι εσωτερική με διάλυσι Γερ-
man, de potasse 1 προς 3000 και την έλ-
λη βραδεία μιό παστίλια Hégénon (past.
vaginales a 10 c), την όποια θά τοπθε-
τείτε με τό δακτύλο, όσο μπορείτε πιο βαθιά.
Διαλύεται σιγά-σιγά ως τό πρωί. Έξακολου-
θείστε έτσι πλέον του μηνός (μιό που δεν
θέλετε να πάτε σε γιατρό) και πιστεύω πως
όλαςτε εύχάριστα αποτελέσματα. Για τό άλ-
λο ήπιστα δέν μπορώ να σας άπαντήσω από
της στήλης αυτής, αλλά μόνον δι' ιδιαιτέρως
επιστολή.

Α. Π. Κ., Πάτρας. Προσέξατε μήπως στ' έ-
στωία που παρουσιάζεσταν οι άσπροι λεκέ-
δες εις και η τοίχος άσπρος. Έάν ναι, τό-
τε πρόκειται περί Vitiligo. Άν θέλετε κά-
μετε μιό εξέταση του αίματος κατά Wassermann
και γράψατέ μου τη αποτέλεσμα.

Χ. Ι. Τσ., Ένταύθα. Αυτό τό σκληρό,
γρόνιο, προίξιμο της κνήμης, με κάνει να ή-
ποπτεύωμαι κληρονομικό νόσημα. Νά πτες
στο νοσοκομείο Συγγρού, όπου είπιδε άπ' ου-
και πασακλήστε να εξετασθώ τό αίμα σας.
Θά σας κάμουν και ότι χρειάζεται.

Κ. Π. α., Βόλου. Έίπε πως παντός κουρα-
σμένα τα νεύρα σας. Άποφύγετε την παρα-
τεταμένη διαγορητική εργασία, ιδίως τη γρά-
μμα. Τό καλοκαίρι δυό μήνες τουλάχιστον
έξογί, με καλή τροφή, εσωτερικώς δέ από 1
κουταλιά της σούπας μετά τό φαγι υασημάτι
και βράδυ.

Arhenal 0,80
Tart. de fer 4,50
Teint. de noix vomique 3,0
Glycer. de soude 8,0
Sirop 20,0
Eau dist. 200,0

Α. Α. Α., Ένταύθα. Δέν μπορώ να σχή-
ματίσω καμιά γνώμη όπώ τη γράμμα σας.
Υποθέτουμε σε μιό ίσχυρή εξέταση.

Τό τ α φ., Αθήνας. Πρόκειται, πιθανώ-
στα, περί μιό ανατομικής ανωμαλίας, η ό-
ποία είναι σπανία, άλλ' αναπτύσσεται σε α-
τομικά χρονικά. Ο πρόβλεος των ανατομικι-
κών, που δέν της έξελεύσεως είναι έλας, και
πειν στον άνθρωπο, παρουσιάζεται σπανώ-
στα σε μικρούς και τότε έχουμε τό περι-
οργα αυτό σπινόμερο του ανατομικού.

Πρακτικώς έο' όσον η πέσις γίνεται άγώνι-
κά, τ' άσπμα δέν έχει σοβαρότητα. Γενικό-
τατα όμως είναι βέβαια, δυσάρεστο και α-
λυστα άσπμ πρόκειται για δίδα. Όλίγη καλή
θέλησις εκ μέρους της ενδιαφερομένης, έπι-
βλεψις και επίβελή του περιβάλλοντος, είναι
τά μόνο που μπορώ να σας συστήσω.

Π α τ ρ ι ν ο ν, Πάτρας. Τό γράμμα σας ε-
ινε τόσο καλοφωτισμένο, ώστε αυτά που λέτε
για τη διαγορητική σας κατάσταση μου έπι-
νούνται τουλάχιστον υπερόψια. Υποθέτω ότι
έλα αυτά είναι εκδηλώσεις νευρασθενικής συ-
νέπεις υποκαρπώσεως. Σας συνιστώ εξοχή
στα το καλοκαίρι, ζωή ήσυχη και άποστα-
στη στο ύπαιθρο, λίγη γωμναστική, τροφή
τονωτική (κρέας και φάρια άδύνατα τρώει
λίγα). Εσωτερικώς, Novotestal Merck 3
κουρεσάκια την ημέρα.

Ρ. Ν ο θ., Αθήνας. Άσπμ δέν προηγήθη
κανέν από τα νυστά-
μα που σας έρώτησα.
δέν βλέπω πλέον σοβα-
ρόν λόγον άνησυχίας.

Έλπίζω ότι με την γε-
νική τόνωσι του ορ-
γανισμού σας θά περά-
ση και η μικρή αυτή
ένόχλησις.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

'Ο Ραμόν Νοζάρρο.

'Ο Γκαρρυ Κούπερ.

'Ο Μπουέντι Ρότζερς.

Οί άστέρες του Χόλλυγουντ κατά του γάμου

„Δέν θέλω νά παντρευτώ...”

(Τί φρονούν οί διασημότεροι άστέρες του κινηματογράφου γιά τόν έρωτα καί γιά τό γάμο).

Έχει πιστοποιηθεί πιά από άλλεπάλληλα παραδείγματα, ότι τά διαζύγια είνε σήμερα στό Χόλλυγουντ περισσότερα από τούς γάμους. Οί νέοι άστέρες δέν παντρεύονται καί οί παλαιοί ζητούν ένας-ένας νά σπάσουν τίς λουλουδένιες άλυσίδες του γάμου, πού τίς πέρασαν μόνοι τους από τά χέρια καί τά πόδια τους σέ στιγμές τρυφερής άδυναμίας. 'Η άλήθεια βέβαια είνε ότι παρατηρούνται κάποι-κάποι καί μεριτζές έξαιρέσεις. Πού τριών περίου μηνών, ή Τζόαν Μπλουτλ έκανε τούς γάμους της μέ τόν άπερα-τόν Τζόρτζ Μπάρνες καί δέν έκλεισε άκόμη μήνας από τότε πού ή γοητευτική Κάρεν Μόρλεϋ έπέστρεψε στόν Τσάρλυ Βίντορ νά την κλέψη από τό σπίτι της — ή μαμά της δέν ήθελε νά δώσει τή συγκατάθεσή της γι' αυτό τόν γάμο — καί νά την οδηγήσιν στόν Ιερό της γειτονικής εκκλησίας... Αυτά όμως τά... κρούσματα αποτελούν εναλλακ-βάνουμε, έξαιρέσεις. 'Ο κανόν είνε ότι όλοι σχεδόν οί άστέρες του Χόλλυγουντ έχουν κηρυχθεί σήμερα κατά του γάμου.

Έξ άλλου, μπορείτε νά διαπιστώσετε καί σεις τή θλίψη αυτή άλήθεια από τίς έξομολογήσεις πού έκαναν στό συντάκτη ενός κινηματογραφικού περιοδικού του Χόλλυγουντ οί διασημότεροι από τούς ήρωες της Άμερικής, απαντώντας στό ερώτημα: «Βρίθε ύπέρ ή κατά του γάμου;».

Σάς παραθέτουμε πρώτα τήν απάντησι της διαβολικής Μεξκανίδος Λοϋπε Βελές:

— Δέν θέλω ούτε ν' άκούσω νά γίνεται λόγος γιά γάμο! φώναξε ή εύξειστη Λοϋπε, βάζοντας τά χέρια της στη μέση της, σάν νά έπρόκειτο νά στήση καννά. 'Όταν οί άνδρες παντρεύονται, θέλουν σώνει καί καλά νά είνε οί άπόλυτοι κύριοι του σπιτιού. Έχουν τήν άξιοσι νά κάνουν ή γυναίκες ό,τι θέλουν εκείνοι, νά σκέπτονται ό,τι σκέπτονται καί αυτοί καί ν' άγαπούν ό,τι άγαπούν καί κείνοι! Έγώ όμως δέν είμαι από τίς γυναίκες πού δαμάζονται, πού χάνουν εύκολά τήν προσωπικότητά των. Δέν ύποτάσσομαι ούτε καί στόν άντρα πού άγαπώ. Έξ άλλου, είμαι πολύ καρινούζα καί δέν θά τά καταφέρω νά μείνω πιστή σύζυγος... Προτιμώτερο, λοι-

πόν, είνε νά μ'ήν παντρευτώ, γιά νά μ'ήν κάνω δυστυχισμένο τόν άντρα μου...

Στό μεταξύ ή Λοϋπε Βελές άπολαμβάνει τών ήδονών του... έλευθέρου έρωτος. Στους κινηματογραφικούς κύκλους του Χόλλυγουντ ψιθυρίζεται μετ' επιτάσεως ότι ή γοητευτική αυτή βεντέτα κατόρθωσε νά ξελογιάσει από τή γυναίκα του τόν Τζόννο Βαϊσμούλλερ, τόν παγκόσμιο πρωταθλητή του κολυμβήματος, τόν Ταζ-ζάν της ταινίας πού είδαμε πού μ'ήνος περίου σέ μία σάλλα τών 'Αθηνών. 'Αν άληθεύει αυτό, θά πη ότι ή Λοϋπε Βελές έχει... πολύ καλό γούστο καί ότι ξέρει νά περνά ευχάριστα τόν καιρό της.

*Ας άκούσουμε τώρα τί φρονεί περί του γάμου ένα από τά θύματα της Βελές, ό Γκάρρυ Κούπερ, ό όποιος διέπλεσε στό «Μαρόκο»,

στό πλευρό της Μόρλεν Νήτριχ, ένα περίφημο τύπο μελαγχολικού λεγεωναρίου. 'Ως γνωστόν, ό Γκάρρυ Κούπερ ήταν άλλοτε άραβονταμένος με τή Λοϋπε, μα ύστερ' από άλλεπάλληλες θιελλώσεις σκηνές, όρεϊόμενες στόν νευρικό τους χαρακτήρα, διέλυσαν τή μηστεία τους, καταλαβαίνοντας καί οί ίδιοι ότι ήταν άδύνατη ή συμβίωσις τους, παρ' όλη τή μεγάλη άμοιβή άγάτης τους.

— Δέν μπορώ νά έχω διαρκώς μία γυναίκα μαζί μου! είπε ό Γκάρρυ στόν 'Αμερικανό δημοσιογράφο. Θά μω' ήταν φόρτομα, καί προσ-σθάνομαι ότι δέν θά περνούσε ζωή ευτυχισμένη κοντά μου. Τελευταία άλλαξα πολύ. Δοκίμασα πολλές φορές καί πολλά βάσανα. 'Αρρώστια, Ταξείδεψα, καί τότε κατάλαβα ότι είμαι γεννημένος γιά νά ταξιδεύω, γιά νά περι-πλανώμαι εδώ κι' εκεί χωρίς όρισμένες κατευθύνσεις, ύπακούον-τας πάντοτε στες ιδιοτροπίες της στιγμής... Ένας τέτοιος άνθρωπος δέν μπορεί ποτέ νά γίνει καλός σύζυγος, γιατί ό γάμος είνε συνώνυμο της άκησίας... 'Ηνω-ναδική μου επιθυμία σήμερα είνε νά κάνω μακρινά ταξείδια. 'Όχι όμως με τρώαα πολυτελείας καί με μεγαλοπρεπή ύπεροικεία... 'Όχι! Πρωτίμω τά ταξείδια στις άπύρτες ζούγκλες μέ τό τουφέκι στό χέρι, τίς περιηγήσεις στά παρθένα δάση, μέ όλους τούς κινδύνους καί τίς συγκινήσεις πού παρουσιάζουν αυτοί τού είδους οί περιπάτοι... Καί άφού εργασθώ μέχρι ήλικίας τριανταπέντε ετών, θ' άποσυρθώ από τό επάγγελμά μου καί θ' άποτραβηχθώ σ' ένα οράνιο... Μή λησιμονείτε ότι, πρίν γίνω ήθοποιός του κινηματογράφου, ήμουν κάποι μπόι... 'Απ' ό-λα όσα σας είπα, θά καταλάβετε βέβαια ότι τό πρόγραμμα της ζωής μου δέν μπορεί νά γοητεύσι μία γυναίκα σέ βαθμό νά θέληση νά συμμερισθί τή ζωή μου... Γι' αυτό, άποφάσισα νά μ'ήν παντρευτώ.

'Ο Ραμόν Νοζάρρο, ό άνδρας πού τόν άποϊον είνε έρωτευμένος εκατομμύρια γυναίκες σ' όλο τόν κόσμο, δέν κατέληξε άκόμα σ' όριστική άπόφασι άν θά παντρευτή ή όχι.

'Ο Γκάρρυ Γκράντ καί η Ντόροθυ Τζόρνταν.

'Η Λοϋπε Βελές.

'Η Μόρλεν Ο Σούλιβαν.

'Η Μίργα Λόυ.

— Θεωρώ τό διαζύγιο έγγλημα! είπε. Κι' έπειδή δέν θέλω νά βοήθω στή διαφύεση άγάτης νά χωρίσω τή γυναίκα πού θά πάρω, όνειροπολώ νά βρω σύζυγο μία νέα σάν τίς κοπέλλες του παλιού καλού καιρού: πιστή, τίμια καί, προπαντός, φιλόδοξη. Τά μοντέρνα όμως κορίτσια δέν ενδιαφέρονται πιά γι' αυτές τίς άρετές...

'Η Δωροθέα Τζόρνταν, ή όποια έχει παίξει σέ πολλά φίλμ ως τώρα μαζί με τόν Ραμόν — κάποτε μάλιστα είχε διαδοθεί πως ήσαν έρωτευμένοι καί ότι έπρόκειτο νά παντρευτούν — φαίνεται κι' αυτή πολύ διστακτική στό ζήτημα του γάμου.

— 'Όταν μία ήθοποιός του κινηματογράφου — είπε στό συντάκτη του περιοδικού — παίρνει άντρα έναν άνδρα πού έκτός του επαγγέλματος, έκείνος δέν μπορεί νά καταλάβη τίς απαιτήσεις καί τίς σκοπιότητες της δουλειάς μας, τού είνε άδύνατο νά ένησυχή πώς όταν παίζουμε ένα φίλμ, δέν έχουμε όρεξι νά άγαμε καί νά ποιήμε, ούτε καί μυαλό νά σκεφτόμαστε τίποτε άλλο έκτός από τήν εργασία μας... 'Αφ' έτέρου, όταν παντρευόμαστε μ' ένα καλλιτέχνη, είνε μοιραίο νά δημιουργηθί στό πέλος μία αντίληψη. 'Ο ένας από τό ζεύγος θά είνε κατ' ανάγκην πιά διάσημος καί θά πληρώνεται καλύτερα από τόν άλλον. 'Ας άφήσουμε τό βασανό των διακοπών. 'Όταν ό ένας δουλεύει στό στούντιο, ό άλλος έχει διακοπές, τίς όποιες περνά μόνος του. Κι' έτσι οί σύζυγοι δέν βρίσκονται σχεδόν ποτέ μαζί, ή, καί όταν βρίσκονται, είνε τόσο κουρασμένοι καί οί δυο άπό τήν εργασία, όστε δέν έχουν όρεξι νά άνοιξουν τό στόμα τους νά μιλήσουν... Ένα τέτοιο άντρώπινο υπο-ρεί ποτέ νά είνε ευτυχισμένο;

Της ίδιας γνώμης είνε καί ό Γκάρρυ Γκράντ, ό λαμπρός «Έξν αρκέμ», ό όποιος έχει πρωταγωνιστή-σει μαζί με τή Μόρλεν Νήτριχ στήν «Ξανθή 'Αφροδίτη».

— Είνε άδύνατο, είπε, νά υπάξωιν ευτυχισμένα άντρώπινα στό Χόλλυγουντ, μέ τή μαγιά του κοιτασμοπλοΐου πού δένει τούς κινηματογραφικούς κύκλους, χωρίς νά λογαριάσουμε τή μεταποδοσία, τό μικροφιλότιμο καί τή νευρικήτητα πού χαρακτηρίζουν όλους γενικά τούς καλλιτέχνες... Έχω τή γνώμη ότι καί ό πιο ταπεινός γάμος στό Χόλλυγουντ, θά καταλήξι πολύ σύντομα σέ διαζύγιο... Γιατί λοιπόν νά γνωρίσω κι' έγώ τίς φασα-ρίες καί τίς σκοπιότητες... του ά-ζύγιου;

'Η Σούβια Σίδνεϋ πεί-νει από έρωτα γιά τόν Γκάρρυ Γκράντ... στή ταινία «'Η Κυρία Μπατεροφλάις, στήν όποια είχαν παί-ξει μαζί. Στήν πραγματικότητα όμως, ή Σούβια είνε ένα θεικό καί λογικό κορίτσι. 'Απόδειξι ή παρακά-τω απάντησι πού έδωσε στόν δημο-σιογράφο:

— 'Α, άγαπή μου! Στήν εποχή μας δέν πεθαίνουν πιά από έρωτα.

Γιά νά πεθάνη κανείς από έρωτα, πρέπει τό πρόσωπο πού άγαπά νά έχη πλημυρίσει δλό-κληρη τή ζωή του, νά έχη γίνει ή μοναδική του σκέψη, τό κέντρο του κόσμου, καί μία μέρα νά χαθή ξαφνικά... Μά κανείς άντρας δέν απο-τελεί σήμερα γιά μία γυναίκα τόν μοναδικό σκοπό της υπάρεξής της... 'Η εργασία έκανε τή γυναίκα ανεξάρτητη, της έδωσε μία άτα-σχόλησι, τή δύναμι νά βρίσκει μόνη της τήν ευ-τυχία της, χωρίς νά εξαρτάται από κανένα... 'Ε, λοιπόν! Αυτή τήν έλευθερία δέν θέλω νά τή χάσω...

'Ο Φίλιπς Χόλμες όμολογεί άπερί-φραστα ότι δέν είνε άκόμα άρεκτά... μεγάλος γιά νά παντρευτή.

— 'Αν παντρευτώ, είπε, θέλω νά γίνω πα-τέρας, παιποις καί νά ζώ σ' ένα σπίτι θεμιό, περιτριγυρισμένο από πολλά έγγονα, μέ άνα-μνήσεις άπ' όλα τά μέλη της οικογενείας μου, μ' ένα καλαθάκι γεμάτο από τίς καρτές των ε-πισκεπτών... Θά τή βρω άρωγε αυτή τήν ευ-τυχία στό γάμο; 'Αμφιβάλλω πολύ. Έν πάση περιπτώσει, είμαι νέος άκόμα. 'Αργότερα, όταν θά γεράσω, έχω καιρό νά σκεφτώ άν πρέπει νά παντρευτώ ή όχι... Έννοείται ότι θά είνε τότε πολύ άργά γιά ν' άποκτήσω έγγονα καί δι-σέγγονα, όπως είνε ή επιθυμία μου... Θεέ μου! Τί τρομερό πράμα είνε νά πάρη κανείς μία άπόφασι πάνω σ' ένα σοβαρό ζήτημα!

'Ο Φίλιπς Χόλμες καί η Σούβια Σίδνεϋ.

'Η Μόρλεν Ο Σούλιβαν, ή πρωτα-γωνίστρια του «Ταξάρι», άγγηγήθηκε στό δημο-σιογράφο ένα έρωτικό της δράμα, απαντώντας στήν ερώτησι του άν είνε ύπέρ ή κατά του γά-μου:

— 'Η άλήθεια είνε ότι φοβάμαι τόν γάμο — καί ιδιαίτερος τόν έρωτα πού πρέπει, κατά τή γνώμη μου, νά είνε ή κυριότερη άφορμή του γάμου. 'Αγάτσια πού έναν άνδρα, πρίν από δύο χρόνια. Βγήκα όμως άγοητευμένη άπ' αυτόν τόν έρωτα. Νόμισα τότε ότι δέν θά ξα-νάβρισκα πιά κανένα ενδιαφέρον στή ζωή. 'Η άτυχη εκείνη άγάτη δήληθρϊσε τό παρόν καί τό μέλλον γιά μένα. Ξαφνικά, μω' παρουσιά-στηκε ή ευκαρία νά εργασθώ... 'Αρχισα νά δημιουργώ μία καριέρα. 'Η εργασία έκανε τήν πληγή της καρδιάς μου νά κλείση... Καί λησιμονήσα... Θέλω όμως νά μ'ή χάσω τήν ή-συχία μου πού τήν απέκτησα ύστερ' από τούτους κόπους... 'Ο άνδρας είνε τόσο ήσυχος, όταν δέν άγαπάει!...

'Ο Μπουέντι Ρότζερς είνε σφιχτός καί κατηγορηματικός:

— Νά παντρευτώ; 'Αδύνατο! Είμαι άνάκα-νος ν' άγαπώ μόνον μία γυναίκα. Βλέπω μία νέα. Μου άρέσει. Βλέπω μία άλλη. Μου άρέσει περισσότερο. Πώς είνε δυνατόν, ένας τέτοιος άνδρας νά παντρευτή; Έξ άλλου, βλέπω τούτο που τόσο δυστυχισμένα άντρώπινα, ή-στε δέν έχω καμιά επιθυμία νά γνωρίσω κι' έ-γώ τήν... ευτυχία του γάμου!...

'Ο Τζόελ Μαξ Κόλμ είχε τό θάρρος νά όμολογήσιν ότι δέν παν-τρεύεται γιά λόγους οικονομίας. 'Η Μίργα Λόυ όμολογεί ότι... δέν της μένει καιρός νά σκέπτονται τόν έ-ρωτα. 'Η 'Ανίτα Παϊντς μας πλη-ροοφορεί ότι άκόμα δέν βρήκε τόν άνδρα πού θά την έκανε ν' άποφά-σισιν τόν γάμο. 'Ο Γκάρρυ Γκράντ, ύστερ' από ένα άτυχή καί π-πελπομένο έρωτα γιά τή σφίγγα του Βορρά, τήν Γκρέτα Γκάρμπο, είνε άπογοητευμένος από τίς γυναίκες καί φαίνεται ότι δέν θά παντρευτή ποτέ...

'Η Μαίρη Μαράν φρονεί ότι μία ήθοποιός του κινηματογράφου δέν μπορεί ποτέ νά είνε καί καλή σύζυ-γος, γιατί δέν της μένει καιρός δια-θέσιμος ν' άφροσινθί στο σπίτι της.

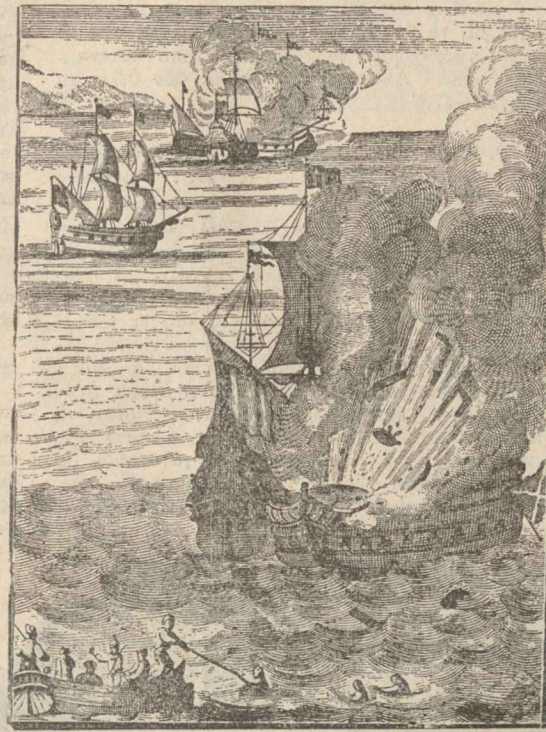
— 'Αςόσο, όμολογεί, έχονται στιγμές πού θά ήθελα κι' έγώ νά είμαι παντρεμένη καί νά έχω ένα παιδάκι... Πού νά βρω όμως τόν σύζυγο πού θά μπορούσε νά με κα-ταλάβη, νά γίνω πραγματικός σύν-τροφος της ζωής του; 'Ιδού ή άπο-ρία. Κι' αυτή ή άπορία με κάνει νά μ'ή θέλω νά παντρευτώ, από φόβο μήπως πέσω σέ καμιά επικίνδυνη περιπέτεια...

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΡΩΤΗΣ τάξεως ἀστυνομία! εἰπε ὁ Περδικωφάλης.
— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, κύριοι μου. Λοιπὸν εἶνε περιττὸν νὰ κρυβόμαστε πίσω ἀπ' τὸ δάκτυλό μας. Ἄς μιλῶσουμε ξάστερα καὶ καθαρά. Τί ζητάτε ἀπὸ μένα; Ποιὸ εἶνε τὸ μυστικὸ σας; Ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς σας;
— Ἔστω, καπετὰν Μπόθουελ, ἀπάντησε ὁ Τιγγρόγατος, θὰ σὰς ἀνοίξωμε τὴν καρδιά μας. Διὰ λόγους λοιπὸν ἀπολύτως προσωπικοῦ, θέλωμε νὰ αἰχμαλωτίσουμε ἕναν ἀπ' τοὺς ἀρχιπλοιοσταύρους τῆς Ἀκτῆς, τὸν καπετὰν Λαπάντα.
— Τὸ ἤξερα, εἰπε ὁ Μπόθουελ.
— Σεῖς; Πῶς;
— Θεέ μου! Μήπως δὲν ξέρω τὸ κάθετι ποὺ γίνεται στὸ νησί μας;
— Αὐτὸς ὁ Λαπάντας, συνέχισε ὁ Τιγγρόγατος, εἶνε θανάσιμος ἐχθρὸς μας. Δὲν θὰ ὑποχωρήσουμε λοιπὸν μπρὸς σὲ τίποτα, προκειμένου νὰ τὸν συλλάβουμε.
— Ὅπως κ' ἐκείνος προκειμένου νὰ συλλάβῃ ἐσάς, εἰπε σαρκαστικά ὁ Μπόθουελ.
— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, ἐμouγγισσε μὲ λύσσα ὁ Τιγγρόγατος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς ἔκανε μιὰ θανάσιμη προσβολὴ καὶ πρέπει νὰ τὴν πληρώσῃ με τὸ αἷμα του. Ζητάμε λοιπὸν, καπετὰν Μπόθουελ, τὴ βοήθειά σας καὶ εἰμαστε πρόθυμοι νὰ πληρώσουμε ὅσα κ' ἂν μᾶς ζητήσετε. Ἀρκεῖ νὰ μᾶς παραδώσετε δεμένον χειροπόδαρον τὸν καπετὰν Λαπάντα.
— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ Μπόθουελ, σπρωκόντας τὸ κεφάλι του.
— Πῶς ἀδύνατον;
— Ναί, ναι, ἀδύνατον. Ὁ Λαπάντας εἶνε ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Τὸ νὰ τὰ βάλῃ κανένας μαζί του, δὲν εἶνε καθόλου εὐκολο. Δὲν εἶνε φρόνιμο. Θὰ νικηθῇτε, κύριοι. Θὰ σὰς συντρίβῃ, ὅπως συντρίβει κανένας ἕνα ἀχυρο.

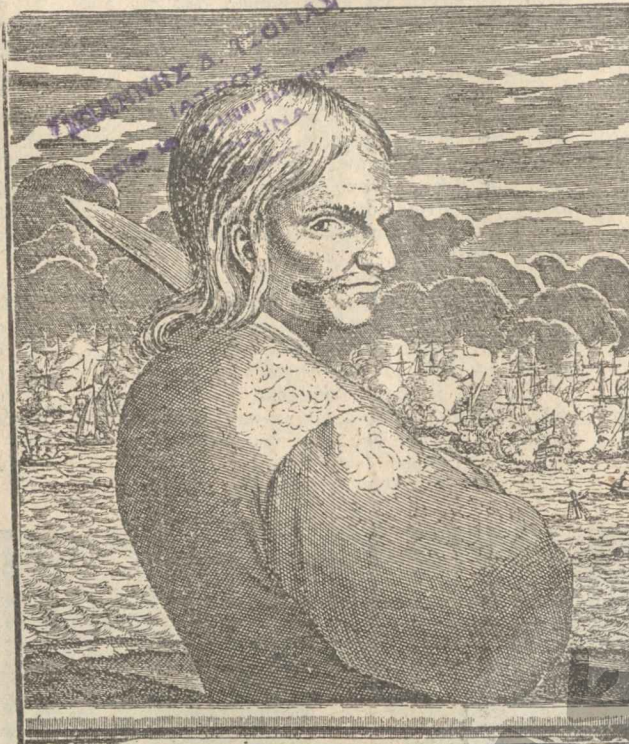
Ναυμαχία πειρατῶν τῆς Χελώνης, με ἰσπανικὰ πλοῖα.
(Ἀπ' τὸ εἶδός τοῦ Αἰμάρ.)

— Ἔστω, ἔχετε δίκιο, καπετάνιε. Ἀλλὰ μήπως εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ μετρηθοῦμε μαζὶ τὸν πρόσωπο μὲ πρόσωπο; Δὲν μπορούμε νὰ τὸν πιάσουμε τάχα με καμμιὰ πονηρία;
— Κι' αὐτὸ εἶνε ἐξίσου ἐπικίνδυνον, κύριοι. Ὁ Λαπάντας εἶνε γενναῖος, ἀλλὰ καὶ πονηρὸς σὺν ἀλλεποῦ. Δὲν πιάνεται εὐκολο. Καταλαβαίνετε;
— Ἄς δοκιμάσουμε, καπετάνιε. Μήπως δὲν τὸν μισεῖτε καὶ σεῖς θανασιμῶς; Ἄς τοῦ στήσουμε μιὰ παγίδα...
— Ὁ καπετὰν Μπόθουελ ἄδειασε τὸ ποτήρι του καὶ ἀποκρίθηκε:
— Ἀκούστε με, κύριοι, καὶ προπάντων φροντίστε νὰ μὲ καταλάβετε: Ὁ Λαπάντας εἶνε πραγματικῶς θανάσιμος ἐχθρὸς μου. Τὸν μισῶ μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὸν δῶ νὰ σφαδάζῃ, μπρὸς στὰ πόδια μου, θὰ νοιώσω τὴ μεγαλειότητα καὶ τῆς ζωῆς μου. Μολαταῦτα μ' ὅλο τὸ μίσος ποὺ τοῦ ἔχω, καὶ παρ' ὅλο τὸν κόπο τῆς ἐκδικήσεως, δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ στὰ σχέδιά σας.
— Λόγω τιμῆς, καπετάνιε, εἰπε ὁ Τιγγρόγατος, δὲν σὰς καταλαβαίνουμε καθόλου.
— Θὰ σὰς ἐξηγηθῇ καὶ θὰ μὲ καταλάβετε: Σύμφωνα με τοὺς νόμους τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς, ὅποιος φιλοπονηστέος ἀνακαλύψῃ μεταχειριζόμενος δόλον, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ ἕνα συνάδελφό του, ὅσο δικαῖα κ' ἂν εἶνε ἡ ἐκδικητὴ του, δικάζεται ἀπ' τὸ μεγάλο συμβούλιον καὶ καταδικάζεται νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας, μόνος κ' ἔρημος, ἐπὶ τοῦ βράχου Τιμπερὸν, ἀπὸ τοῦ κοποῦν προηγουμένως κ' ἕνα τοσεκούρι, τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του. Συνεπῶς, ὅσο μεγάλο κ' ἂν εἶνε τὸ μίσος μου κατὰ τοῦ Λαπάντα, δὲν ἐννοῶ νὰ ἐκτεθῶ σ' ἕνα τέτοιον κίνδυνον γιὰ νὰ τὸ ἱκανοποιήσω. Κι' ἂν ὅμως δὲν ὑπῆρχε ὁ νόμος ποὺ σὰς ἀνέφερα, πάλι δὲν θὰ δεχόμουν νὰ σὰς βοηθήσω. Γιατί ὁ δόλος καὶ ἡ πονηρία, κύριοι, εἶνε δόξα τῶν δειλῶν. Μὴν περιμένετε λοιπὸν καμμιὰ βοήθειαν ἐκ μέρους μου.
— Τότε, εἰπε ὁ Περδικωφάλης, χτυπώντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι, πρέπει νὰ δοῦμε ἕναν ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.
— Ὑποθέτω πῶς ὑπάρχει ἕνας, ἀπάντησε ὁ Μπόθουελ.
— Ποῖος; ρώτησαν οἱ δύο ἀδελφοί, καρφώνοντας τὰ βλέμματά τους στὸν καπετὰν Μπόθουελ.

— Κάποια παροιμία λέει πῶς ἡ ἐκδίκησις τρώγεται κρύα... Ὑποθέσατε τώρα γιὰ μιὰ στιγμὴ δι' οἱ Ἀδελφοί τῆς Ἀκτῆς ὁργανώνουν κάθε μέρα μακρὰς κ' ἐπικίνδυνες ἐκστρατείες, ἀναλαμβάνει καὶ ὁ Λαπάντας νὰ διοργανώσῃ μιὰ τέτοια ἐκστρατεία... Παρακολουθεῖτε καλὰ τοὺς συλλογισμούς μου;
— Εἰμαστε κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου, καπετάνιε!
— Τόσο τὸ καλύτερο! Ὑποθέσατε, λοιπὸν, δι' ἡ ἐκστρατεία τοῦ Λαπάντα, δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνῃ ἐναντίον ἐνὸς ἀνθρώπου ἢ καὶ μιᾶς χώρας φίλων μου. Μπορεῖ νὰ συμβῇ κ' αὐτὸ, δὲν εἶνε ἔτσι...
— Πῶς δὲν μπορεῖ! εἰπε χαμογελώντας ὁ Περδικωφάλης. Ἔχετε τόσους φίλους, καπετάνιε!...
— Πράγματι, ἔχω πολλοὺς φίλους... Ἄς ὑποθέσουμε, λοιπὸν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἢ καὶ ἡ χώρα τρομοκρατοῦνται ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Λαπάντα καὶ, βλέποντας τὸν κίνδυνον, ζητοῦν βοήθειαν ἀπὸ μένα...
— Τότε θὰ πάρετε τὰ δῖπλά σας καὶ θὰ τρέξετε νὰ βοηθήσετε ἐκεῖνον ποὺ κινδυνεύει...
— Ἀκριβῶς! εἰπε ὁ μπουκιανέρος, ξαναγεμίζοντας τὸ ποτήρι του. Μὲ καταλαβαίνετε, λοιπὸν, τί θέλω νὰ πῶ, δὲν εἶνε ἔτσι; προσέθετε, ἀδειάζοντας τὸ ποτήρι.

— Καὶ πολὺ καλὰ, μάλιστα, καπετάνιε... Ἀλλὰ σὰς τὸ ἐπιτρέπουν αὐτὸ ὁ νόμος σας; ἴσως ὄχι...
— Ἐδῶ πέφτετε ἔξω... Ἄν τρέξω νὰ βοηθήσω ἐκεῖνον ποὺ θοισκεται σὲ κίνδυνον, δὲν θὰ κἀνω μιὰ πράξη πειρατικῇ, μὰ εἰ μοὺ ὑπαγορεύουν τὸ αἶσθημα καὶ ἡ καρδιά μου. Θὰ βοραιοῦμαι μετὰ τὸν Λαπάντα, δηλαδὴ χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε, σὲ δύ' ἀντίθετα στρατώματα. Ὅπως λοιπὸν οἱ νόμοι μᾶς ἀναγορεύουν σὲ Λαπαῖναν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν ἐχθρῶν μου, ἔτσι ἀναγορεύουν καὶ σὲ μένα τὸ δικαίωμα τῆς ἀμύνης. Ὅλοι εἰμαστε ἴσοι μεταξὺ μας. Καὶ εἰταν τελειώσει αὐτὸς ὁ πόλεμος, θὰ εἰμαστε πάλι οἱ καλύτεροι φίλοι, ἀφοῦ κάνομε ὁ καθένας τὸ καθήκον του... Αὐτὴ εἶνε ἡ δική μου γνώμη...
— Ὅστε ὁ ὁργανισμὸς σας προβλέπει γι' αὐτὴ τὴν περίπτωση;
— Φυσικά, ἀφοῦ μᾶς παρουσιάστημι πολὺς φορὲς ὅς τώρα.
— Αφοῦ εἶνε ἔτσι, δὲν μᾶς μένει πια καμμιὰ ἀμφιβολία... Ὅστε...
— Ὅστε πρέπει νὰ περιμένουμε, ἀγαπῆτε Τιγγρόγατε καὶ ἀνδρεῖτε Περδικωφάλη.
— Θὰ περιμένουμε πολὺ;
— Δὲν πιστεύω. Κάτι μοὺ λέει δι' ὁ Λαπάντας δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ὁργανώσῃ κάποια ἐκστρατεία...
— Ἐναντίον φίλων σας;
— ἴσως! ἔχω, βλέπετε, τόσους φίλους! Καὶ τί θὰ γίνῃ τότε;
— Νὰ μὴ ἀμφιβάλετε διόλου, δι' αὐτὸν τρέξω νὰ ὑπερασπίσω αὐτοὺς τοὺς φίλους. Ὅς τότε, ὅμως, πρέπει νὰ φανοῦμε φρόνιμοι...
— Ἔτσι, ἔ; ...
— Νὰ μὴ σὰς μὲν καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ...
— Σὰς εὐχαριστοῦμε γι' αὐτὰ ποὺ μᾶς λέτε, καπετάνιε. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐκτελέσουμε τὸν συμβαλλὸν σας. Κανείς δὲν θὰ μᾶς δῇ...
— Καὶ πῶς θὰ τὰ καταφέρετε;
— Θὰ βροῦμε σι' ἀνοιχτὸ πέλαγος.
— ἔχετε, λοιπὸν, δικὸ σας καρδί; καὶ...
— Βεβαίωτατα, καπετάνιε! Ἐνα καρδί ποὺ τὸ ξέρετε πολὺ καλά...
— Τὸ ξέρω ἐγώ;
— ἔχετε προσέξει τὸ βῆμα μετὰ τὰ εἰκοσι κανόνια, ποὺ εἶνε ἀγκυροβολημένο στὰ δεξιὰ τοῦ δικοῦ σας καραβιοῦ;
— Ναί, τὸ πρόσεξα... Πολὺ καλὸ καρδί, μὰ τὴν ἀλήθειαν. Στενὸ, μακρὸ, θαμμένο μαῖο, με κανονικὰ κανόνια καὶ πανιά... Φαίνεται γοργοτάξιδο... Ἄν τὸ ξέρω, λέει!... Μὰ πολλὰς φορὲς κάθομαι μόνος μου καὶ τὸ καμαρώνω... ἔξωχο καταδρομικὸ!
— Γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὸ ἔχουν φτιαχτεῖ.
— Κρατιέται καλὰ στὸ πέλαγος;

— Σὰν νεράδα.
— Ἐνα τέτοιον καρδί θὰ μοὺ χρειαζότανε...
— Στὸ χέρι σας εἶνε νὰ τὸ κάνατε δικὸ σας, καπετάνιε!
— Τί ἔκανε λέει;
— Ναί, τὸ ὥραιο αὐτὸ καρδί μπορεῖ νὰ γίνῃ δικὸ σας, εἰταν τὸ θέλετε σεῖς...
— Μιλάτε σοβαρά;
— Δὲν ἀπεινῶμαστε ποτὲ εἰταν συζητοῦμε γιὰ σοβαρὰς ὑποθέσεις... Τὸ καρδί αὐτὸ εἶνε δικὸ μας.
— Καὶ τὸ δίνετε σὲ μένα; ...
— Σὰς τὸ δίνουμε, καπετάνιε μου, ἀλλὰ... με ἀνταλλάγματα!
— Τί πρέπει, λοιπὸν, νὰ σὰς δώσω ἐγώ;
— Νὰ μοὺ παραδώσετε τὸ Λαπάντα! Αὐτὸ μονάχα θέλω ἀπὸ σας! Τὸ Λαπάντα δεμένον χειροπόδαρον!...
— Δύσκολη δουλειά!
— Ναί, ἀλλὰ θὰ πάρετε συγχρόνως, καπετάνιε, 200 χιλιάδες λίβρες.
— Σύμφωνα τότε.
— Τὸ χέρι σας, καπετάνιε.
— Ὁ Μπόθουελ ἔπλωσε καὶ τὰ δύο του χέρια στοὺς δύο ἀδελφούς. Ἡ συμφωνία γιὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ καπετὰν Λαπάντα εἶχε κλειστεῖ.
— Καὶ τώρα τί πρέλει νὰ κάνομε; ρώτησε ὁ Περδικωφάλης.
— Νὰ περιμένετε, νὰ κρύψετε καὶ νὰ κρυφολογεῖτε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπόθουελ. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ δράσουμε ἐλεύθερα, θὰ σὰς ἐλδοτολήσω ἐνὸς καλλιήλους.
— Πῶς;
— Ἀνέβοντας ἕνα φῶς τὴ νύχτα στὸ ἀκροατήριον τοῦ νηοῦ. Ἄν δὲν δῆτε τὸ σινάλιο μου αὐτὸ, μέσα σὲ δέκα μέρες ἀπὸ σήμερα, θὰ ῥηθῇ νὰ με συναντήσετε στὴ Ζουμάρα.
— Θὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ κεῖ, καπετάνιε;
— Ὁχι. Θὰ μείνω μερικὲς ἡμέρες ἐδῶ πέρα. Κάτι μοὺ λέει πῶς ἡ δουλειά μας θὰ τελειώσῃ γρηγορώτερα ἀπ' ὅτι ἐλπίζουμε.
— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, καπετάνιε. Ἐμεῖς τώρα φεύγουμε. Θὰ κάνομε πανὰ καὶ θ' ἀνοιχτοῦμε στὸ πέλαγος.
— Καλὸ σας ταξίδι, λοιπὸν, κύριοι.
Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔσπρξαν τὸ χέρι τοῦ Μπόθουελ καὶ τράβηξαν πρὸς τὴν πόρτα. Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ὁ καπετάν Μπόθουελ τοὺς σταμάτησε ἀποτόμως λέγοντας:
— Συγγνώμη, κύριοι. Λίγο ἔλειπε νὰ ξεχάσω κάτι.
— Τί συμβαίνει, καπετάνιε; ρώτησε ὁ Περδικωφάλης ἀνήσυχος.
— Ὁ, σκεδὸν τίποτα. Γιὰ μιὰ προειδοποίησιν πρόκειται.
— Προειδοποίησιν;
— Γιὰ μιὰ συμβουλὴ μάλλον. Μπορῶ νὰ σὰς μιλῶσω καθαρά καὶ ξάστερα, κύριοι, δὲν εἶν' ἔτσι; Δὲν ἔχουμε πλεον μυστικὰ μεταξὺ μας.
— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, καπετάν Μπόθουελ.
— Λοιπὸν ἤθελα νὰ σὰς ὑπενθυμίσω μιὰ παροιμία. Ἐκεῖνη ποὺ λέει πῶς ὅποιος κυνηγᾷ δύο λαγούς δὲν πᾶνει οὔτε τὸν ἕνα.
— Τί θέλετε νὰ πῇτε, καπετάνιε;
— Ὅτι ἤθελα ἐδῶ, κύριοι, μετὰ δύο σκοποῦς. Ὁ ἕνας εἶνε ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Λαπάντα, καὶ...
— Κι' ὁ ἄλλος; ρώτησαν μ' ἕνα στόμα ὁ Περδικωφάλης καὶ ὁ Τιγγρόγατος, ἀνήσυχτοι καὶ κατάπληκτοι.
— Ὁ ἄλλος; Σκοπεύετε νὰ καταλάβετε τὸ νησί τῆς Χελώνης, γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἰσπανίας. Δὲν εἶν' ἔτσι;
Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀσίσταν. Ἦσαν ἔξαιρετικά ταραγμένοι. Εἶχαν χάσει ἐντελὸς τὴν ψυχραιμία τους καὶ κῆτταζαν τὸν Μπόθουελ ἀμίλητοι.
— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ταράττεσθε, τοὺς εἰπε εἰρωνικά ὁ Μπόθουελ. Σὰς ἔδωσα ἀπλῶς μιὰ φιλικὴ συμβουλὴ. Μήπως δὲν ἔκαμα καλὰ;
— Σὰς εὐχαριστοῦμεν, καπετάνιε, εἰπε ὁ Τιγγρόγατος. ἔχετε δίκιο. Δὲν μπορεῖ νὰ κυνηγᾷ κανένας πολλοὺς λαγούς μαζί. Πρὸς τὸ παρὸν λοιπὸν θὰ κυττάζουμε πῶς νὰ πιάσουμε τὸ Λαπάντα. Καὶ γιὰ τὴν ἄλλη μας ὑπόθεσιν, βλέπουμε κατόπιν τί θὰ γίνῃ.
— Κάνετε λάθος, φίλοι μου.
— Τί ἐννοεῖτε, καπετάν Μπόθουελ;
— Ἐλῶ νὰ πῶ δι' αὐτὸν πῶς νὰ βασίσετε στὴ βοήθειά μου, ἐν δὲν παρατηρήτε ἐντελὸς τοῦ ἐνὸς τῶν σκοπῶν σας.
— Καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρει ἐσάς, καπετάνιε, ἐν καταλόγω τῆς Χελώνης γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἰσπανίας;
— Μ' ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ μάλιστα. Πρῶτα-πρῶτα γιὰτί εἰμαι κ' ἐγὼ φιλοπονηστέος καὶ δὲν θὰ δεχόμουν, κατ' οὐδένα λόγο, νὰ προσδώσω τοὺς συντρόφους μου, πρὸς χάριν τῶν καταραμένων αὐτῶν Γκαβάρων. Φυλαχθῇτε, λοιπὸν, κύριοι! Σὰς προειδοποίησα. Θὰ μὲν.

Ρόκ ὁ Πορτογάλλος, ἀπὸ τοὺς ἀρχιπλοιοσταύρους τῆς Χελώνης.
(Ἀπ' τὸ εἶδός τοῦ Αἰμάρ.)

μ' ἔχετε σύντροφο καὶ βοηθὸ στὴν ἐκδίκησίν σας κατὰ τοῦ Λαπάντα. Ἀλλὰ θὰ με συναντήσετε μπροστὰ σας, ὡς ἐχθρὸ καὶ ἀντίπαλο λυσσώδη, στοὺς ἄλλους σας σκοποῦς. Μὴ δοκιμάσετε νὰ θλάψετε τοὺς Ἀδελφούς τῆς Ἀκτῆς. Εἰμαι κ' ἐγὼ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς των καὶ τὸ θεωρῶ τιμὴ μου αὐτὸ. Κι' ἔπειτα γιὰτὶ νὰ βοηθήσετε τοὺς Ἰσπανοὺς; Εἰσάστε Ἰσπανοὶ σεῖς; Ὁχι ἀσφαλῶς. Σὰς ἔδωσαν χρήματα κ' ἕνα ὥραιο σκάφος; Θανάσιμα! Κρατήστε τα καὶ στείλετε τους στὸ διάβολο. Ἔτσι θὰ μπορέσετε, μετὰ τὴ βοήθειά μου, νὰ γίνετε καὶ σεῖς σημερινὰ πρόσωπα στὸ νησί μας.
— Διάβολε! ἔχετε δίκιο, καπετάνιε, ἀποκρίθηκε ὁ Περδικωφάλης. Τί μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ Ἰσπανοὶ; Πρέπει νὰ γίνουμε φίλοι τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς. Συμφωνοῦμε λοιπὸν μετὰ τὰ λόγια σας καὶ δεχόμαστε τὴ συμβουλὴ σας.
— Τὰ λόγια σας, κύριοι, μ' ἐνθουσιάζουν. Τώρα πια μπορεῖτε νὰ βασίσετε σὲ μένα. Δὲν σὰς κρατῶ περισσότερο. Καλὸ κατεῦδία...
Οἱ δύο ἀδελφοὶ χαϊρέτησαν τὸν Μπόθουελ, ὄγκαν ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Λαπάντα καὶ τράβηξαν πρὸς τὴν ἀκτὴ. Μιὰ πύργα ἦταν ἀφαν-μένη ἐκεῖ καὶ τοὺς περιμένε.
Ὁ Τιγγρόγατος σφύριξε δύο φορὲς συνθηματικά. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ περιμένε πλαισιωμένος στὴν πύργα, σπρώχθηκε ὀρθὸς κ' ἀπάντησε στὸ σφύριγμα, μετὰ δύο ἄλλα σφουρίγματα.
Ὁ Τιγγρόγατος πλησίασε πρὸς κοντά.
— Εἰμ' ἔτοιμος, τοῦ εἰπε ὁ ἄνθρωπος τῆς βάρκας.
— Περιμένε καὶ πρόσεξε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τιγγρόγατος. Καὶ κατόπιν γεμίζοντας τὸν Περδικωφάλη τὸν ρώτησε:
— Λοιπὸν; Τί σκέφτεσαι γιὰ ὅσα συνέβησαν;
— Πολλά.
— Καλὰ ἡ ἄσχημα;
— Καὶ καλὰ καὶ ἄσχημα. Μάλ-λον ἄσχημα ὅμως.
— Ὅσοι δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὴν ἐντιμότητα τοῦ καπετὰν Μπόθουελ;
— Ἐλαχίστην.
— Μᾶς ἔδωκε ὥστόσο τὸ λόγο τῆς τιμῆς του.
— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτα.
— Μ' ἄλλα λόγια;
— Μ' ἄλλα λόγια ἐνεργήσαμε σὰν ἡλίθιοι. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γνωρίζε παρα πολλὰ γιὰ μᾶς καὶ καθόλου περισσότερο νὰ τοῦ ἐξῆθ ἡ ἔρεξιν νὰ μᾶς προδόσῃ.
— ἔχετε δίκιο.
— Καὶ βέβαια ἔχω δίκιο. Ἄν δὲν τὸν ἐπιδέλωμε, ἂν μιὰ στιγμὴ τὸν ἀφήσουμε ἀπ' τὰ μάτια μας, εἰμα-στε χαμένοι. Πᾶζει μαζί μας δι-πλὸ παγκνίδι.
— Ὅστε δὲν θ' ἀναχωρήσουμε;
— Ἀπεναντίας. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ μᾶς στα πανιά. Θὰ κάνομε μιὰ βόλτα στ' ἀνοιχτὰ καὶ θὰ ξανα-βροῦμε στὴν ἔσχα. Ὁχι ὅμως στὸ Λεογάν.
— Ἄλλα στὸ Πόρτο Χαί.
— ἔκει ἔχουμε καλὸς φίλους καὶ μπορούμε νὰ κρυφτοῦμε.
— Δὲν θὰ κρυφτοῦμε, οὔτε καὶ στοὺς φίλους μας ὅμως θὰ παροῦ-σαιστούμε. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα χρει-άζεται φρονιμάδα μεγάλη.
— Ἀλήθεια, εἰπε ὁ Περδικωφά-λης στὸν ἀδελφὸ του, ἔχασα νὰ σοῦ πῶ κάτι.
— Τί;
— Πῶς σοῦ φάνηκε ἡ ἀφῆξις τοῦ δικαῖς ντὲ λὰ Τόρρε στὸ Λεογάν;
— Καὶ τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς αὐτὸ;
— Ἀκουσε, ξέρεις πῶς ἡ δουλειὰ ντὲ λὰ Τόρρε μιλᾷ ἐξαιρετικά γαλλικά.
— Θὰ εἶνε Γαλλὸς. Ἦ μάλλον, γιὰτὶ νὰ σοῦ τὸ κρύψω. Ἦ τοῦ-κίαισα εἶνε πράγματι Γαλλὸς.
— Γαλλὸς! Πῶς τὸ ξέρεις, ἀδελφε μου;
— Φρόντισα νὰ τὸ μάθω. Κι' εἰμαθα ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο.
— Τί;
— Ὅτι ἡ δουλειὰ ποὺν καταρτίσει ἀνήκε στὴν ἀκαλοήθεια τῆς βασιλομήτορος τῆς Γαλλίας.
— Ὁχι δά!...
— Κι' ὅτι ἔφερε ἕνα ἀπ' τὰ ἀριστοκρατικότερα ὀνόματα τῆς Γαλ-λίας...
— Τ' ὀνόματί της... Πῆς μοὺ τ' ὀνόματί της.
— Λεογάν ντὲ Μαυροῦντ Λαμπό.
— Ἀὐτὸς δά!...
— Δὲς ἀλήθεια! Τὸ ξέρεις καλὰ; Πῆς μοὺ λοιπὸν, λές ἀλήθεια.
— Σοῦ εἶπα δι' αὐτοῦ.
— Τότε δὲν θὰ φύγομε ἀπ' τὸν Ἅγιο Δομίγκο.
— Δὲν θὰ φύγομε;
— Ὁχι. Θὰ μείνουμε ἐδῶ.
— Κινδυνεύουμε καὶ μάλιστα σοβαρῶς. Σκέψου τι κάνεις, ἀδελφε μου.
— Εἶπα δά μείνουμε ἐδῶ.
(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

(Άρθρο γραμμένο από τη Λούπε Βελέζ, την πιο έκκεντρική και την πιο παράξενη «βεντέτα» του Κινηματογράφου)

Ω όπως μ' άρσσει. Έχω μια πρωτόγονη ψυχή. Νοιώθω πως είμαι αδελφή των γυναικών που ζούσαν στη λιβνίτη εποχή. Ξέρετε πότε κοινοίμαι; Όταν είμαι κοινοσμένη. Για ποιο λόγο να πάω να κοιμηθώ μια ώριμη ώρα, όπως ένας δόκιμος; Αν μου έρθει η ιδέα τροπία να δευτηήσω στις τρέις ή ώρα το πρωί, γιατί να μην ικανοποιήσω αυτή την τρέλλα μου; Πούδς μπορεί να μ' έμποδίσω; Έπειτα θέλετε να μάθετε και κάτι άλλο; Δεν άφορσταίνω ποτέ κι' είμαι πάντα ετυχιωμένη!...

Ο κόσμος παραξενεύεται που με βλέπει τόσο ζωηρή, τόσο υγιή, τόσο χαρούμενη! Κι' όμως είνε απλούστατο: ζώ όπως μου λέει η φύσις να ζώ. Δεν περιορίζω τον έαυτό μου, δεν τόν στενοχωρώ. Αυτό είνε το μυστικό μου. Είνε τόσο εύκολο να το καταλάβει κανείς! Κι' ωστόσο, θα το πιστέψετε; Κανείς δεν μπορεί να με καταλάβει!...

Όλοι με λένε Λούπε Βελέζ κι' όμως το πραγματικό μου όνομα είνε Λούπε Βιλλιάμπος.

Γεννήθηκα στις 18 'Ιουλίου του 1910 στο Σάν Λουί Ποτόζι, μια από τις πιο όμορφες πόλεις του Μεξικού.

Ο πατέρας μου, ο σενιόρ Χουάν Βιλλιάμπος ήταν συνταγματάρχης του Μεξικανικού στρατού. Ή μητέρα μου, η ντόνα Ροζάριο, ήταν ήθοποιος του μελοδράματος, μια από τις μεγαλύτερες δαιδούς του Μεξικού.

Όταν ήμουν μικρή δεν αγαπούσα τον κινηματογράφο. Δεν αγαπούσα κανέναν. Έλάτρευα μόνον τον πατέρα μου. Δεν συνάντησα ως τώρα κανέναν άλλο αξιωματικό πιο όμορφο από αυτόν! Ο σενιόρ Βιλλιάμπος ήταν ο καλύτερος χορευτής στο Σάν Λουί Ποτόζι. Μά δεν φανταζόμαι να δοκιμάζατε τότε διονύς του και σ' έλο τον κόσμο. Αυτός μ' έμαθε να χορεύω κι' αυτός με βοήθησε να γίνω στην αρχή, πριν έρθω στο Χόλλυγουντ, μια μεγάλη χορεύτρια.

Η αλήθεια όμως είνε ότι μ' έδοθησε κι' η μητέρα μου με τις καλλιτεχνικές σχέσεις της. Μιά εποχή είχε ένα «άνγκλμάν» στο «Μετροπόλιταν» της Νέας Υόρκης. Αυτή ήταν η πιο ετυχιωμένη ημέρα της ζωής μου. Καταλάβαινα πως άρχιζα να πραγματοποιώ το μοναδικό όνειρό μου: να γίνω χορεύτρια.

Η μητέρα μου κέρριζε άφθονα χρήματα και ζούσαμε με μεγάλη πολυτέλεια στην Νέα Υόρκη. Τα πρώτα όμως διαβήματα που έκανα για να επιφανισθώ ως χορεύτρια μ' απογοήτευσαν. Δεν εβρίσκα παρά άσημαντες θέσεις σε μικρά μουζίκ-χόλλς. Σε λίγο ωστόσο ανέκτησα πάλι το θάρρος μου κι' άρχισα να φροντίζω το άρσος μου κι' άρχισα να περισσότερο πείσμα. Ήθελα να κάνω μιά θριαμβευτική εμφάνιση. Ήθελα να με θανατώσει όλη η Νέα Υόρκη!...

Ένα βράδι, ο υπορεσάριος της μητέρας μου μπήκε στο καμαρίνι της. Μας έφερε καλές ειδήσεις... —Σενορίτα Λούπε, μου είπε, ετοιμασθήτε να παρουσιασθήτε αύριο στην «Βασίλισσα του μουζίκ-χόλλς»!...

—Στόν Ζιγκφρίντ; ρώτησε έκπληκτη η μητέρα μου.

—Μάλιστα, σενορίτα Βιλλιάμπος. Στόν Ζιγκφρίντ!... ετόνως με μεγάλη σοδορότητα ο υπορεσάριος της μητέρας μου.

Έπρεπε να τόν πιστέψουμε. Έλεγε αλήθεια! Έγώ τότε πήδησα στην αγκαλιά του κι' άρχισα να τόν φίλω σαν τρελλή από τη χαρά μου. Αυτό πειά ξεπερνούσε όλες τις ελπίδες μου! Αν άρεσα στόν μίστερ Ζιγκφρίντ, θα γινόμουν μια από τις δώδεκα βασίλισσες της ωμορφιάς του Μπροντγουάι. Θα γινόμουν κι' εγώ ένα από τα δώδεκα Ζιγκφρίντ-γκέιτς, τις περιφημες χορεύτριες της Νέας Υόρκης.

Μά τ' όνειρό μου ήταν φαντασμαγορία να μη πραγματοποιηθεί. Την άλλη ημέρα παρουσιάστηκα στόν «Βασίλισσα του μουζίκ-χόλλς» και τού άρεσα. Δεν έγινε όμως ένα από τα δώδεκα βασίλισσες του μουζίκ-χόλλς, γιατί απλούστατα το μουζέτο ήταν συμπληρωμένο. Έμεινε ωστόσο στο θέατρο του κι' έλειπα από μιά εβδομάδα έκανα την εμφάνισή μου στην φαντασμαγορική επιθεώρησή του στα «Ζιγκφρίντ-Φόλλς», ως Μεξικανή χορεύτρια, περιμένοντας πάντα να φύγει κάποια από τις δώδεκα χορεύτριες του μουζέτου, γιατί κάθε τόσο αυτά τα γκέιτς εγκατέλειπαν τη σκηνή για ν' ακολουθήσουν έναν πολυκατοικιοφύλοχο θαυμαστή τους!...

Ένα βράδι λοιπόν, ύστερ' από λίγο καιρό, ήρθε στο Μπροντγουάι ο Ντούγκλας Φαίρμπακς για να παρακολούθησει την επιθεώρησή μας. Μά είνε αδύνατο να φαντασθήτε την έκπληξή μου, όταν τόν είδα να μπαίνει την ώρα του διαλειμματος στο καμαρίνι μου με μιά πελάρα ανδοδέσμη.

—Μις Βελέζ, μου είπε, είμαι ο Ντούγκλας Φαίρμπακς... Θέλετε να παίξετε μαζί μου στόν κινηματογράφο; Φεύγω αύριο για το Χόλλυγουντ... Είσαστε η «επιτείναν» που μου χρειάζεται για το καινούργιο μου φιλμ!...

Ήταν η πρώτη φορά τότε που άρχισα να συλλογίζομαι σοδορά τον κινηματογράφο. Κι' επειδή, αλήθεια, δεν είχα την ελπίδα ότι θα γινόμουν χορεύτρια ένα Ζιγκφρίντ - γκέιτ, δέχτηκα, με την άδεια του πατέρα μου, να τόν

ακολουθήσω στο Χόλλυγουντ.

Κι' έτσι έπαιξα μαζί του στο «Γκλός»... Η πρώτη μου αυτή εμφάνιση στόν κινηματογράφο έσημείωσε μιά καταπληκτική επιτυχία. Όλοι οι «αστέρες» ήθελαν να με γνωρίσουν κι' ο καλός «Ντούγκλας» ήταν υπερεφίλιος που με είχε «αναφέρει» αυτός στην δόνη. Οι παραθέτες βόηκαν άμέσως σε μένα τόν ιδεώδη τίπο της φλογερής Μεξικανής και μ' έβαλαν να υπογράψω άμέσως ένα συμβόλαιο για έξη καινούργια φιλμς!...

Το πρώτο από αυτά τα φιλμς ήταν το «Κογκό». Θα έπαιξα τώρα μ' έναν άλλο παρτίνο «αστέρα», πού τόν έθαψαμε όλο το Χόλλυγουντ: τόν Γουόλτερ Χούστον! Όμορφη λοιπόν ότι αυτή τη φορά ήμουν πολύ ταπεινή κι' όταν παρουσιάστηκα μπροστά στο φιλμ μ' είχε πιάσει ένα τρομερό «τράφ»!...

Το αποτέλεσμα το μαντέψετε εύκολα. Η πρώτη σκηνή που εγείνωσε με τόν Γουόλτερ Χούστον ήταν αξιοσημείωτη. Έγώ δηλαδή είχα παίξει χειρότερα από κάθε άλλη φορά! Απογοητευτήκα μάλιστα τόσο πολύ, ότι άρχισα να ξέρω τι κάνω από την άπειρά μου, τούς άφησα στη μέση, κι' έτρεξα να κρητώ στο καμαρίνι μου.

Ο Γουόλτερ Χούστον τότε ήρθε να με παρηγορήσει και παρ' όλη την ταραχή μου, είδα ότι είχε μιά πολύ σοδορή έκφραση στο πρόσωπό του.

—Έχετε ένα μεγάλο ταλέντο, μις Βελέζ, μου είπε. Σας θαυμάζω γι' αυτό!...

Έγώ, σαν ένα παιδί που δέχεται συγχατήρια από το δάσκαλό του, έγινα κατακόκκινη κι' άρχισα να πελλίζω διάφορα απάντητα λόγια. Η συγκίνησή μου ήταν άπεριγραπτή! Καταλάβαινα ότι ο Γουόλτερ Χούστον δεν με κορόιδευε. Ανεγνώριζε το ταλέντο μου και έν είχε δώσει καμιά σημασία στην ξαφνική αποτυχία μου.

—Σας θαυμάζω κι' εγώ πάρα πολύ, μιστή Χούστον, τού είπα με δάκρυα στα μάτια.

Κι' από εκείνη την ημέρα γεννήθηκε μεταξύ μας το πιο τρυφερό και το πιο άγνο αίσθημα που μπορεί να συνδέσει δύο ψυχές.

Ο Γουόλτερ Χούστον, η Νάν ή γυναίκα του κι' εγώ γίναμε άχωριστο φίλοι.

Η σχέσεις μας αυτές έδωσαν άφορη μιά κυκλοφορήσιμη στο Χόλλυγουντ ή πιο άπιστους! Ο ή πιο φανταστικός διαδόσιος! Όλος ο κόσμος πίστεψε τότε ότι είμαστε έρωτευμένοι!...

Η έλευση της ζωής που μου άρσσε να κάνω, ή τρελλή ιδιοτροπία μου, και ή μεγάλη μου ελπίδα, τούς έκαναν να νομίζουν ότι είχα θανατωθεί από τις έπιπτώσεις μου και ξεγυνόσα τις κοινωνικές συμβατικότητες!...

Κι' όμως ο Χούστον δεν ήταν για μένα τίποτ' άλλο παρά ένας μεγάλος και καλός φίλος. Είνε ίσως ο μόνος άνθρωπος που με κατάλαβε και με βοήθησε να δείξω όλο το ταλέντο μου και να πάω την θέα που έχω σήμερα στόν κινηματογράφο.

Όταν τέλειωσα μαζί του το «Κογκό», οι «Ενομένοι Καλλιτέχνες» έτοιμάζόντουσαν να γυρίσουν την «Παίδα», ένα σενάριο βγαλμένο από τη ζωή της μεγάλης χορεύτριας. Στην αρχή λοιπόν έγινε λόγος να δοθεί ο ρόλος της Παίδα στη Γκλόρια Σβάνσον, έπειτα στην Έστέλ Ταϊνλντ και κατόπιν στην Ντολόρε ντέλ Ρίο... Καμιά όμως από αυτές τις σπουδαίους μου δεν μπόρεσε να τόν κρατήσει και τότε μου προσέφεραν έμμεσα το ρόλο της χο-

Η Λούπε Βελέζ.

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

Ο Ζάκ Σάντο, ήλικιωμένος πειά, ζούσε με τη Λουσί, την όμορφη γυναίκα του, μιά ήσυχη ζωή σ' ένα άπομορο σαροβαλλισμένο σπίτι, έχει στην άκρη του δάσους της Άμιέννης. Ο καπνισμένος ο Ζάκ Σάντο, άφρο ύψηλότερος πιστά, χρόνια τώρα, στη χωροφυλακή, ήταν πειά καιρός να πάει τη σύνταξή του και να γυρίσει στο χωριό του. Κι' έπειδή καταλάβαινε πως τα κόστη του βαλίσσανε άκόμια, μ' έλο πού τα μαλικά του ήταν μισοαπορριμένα, άποφάσισε να παντρευτεί. Έτσι πήρε γυναίκα τη Λουσί που είχε ξετρελαθεί με τα λεβέντικα μουστάκια του που ήταν πιο γυριστά από τα τσιγγάνια του χωριού και πιο μπερδεμένα απ' τις σούτες του μικρού έρωτα.

Ο Ζάκ Σάντο ήξερε να διαλέγει τις γυναίκες. Η Λουσί δεν ήταν μόνον νόστιμη και γερή, ήταν και νοικοκυρά και οικονομία. Μήπως αυτή δεν το έδωσε τόνος ντουζίνες, εκατοστάκια την ημέρα τόν άφροδώνων; Αν έλειπαν τα λευτά αυτά, πως θ' άγοράζαν το σπιτάκι τους, καλό, κακό, άδιάφορο... πού καθόντουσαν νοικοκυρά κι' άφρεντάδες πειά;

Ο Ζάκ Σάντο ήταν βολικός και ήσυχος άνθρωπος. Μόνον σαν καλός χωροφύλακας, δεν μπορούσε να κάνει χωρίς καπνοσακούλα, κρασί και γλέντι. Μικρά ελαττώματα, πού τάχει όλος ο κόσμος, χωρίς γι' αυτό να τούς λένε αχάριενους ή άσους. Μά έλα πού ή σύνταξή του Ζάκ δεν έφτανε. Μά δουλειά; Ήταν ντροπή. Έτόρνε λοιπόν από τα έτοιμα κι' όπου το βγάλει ή άκρη.

Έτσι ο Ζάκ ήταν πάντα χαρούμενος, ξεγνοιαστός και σεβνταλής. Τι άνάχη είχε; Όλα τα οικονομία. Και ή πιο μεγάλη χαρά του ήταν ή γυναίκα του ή Λουσί, ή γλυκειά και κατακόκκινη, πού τόν λάτρεινε από τόν πμύθο.

Φέτος όμως ο πρώην ένομοτάχης δεν είχε να πληρώσει φόρους.

Ρεύτριες, έμμετα πού ήμουν ή πιο νέα απ' όλες!...

Πολλά μάλιστα λένε ότι έπαιξα καλύτερα από τη Ντολόρε ντέλ Ρίο το ρόλο της Κατιόσκα στην «Ανάστασις του Τολστόι. Μά δεν βλέπω το λόγο γιατί γίνονταν τέτοιες συγκρίσεις. Η Ντολόρε ντέλ Ρίο, άν κι' είνε Μεξικανή όπως κι' εγώ, έπαιξε με μεγάλη τέχνη το ρόλο της Ρωσίδας. Αυτή είνε και ή γνώμη του Γουόλτερ Χούστον, τού μόνου ανθρώπου στόν όποιον έχω έμπιστοσύνη!...

Ο Χούστον, ο καλός φίλος μου, κατόρθωσε να κάνει κι' ένα θαύμα: να με κάνει οικονομό! Έδώ και λίγους καιρό δεν είχα καμιά κατάθεση στην Τράπεζα. Όσα χρήματα κέρδιζα, τα ξόδευα στις τουαλέτες μου, στα βαφτίματα μεξικανικά σάλια μου, πού προκαλούσαν το θαυμασμό όλων των γυναικών του Χόλλυγουντ, και στα τσιγγάνικα κομμάτια μου!...

Μιά μέρα όμως ή γραμματέύς μου έλαβε μιά άσπρη διαταγή από τόν καλό μου φίλο. να καταθέσι στο έξος τόν υπό μισό μου στην Τράπεζα! Κι' έπαιρνα τότε 2,500 δολάρια την εβδομάδα!...

Αυτό ωστόσο δεν σημαίνει ότι άλλαξα τόν χαρακτήρα μου, γιατί νοιώθω πάντα ότι έχω μιά πρωτόγονη και ιδιότροπη ψυχή.

ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ

Όλα τα παραδάκια του, όλα, όλα, πήγαν στόν μεζεχάτ το τού ταβερνιάρη. Κι' ή ελδοποιήσεις έφταναν ή μιά πάνω στην άλλη.

—Δεν βαρύνεσαι!... Τέτοια πράματα... Τά ξερούμε μες! Έλεγε κι' έσχιζε τα έντάλματα κι' άναβε μ' αυτά την πίτα του ο Ζάκ.

Μιά καλή αβγή όμως το Σεπτέμβρη, έχει πού καθόταν και ρουφούσε με όρεξη τη νόστιμη σούπα του, άκουσε τη γυναίκα του να φωνάζει:

—Ζάκ!... Ο δικαστικός κλητήρας έρχεται!...

Το κουτάλι της σούπας έμεινε μέτενο μπροστά σ' άνοχητό κι' άσάτενο στόμα του Ζάκ. Κι' έλεγε το κουτάλι τόνος: «Νά απή κανείς ή να μη μπη; Ίδου ή άπορία». Καί το άδυσσάλεο χάσμα του στόματος, έμοιαζε να λήη: — «Εάν τού μιάς έμπα!...». Μά ή κουτάλι ά

βασίλειμνη, φαίνεται, στη θεωρητική της, έκανε το τόλμωμα να εισοδημένη. Καί το στόμα, άφου την έχαψε, άκούστηκε να λήη τάλη, για λογαριασμό του Ζάκ και ές βάρος του δικαστικού κλητήρα:

—Τού διαβόλου το κάθαρμα!... Άλήθεια, Λουσί, έρχεται;

—Νά τος! Φτάνει!...

—Ε, καλά!... Βάλε το σούτη.

Όσπου να γυρίσει πίσω της, ή Λουσί έλεε τόν άνητα της και τράχαζε! Ήταν άλευρωμένος, άγνώριτος.

—Σού, της είπε. Έ, λ.α... Άναψε το κερί και κόλλησε το καλά πάνω στο τραπέζι. Τώρα έγώ είμαι... πεθαμένος! Τι διαβόλο! Δεν θα καταφέρω αυτόν τόν πρωτοξάδελφο των βοδιών να φύγει κλαίνοντας από δω!...

Κι' ο καλός μας ο Ζάκ έπαλώθηκε στο κρεβάτι φαρδύς-πλατς κι' έσπαρσε τα χέρια του.

—Νάχες το νού σου, είπε στη γυναίκα του. Νά κλαίς, άκούς;

—Α, και με ρωτάς άν μπορώ;

—Τρίψε τα μάτια σου με κομμυδί!...

Η πόρτα σε λίγο χτύπησε δυνατά. Η Λουσί με δάκρυα στο πιάτο πήγε κι' άνοιξε.

Ο δικαστικός κλητήρας, ένας ψηλός χωριάτης με κρεμαστά χείλη κι' άνασχημένη καμπούρα, μπήκε μέρτα χωρίς να καλημερίσει κι' άμέσως φώναξε:

—Θά κάνω κατάσχεση!... Δεν βαστά πειά άλλο! Πρέπει να πληρώσει ο δημόσιος φόρος!...

Μά ξεφώνησε ή καμπούρα του ύψηλότερη μεγαλοπρεπέστερη και τού χείλη του κρεμαστρού πιο χαμηλά.

—Α!... έμπεξε μιά φωνή, κι' άκούστηκε στόν τοίχο!... Πέθανε λοιπόν ο άνητας σου, κυρά μου; ρώτησε κατόπιν με ύφος ήλθιο τή νοικοτάχτρια.

—Αχ! άφεντικό μου!... Τι κακό πού με βόηκε!... άρχισε να λήη με άναφιλή, ή Λουσί, κορόβοντας το πρόσωπό της μέσα στις φούχτες της. Ξεμύλησε ο άμμορος τα χαράματα και δεν έχω πεινάρα, ή δούστη, ούτε γι' να τόν θάσω. Τι να κάνω; Τι να κάνω;

Ο κλητήρας φάνηκε στην

αρχή ότι λήγισε... Μά δεν άγνησε να ξανασηλώσει το κορμί του, να σημάσει τα χείλη του, να κατεβάσει λίγο την καμπούρα του, να ξαναβηέ τέλος την πόσα πού τού επέβαλλε το καθήκον του.

—Κυρά μου, είπε, τί να σου κάνω; Δεν μπορώ να κάνω τίποτε! Το καθήκον μου είνε να κατάσχω τα έπιπλά σας.

Η χίρα ένωσε τα χέρια της και τόν παρακάλεσε θεσμά να μη της κάνει αυτό το κακό.

Αυτός όμως έπέμεινε:

—Θά κάνω την κατάσχεση, είτε αούτηρά. Το καθήκον είνε καθήκον. Τότε εκείνη τοίπισσε άποφασιστικά και... τρυφερά το χέρι.

—Δεν με λυπάσαι; Κι' από πέτρα νάναν ή καρδιά σου, θά μαλάκωνε απ' τα δάκρυά μου, άκαρδε! Προθεσμία σου ζήτησ!...

Ο δικαστικός κλητήρας άφησε την καμπούρα του να άνησθίσει και τα φρούδια του να συγχρονισθούν. Ειλάδολε, συλλογίστηκε, το χέρι αυτής της όμορφης χήρας είνε πολύ ζεστό!...

Της έσφιξε λοιπόν κι' αυτός το χέρι και την κούταξε κατόματα. Ειλάδολε, ξανασκέφτηκε ο καπνισμένος ο κλητήρας, μά αυτή φαίνεται σαν να γελάει!... Μπύ, μιν κάνω λάθος; Μά πώς; Αιτήη τάχα είνε αυτή πού λαμποκοπάει στα μάτια της; Μυστήριο!... Τή στιγμή αυτή ο προθυμότητας διάβολος έπέσυσε να σφυρίξει μερικές αλήθειες σ' αυτή

του κλητήρα: —«Κύττα την, κύττα την! Είνε χαρούμενη πού πέθανε ο άντρας της, αυτός ο ξεζουμισμένος!... Κύτταξε, άνθρωπέ μου, πως σε λαμίστησε. Νά, είνε έτοιμη να σου χαμογελάσει, να πέση στην άγκαλιά σου... Όλες ή γυναίκες έλες το ίδιο είνε... Κι' αυτή, άνθρωπέ μου, είνε γυναίκα και μάλιστα χήρα!... Έ, άκούς, άκούς; Τι καθεσά; Δεν περμένει παρά μονάχα την αρχή από σκην... Κι' έτοιμείναι να φανής γενναίος, άνδρας σ' στός... Έπειτα την έχεις και στο χέρι. Έχει την άναχη σου!... Καί τόν κάτω-κάτω, αν φέρει καπνιστήρες και σε άλλα καλά σάτια, ή ύψηλότερη... Νά σάς πω: πούδ θα σας δώ;... Ο πεθαμένος... Χέ... Άδυσάτο!... Τού έχω χάσει την ψυχή και τού την έχω χαλάσει καλώς!... Κύττα, κύττα μάγουλα σου τα τριαντά φύλλα, κύττα χείλη λατσοστά!... Βλάκα!... Βλάκας θάσαι!... Βατρός λαπόν!... Βάττα της!...»

Στην τελευταία αυτή προταγή, ο καπνισμένος ο κλητήρας δεν μπόρεσε να άναστήσει. Έπειτα και τού άνητα του είχε άναψη, κι' έλο τού το σώμα φλεγονόμνη και τού σώματά του τοξοποιούσαν γλυκά.

Όμνησε λοιπόν έπάνω στη «χήρα» για να την άγκαλιάσει και να τή φιλήσει. Μά, έκείνη άντιστεκόταν. Αυτός άγούριψε περισσότερο!...

—Άλλά — ο θεός! — μιά άγρια κραυγή άκούστηκε κι' ο πεθαμένος τινάχτηκε έπάνω και ρίχτηκε εναντίον τού κλητήρα.

Τά χείλη του κλητήρα κρεμαστρούσαν πειά ως το στήθος του κι' ή καμπούρα του άνησθίθηκε πού πάνω από τ' άνορθωμένα μαλλιά του. Μα-

ρέ, τί θαύμα ήταν αυτό!...

Γκάπ!... Γκούπ!... Γκάπ!... Ένα ούρλιαχτό όμοιο με τού πληγωμένου τσακαλιού άκούστηκε και τού μακρύ σώμα του κλητήρα κατακλύθηκε σωρό-κουβάρι στα τέσσερα ψηλά σκαλοπάτια της παλιάς ξύλινης σκάλας, έτσι για συντομία. Για συντομία επίσης γρήγορα κατά τόν ίδιο τρόπο και τούς κατήφορους τού άνορθωμένου δρόμου τόν τριών χιλιόμετρων πού δήηνυσε εκείνη την ημέρα.

Όσο για τόν Ζάκ, άφου καθαρίσε τ' άλσος από τόν πρόσωπό του, ξανακάθισε στο τραπέζι για να έξακολουθήσει το γεύμα του.

Τού διαβόλου το κάθαρμα!... είνε βράντας τις πρώτες μπουκιές στο στόμα του. Μ' έκανε σήμερα να φάω τή μισή μου σούπα κυρία!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στή ζωοπατηγούρι:

—Και είνε μεγάλο το άλογο, πατριώτη;

—Α, υπά!... Μικρό.

—Πόσες φορές έδωλες δόντια;

—Δύο.

—Δηλαδή;

—Πέρι κατάφερε μιά κλωστή του πατέρα μου και το... πέταξε τρία δόντια κι' έφέτος πάλι μου έδωσε έμμετα άλλη μιά και μου έδωλε άλλα τέσσερα... Τραθήσον παρατέρα, μη σου πετάξει και τα δικά σου!...

—Ο καπνισμένος ο Πάλλ... Καλός άνθρωπος ο μακαρίτης!... Θεός σωρέσ' τον!

—Μά, καλά... Αυτός έχει δεκαπέντε χρόνια που πέθανε.

—Ναι, φίλε μου. Κι' όμως δεν θα παρτογορηθώ ποτέ μου!... Αχ, γιατί να πεθάνη;

—Συνδέσαστε λοιπόν τόσο πολύ;

—Δεν έπ' αυτό... Άλλά παντρευτήκα τή... χήρα του.

—Η χήρα... Δεν μπορώ να σε πω στην υπηρεσία μου, κορίτσι μου, άν δεν μου αποδείξεις ότι έργαστηκες και σε άλλα καλά σάτια.

—Η ύψηλότερη... Νά σάς πω: πούδ θα σας δώ;... Ο πεθαμένος... Χέ... Άδυσάτο!... Τού έχω χάσει την ψυχή και τού την έχω χαλάσει καλώς!... Κύττα, κύττα μάγουλα σου τα τριαντά φύλλα, κύττα χείλη λατσοστά!... Βλάκα!... Βλάκας θάσαι!... Βατρός λαπόν!... Βάττα της!...»

Στην τελευταία αυτή προταγή, ο καπνισμένος ο κλητήρας δεν μπόρεσε να άναστήσει. Έπειτα και τού άνητα του είχε άναψη, κι' έλο τού το σώμα φλεγονόμνη και τού σώματά του τοξοποιούσαν γλυκά.

Όμνησε λοιπόν έπάνω στη «χήρα» για να την άγκαλιάσει και να τή φιλήσει. Μά, έκείνη άντιστεκόταν. Αυτός άγούριψε περισσότερο!...

—Άλλά — ο θεός! — μιά άγρια κραυγή άκούστηκε κι' ο πεθαμένος τινάχτηκε έπάνω και ρίχτηκε εναντίον τού κλητήρα.

Τά χείλη του κλητήρα κρεμαστρούσαν πειά ως το στήθος του κι' ή καμπούρα του άνησθίθηκε πού πάνω από τ' άνορθωμένα μαλλιά του. Μα-

ρέ, τί θαύμα ήταν αυτό!...

Γκάπ!... Γκούπ!... Γκάπ!... Ένα ούρλιαχτό όμοιο με τού πληγωμένου τσακαλιού άκούστηκε και τού μακρύ σώμα του κλητήρα κατακλύθηκε σωρό-κουβάρι στα τέσσερα ψηλά σκαλοπάτια της παλιάς ξύλινης σκάλας, έτσι για συντομία. Για συντομία επίσης γρήγορα κατά τόν ίδιο τρόπο και τούς κατήφορους τού άνορθωμένου δρόμου τόν τριών χιλιόμετρων πού δήηνυσε εκείνη την ημέρα.

Όσο για τόν Ζάκ, άφου καθαρίσε τ' άλσος από τόν πρόσωπό του, ξανακάθισε στο τραπέζι για να έξακολουθήσει το γεύμα του.

Τού διαβόλου το κάθαρμα!... είνε βράντας τις πρώτες μπουκιές στο στόμα του. Μ' έκανε σήμερα να φάω τή μισή μου σούπα κυρία!...

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μάλιστα, κόντε-Δερίδας, και νάγαυηθοίμπε. Είπε η αλήθεια. 'Η έχθρα δεν μας έμποδισε. Πού θα πη, πώς η έχθρα αυτή δεν είναι τίποτα. Ούτε ιδέα!

—Δε θα την ξέρατε βέβαια όταν συναντηθήκατε...

—Δε σημαίνει. Τη μάθαμε κατόπιν. 'Αλλά δεν τρομάξαμε, δεν αποσπορώχαμε. 'Απεναντίας, είπαμε πώς θα γίνει αυτό άφορη ή να συμμιλωθούν δυο οικογένειες—μεγάλες, ιστορικές οικογένειες του τόπου, η δική σας προπάντων—χωρισμένες σήμερα χωρίς κανένα βάσιμο λόγο.

—Χωρίς λόγο; 'Ετσι νομίζετε!... Ξέρετε όμως, κ' εσύ κ' η θυγατέρα μου, πώς ο μπαμπάς σου ο 'Εννερος κατέδωσε την οικογένειά μου όσο μπορούσε, και πολλές φορές της έκαμα όσο κακό έδωκαμε απ' το χέρι του;

—'Ισως. 'Αλλά κ' αυτός έπειδή ένόμιζε πώς ήταν χρέος του. 'Από μιά... οικογενειακή παράδοση, από μιά πρόληψη. 'Όχι από κακία, από μίσος. 'Αμα λείπει η πρόληψη, αυτά όλα τελειώνουν και λησμονούνται.

—'Όποτε σεις οι νέοι νομίζετε, πώς οι οικογενειακές παραδόσεις είναι... προλήψεις;

—Κατά τις παραδόσεις. Αυτή που μας χωρίζει τώρα, είναι κακή. Δεν μπορούμε να την παραδεχόμαστε... έμεις οι νέοι. Ούτε έγω, ούτε η κοντεσσίνα Τζέννη.

—'Ο μπαμπάς σου όμως; ο πατέρας σου;...

—'Ο μπαμπάς μου κ' ο πατέρας μου φοβόνταν σένα, κόντε-Δερίδας. Καθώς κατάλαβα, δεν τολμούν να κάμουν αυτοί την καλή άρχη, μ' άν την έκανες εσύ, θα δέχονταν.

—'Ετσι το παίρνεις; Τότε κ' έγω δεν τολμώ να κάμω την άρχη. Κι' έχω ένα λόγο παραπάνω.

—Τί λόγο, κόντε μου;

—Δε θέλω να σου το κρύψω. Δεν είμαι κανένας στραβός, ούτε κανένας φαντασμένος. Θα πουν, κ' ο μπαμπάς σου κ' ο πατέρας σου, πώς έπωλετήθηκα από μιά τρέλλα σου, γιά να καλοπαινεθώ τη θυγατέρα σου. Νά:

—'Ο Πιέρος χαμογέλασε:

—Δε θα το πουν ποτέ, γιατί κ' εκείνοι δεν είναι φαντασμένοι. Μά κ' αν σκεφθούν τέτοιο πράγμα, έγω θα τους πω πώς τη θυγατέρα σου, τώρα-δύ, σ' τη γύρεψε άνθρωπος καλύτερος από μένα. Δε μπόρεσες όμως να της τον δώσεις. Αν και τούτ'ελες τόσο, γιατί αντίστασες η κοντεσσίνα.

—'Ο κόντε-Δερίδας, που είχε ξαναβρεί το χρώμα του, γλώσσα σε και πάλι.

—Τό ξέρεις κ' αυτό; φιθύρισε.

—'Όλα τ'ά ξέρω, κόντε-Δερίδα! Συλλογίσουν πώς η κοντεσσίνα Τζέννη μάγαζαει. Και φυσικά, δεν μου κρύβει τίποτα.

—Σε βλέπει; σου γράφει;!

—'Εγω τό έπεδίωξα, γιατί δεν μπορούσα να κάμω κανένα διάβημα, χωρίς να ξέρω τ'ά αίσθηματά και τίς ιδέες της κοντεσσίννας. Της τό είπα μάλιστα: θα πω τ'ό πατέρα σου πώς είμαστε συνεννοημένοι και συμφωνοί. Θα προσπαθήσω να τον πείσω έγω. Κι' αν δεν τό κατορθώσω, θα τον πείσω εσύ. 'Αμα ιδή πώς αυτό τό θέλωμε όλόκληρα κ' οι δύο μας, θα πη μέσα του πώς τό θέλει κ' ο Θεός.

—'Απ' αυτή τη στιγμή, ο κόντε-Δερίδας δεν είχε πεία την ύπομνηση, δεν ήλπιζε με τον Πιέρο. Αισθανόταν άναπομπή να γύριση στο σπίτι του, να βρεθεί κοντά στη Τζέννη...

—Φτάνει! έλεε. Μου τ'ά είπες όλα. Θέλεις να σου δώσω τη

θυγατέρα μου, δεν είν' έτσι; Δολιόν, σου άπαντώ: Ποτέ όσο τη ζητείς από λόγου σου. 'Ας έρθει ο μπαμπάς σου, να μου τη ζητήσει και τότε... θα ιδούμε. Γιά την ώρα, σε παρακαλώ, να μην επιχειρήσεις να ξανασυναντηθούμε, γιατί... θα μου κακοφαί. 'Όσο γιά να εξακολουθήσεις τη συνεννόηση με τη θυγατέρα μου, σου δίνω τό λόγο μου πώς θα σου είνε στο έξής άδύνατο. Καί τό ξανάλε: θα προτιμήσω δ,α-δ,α, και τό θάνατό της άκόμα, —άσους, και τό θάνατό της!— παρά να κάμω αυτό τό γάμο, που θάδινε άρραχή και στους δικούς σου και στον κόσμο να πουν πώς έπωλετήθηκα. Δεν είμαι φαντασμένος, μά είμαι περήφανος. Τά χαρτίδιατά μου στη άρχόντισσα Βορτέσσιννα, έδωχαρίστη την εκ μέρους μου γιά τό καλό που μου έκαμε σήμερα, γιατί έγω δεν έχω σκοπό να την ξαναδώ και να της ξαναμιλήσω!

Και μ' αυτά τ'ά ερωτικά και θυμαμένα λόγια, ο κόντε-Δερίδας βγήκε όρμητικά, άφίροντας τον Πιέρο μονάχο.

Σε λίγο ξαναμύτησε στη σάλα ή άρχόντισσα και τον ήλεγθε όλο, βυθισμένο σε σιγή.

—'Εφυγε ο κόντες;

—'Ο νέος συνήλθε;

—'Εφυγε, κυρά μου!

—Θυμωμένος;

—Πολύ!

—'Όποτε τίποτα;...

—Δεν τό πιστεύω. Είπατε τό όχι που χρωστούσε να πη στην άρχη. Θα τό σκεφθώ όμως, δεν είναι δυνατό να μη τό σκεφθώ. Κι' έλπίζω πώς όσα τό είπα, κ' όσα θα τ'ό πη κ' η Τζέννη, θα τον κλονίσουν.

Θυμάστε πώς γύρισε κείνο τό βράδυ απ' τό θέατρο ο κόντε-Δερίδας και πώς ξεσάρωσε τις γυναίκες του γιά τό Γεράκι; Τό μισό μέρη αυτό ο θυμός του ήταν δέκα φορές μεγαλύτερος. Και χωρίς να δώσει καμιά εξήγηση, χωρίς να μιλήσει με τη Τζέννη—τό είχε φαντασθεί, μετανοούσε—άρχισε να φωνάζει:

—'Ετοιμασθήτε γιά ταξίδι!... Φεύγουμε άμέσως!... Θα πάμε στην 'Ιταλία!... 'Εμπρός, τ'ά μπασούλα σας! Θα πάρουμε τό βαλιόρι που φέρνει άφ'όπου τό πού γιά Κορφοφύ!

—Γιατί, Νατάλε μου; τούμωσε να ρωτήσει η κοντεσσίνα.

—Γιατί έτσι θέλω! Έτσι μου ήρθε! 'Επιθύμησα Εύφωκη!...

Πληρώσανε τό σπάμ της σταινί του:

—Μή γύρισε ο...;

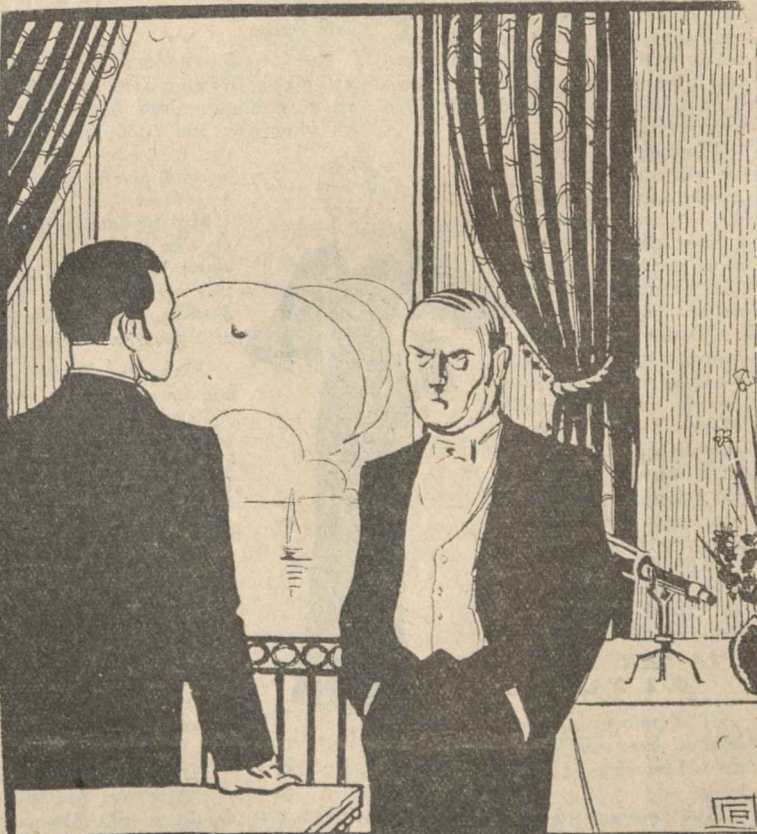
—Της άποκριθήκατε δυνατά:

—'Όχι, όχι, δεν ξέρω τί μου λέει!

—'Η Τζέννη δεν είχε άντρα να ρωτήσει τίποτα. Τό κατάλαβε άμέσως πώς ο Πιέρος είχε κάνει τό μεγάλο διάβημα. Και να τό άποτέλεσμα: ο πατέρας της την έπαρνε πάλι να την κρύψει. Κι' όν πιά στό Γεράκι, αλλά πούς ξέρα σε πού πόλη της 'Ιταλίας, σε πού προάστειο, σε πού έξοχη...!

Είχε όμως άκόμα τίς ελπίδες της στό Νικόλα. Την ήμέρα εκείνη ήταν στη χώρα. Θα κατάφεραν να τον βρουν με κανένα γραμματικό στον Πιέρο: εφένονικε αύριο γιά την 'Ιταλία, και να πάρη κανέν' απ' αυτών που να της λέη την όμιλία του με τον πατέρα της.

Μά λογαριάζε χωρίς τον Ξενοδόχο: 'Η πρώτη δουλειά τ'ό κόντε ήταν να ρωτήξή τό Νικόλα και, με μιά πρόφαση, να τον στείλξη άμέσως στό Γεράκι. Είχε κατάλαβε πώς αυτός διενάλλει τις συναντήσεις της κόρης του με τον εχθρό. Είχε μαντέψει μάλιστα πώς θα γινόταν στο λόγγο τ'ό 'Αη-Γιαννού, όταν η Τζέννη έβγαζε μαζί του καβέλλα. Μά δε θέλησε να τ'ό πη τίποτα. Γιά την ώρα, ήταν περιτό. 'Αργότερα θα τον συγκρίξει τον άπστο ύπνρήτη...

—'Όποτε σεις οι νέοι νομίζετε πώς η οικογενειακές παραδόσεις είναι... προλήψεις; είπε ο κόντε Δερίδας.

—'Ετσι ο Νικόλας, χωρίς να υποπτευθή τίποτα, φρότωσε γρήγορα-γρήγορα κ' έφυγε γιά τό χτήμα. Κι' όταν η Τζέννη τον είδε απ' τό παράθυρο να φεύγει, άπελπίστηκε: Πάει! θα χωρίζονταν τώρα χωρίς να έπωνομήσουν. Κι' έλειπε... πούς ήξερε τότε και πώς!

Γιατί ούτε στη Νανά μπορούσε πιά να έλπιζε. 'Ο Πιέρος, γιά να της γράφη τί άπόλαμε με τον πατέρα της, θα περίμενε τό Νικόλα. Τό χειρότερο ήταν πού ο κόντες δεν έκανε βήμα απ' τό σπίτι. Παρακολουθούσε τις έτοιμασίες, βοηθούσε κ' ο ίδιος σ' αυτές, κ' έμοιαζε με δεσποφύλακα που δεν άφίνει τό φυλακισμένο μονάχο στιγμή. 'Ετσι και σ' τη χώρα νάμενε ο Νικόλας, ή Τζέννη θάταν άδύνατο να τον ιδή ιδιαιτέρως ή να γράφη γράμμα, έστω και δυο λόγια σ' ένα κουρέλια χαρτί με τό μολύδι. Μά και νάγραφε τώρα, πούν μπορούσε να στείλξη; Ούτε την καμαριέρα βέβαια, ούτε τη μαγειρίσα, δεν έδωκαναν έξω αυτές, δεν ήξεραν. Μόνο ίσως ο άθροπος που είχαν γιά φρονιστή και έπιστήτη. 'Αλλά πώς να τ'ό μιλήρη, πώς να τον προσεταροσθή; 'Αδύνατο!

—'Ο κόντε-Δερίδας δεν έλεγε τίποτα. Μόν' όδηγίες έδινε και διαταγές. Καμιά όμιλία με την Τζέννη, ούτε με τη γυναίκα του. Θάλεγε πώς περιμενε να μη άνάμεσά τους ή μεγάλη χωρίστρα, ή θάλασσα, γιά να τις άρχισή. Γιατί και γιά τη γυναίκα του τώρα είχε ύποψια: μπορούσε η Τζέννη να κάμη τόσα, χωρίς να ξέρη κάτι κ' η μητέρα της; Δεν την έπαροκίμαζε ίσως, την έκρυβε όμως... 'Η καμαριέρα θα πήγαινε στη μάνα της, μιά φτωχή φάντρα στο Μακρό Καντούν. 'Η μαγειρίσα θα πήγαινε στην άδερφή της την παντρεμένη, στη γειτονιά τ'ό Πικριδί. Μόνο ο έπιστάτης, με τη γυναίκα του και τ'ά δυο παιδιά του, θα καθόνταν να φυλάνε τό κλειστό σπίτι όσον καιρό—άγνωστο πόσο— θα έλειπε η οικογένεια.

—'Ο κόντε-Δερίδας δεν είχε άνάγκη να βγή έξω, να φροντίση ο ίδιος γιά τίποτα. Έκανε ταξίδια συχνά. Τό οικογενειακό του διαθήριο θα τό έπαιδαρνούσε στην Κέρκυρα. Τά είληθηνα θα τάδναζε στο βαλιόρι. Χρήματα στο σπίτι—στο σκρίνιο—κατά τη συνήθεια τ'ό καρού έκείνου, είχε μολύδα. Τά χρυσά νομίσματα, και τάσημένα άκόμα, περνούσαν παντού. Τς μπανκοτσέτο υλες (χαρτονομίσματα) θα τις άλλοζε στην Κέρκυρα. Κι' άμα τ'ό τελείωναν, θάγραφε από την 'Ιταλία να τ'ό στείλουν κ' άλλα. Γιατί είχε και χρήματα στην 'Ιονική Τράπεζα. Είχε κ' έμπιστους άνθρώπους γιά τίς ύποθέσεις του. 'Ο κυριότερος ήταν ο κορυμέσος ο Μοντάλης. Μά ούτε κ' αυτών δεν τον έκρυψε να τ'ό μιλήρη. Θα τούγγραφε από κει. Γιατί δεν ήθελε να μάθη τώρα κανείς, ούτε ποτέ θάπαινε, ούτε γιά πού, ούτε γιά πόση καιρό. Φοβόταν και τη σμά του.

—'Ος τό βράδυ, όλες οι έτοιμασίες είχαν γίνει κ' όλες οι διαταγές είχαν δοθεί στον έπιστάτη. 'Ο ίδιος ο Δερίδας, τη νύχτα, έβλεψε καλά τό παράθυρο, κλειδούσε τις πόρτες και παράδωσε στον έπιστάτη τ'ά κλειδιά. 'Χστερα πιάγασε. 'Η κάμαρα τ'ό άντρούγγου ήταν πιά στις Τζέννης. Γιά καθ' ένδεχόμενο, ο πατέρας άρρησε τη δάμηση πόρτα άνοιχτή... Πρωτοπρώι σπυλθηκαν μαζί κ' οι τρεις, ύστερ' από έναν άτακτο, καθόλου ήσυχο ύπνο. 'Ο έπιστάτης είχε φροντίσει γιά κάδρο και γιά καρότσι. Κατέβηκαν τ'ά μπασούλα, φροτώθηκαν, κλεισθηκαν κ' οι τελευταίες πόρτες, μύτηκαν οι τρεις στην κλειστή χωρίστρα—καροτσιέρης ήταν ο μεγάλος γυιός τ'ό έπιστάτη αυτός θα φύλαγε τό σταύλο, και ξεκίνησαν γιά τη Στράτα-Μαρίνα όπου, εκείνο τον καιρό, γάλε πενήντα βήματα ήταν και μιά αποβάθρα και καθένας μπορούσε να μαρκάρεται και να ξεμαρκάρεται σχεδόν μυστικά στο σπίτι του.

Τό βαλιόρι απ' την Κεφαλλονιά μόλις είχε φτάσει και σφύριζε γιά να φύγη. 'Ο βασιλιάς τ'ό κόντε, είδοπαυμένος, περιμενε με την καλύτερη του βάρκα, που της είχε βάλει και τέντα και χαλιά. Σε μιά μικρή μυστική φοροτόρηαν οι άποσκευές. 'Η οικογένεια μύτησε στη βάρκα. Και με δεκαπέντε κοντιές ήταν κιάλας στο βαλιόρι. 'Αμέσως οι γυναίκες κατέβηκαν στη σάλα της πρώτης. Κι' ο Δερίδας έμεινε άπάνω γιά να παραδώσει τις άποσκευές και να βγάλη τ'ά εισητήρια.

Τώρα πιά δεν τον έμελε και πολύ πούς θα τον έβλεπε. Κι' ήταν κάμποσο γνωστοί πού θα ταξίδευαν με τό ίδιο βαλιόρι ή πού κατεπύδωναν ταξιδιώτες.

—Σύο-κόντες, γιά ταξίδι: τον ρώτησαν δυο-τρεις απ' αυτούς.

—'Όχι, να σέ χαρώ. Φεύγει μιά συγγενισιά μου.

Αυτό έπανε. Θα κινιόταν ύστερα κ' αυτές και θα νόμιζαν πώς βγήκε. Τό ίδιο κ' ός: είχαν δει τις γυναίκες. 'Όσο γιά τους συνταξιδιώτες, δεν θάδινε λόγο σε κανένα πού πήγαινε. Νά, στους Κορφοφύ, γιά λίγες μέρες, γιά κάποια ύπόθεση. Πήρε και την οικογένεια γιά διασκέδαση... Τελειώσαντων, ο εχθρός θάγρυψε πολύ να μά-

—'Η οικογένεια μύτηκε στη βάρκα...

θη. Κι' όταν θάβλεπε τό σπίτι κλειστό, θα ένόμιζε πώς η οικογένεια είχε φύγει πάλι γιά τό Γεράκι ή γ' άλλο χτήμα των Δερίδαων. Κι' άς πήγαινε να τη βρή...!

Και τό βαλιόρι ξεκίνησε. 'Από στιγμή σε στιγμή, ή χωρίστρα θάλασσα γινόταν πλατύτητα. Κι' ή Τζέννη, καθισμένη τόσα στο κατόστρωμα, την κοίταζε μελεγχολικά.

—'Ο κόντε-Δερίδας σουλατσόζε. Μιά στιγμή, ξύγωσε την κόρη του στην κουπαστή, έσκαψε από πάνω της και της ψιθύρισε στ' αυτί: —Τί κοιτάζεις; Τώρα πάει πιά! Τά έμαθα όλα. Ούτε θα τον ξαναδώδες ποτέ, ούτε θα τ'ό ξαναγράψης.

IB'

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΜΗΝΕΣ

Τού κάκου ο Πιέρος περίμενε τό Νικόλα όλη εκείνη την ήμέρα. Την όλη, βγαίνοντας κατά τό μεσημέρι και περνώντας την Πλατεία Ρούγα, είδε τό δεριβέγκο σπίτι κατ'άλειστο. Κι' όπως τότε πει κ' ο Δερίδας, φαντάστηκε πώς ή Τζέννη κούβαλיתהκε πάλι στην έξοχα—στό Γεράκι ή άλλου.

Δεν άπελπίστηκε όμως. 'Ο Νικόλας πάντα έχει θάταν. Και σήμερα αύριο ή κοντεσσίνα θα τ'ό τον έστειλε με γράμμα. 'Ο κόντες δεν θα ύποπτευόταν ποτέ τον ποτό του αυτόν ύπνρήτη. Κι' όσο άυστηρή κ' άν ήταν η επαγρύπνηση, πάντα ή Τζέννη θα μπορούσε να τον βλέπη.

—'Αλλά πέρασαν πολλές ήμέρες, χωρίς ο Πιέρος να λάβη τίποτα ή να ιδή κανένα. Κι' άρχισε να φοβάται πώς ή Τζέννη είχε άναγκασθή να φανερώση στον πατέρα της τό όλο που έπαψε ο Νικόλας, και πώς ο κόντες θα τον είχε δώξει ή θα τον είχε υπό έπίδλεψη, ή πώς και την κόρη του. 'Αν ήταν αυτό, τότε δεν ύπνρχη έλπίδα να έπωνομήσουν. Γιατί κ' ή Νανά, τώρα πού ήταν αραβωνιασμένη, και σε λίγο κιάλα θάκανε τό γάμο της, δεν θα μπορούσε βέβαια να τ'ό κάμη τη χάρη να ξαναπάη στο Γεράκι, κ' αν ή Τζέννη βρισκόταν εκεί. 'Επειτα οι Δερίδαοι δεν θα ύποπτευόνταν τώρα κ' αυτήν; —'Όπως γιά τό Νικόλα, έτσι και γιά τη Νανά μπορεί νάναγκασθή η Τζέννη να μιλήρη...

—'Όσο γιά ταξίδι μακρότερο, ο Πιέρος δεν τό φανταζόταν. 'Ενόμιζε πώς ο κόντες θα έσαράμισε καλύτερα την κόρη του σ' ένα του χτήμα μέσα στο νησί, σ' έναν πόρο στα βουνά, με τους άνθρώπους του, τους χωριάτες του, να φυλάνε βάρδια άρματωμένοι, παρά σε μιά πόλη της 'Ιταλίας, σ' ένα ξενοδοχείο ή σε μιά βίλλα στα περίχωρα.

Μιά μέρα ρώτησε τον Τζορτζή τον Κεφαλά, γιατί τό σπίτι των Δερίδαων ήταν κλειστό. 'Ο φίλος του δεν ήξερε τίποτα. 'Υπέθετε κ' αυτό πώς η οικογένεια θα πήγε πιά στην έξοχη. Τό συνήθιζε αυτό να εξαφανίζονται και να ξαναπαύονται ξαφνικά...!

—'Ενα σπίτι, όταν συναντήθηκαν κατά τύχη, μπόρεσε να ρωτήρη και τη Νανά. Κι' αυτή δεν ήξερε περισσότερ' από τον άδερφό της. 'Ο Πιέρος της είπε τότε πώς είχε ζητήσει την Τζέννη από τον πατέρα και την άπάντησε πού τ'ό είχε δοσει ο κόντες.

—'Α, έτσι; Έκαμε ή Νανά. Τότε λοιπόν θα την πήγε στον πόρο τ'ό Βολιμού, γιατί τό Γεράκι είναι κοντά κ'... άπούρωστο.

—'Αλήθεια; ο πόρος αυτός είναι άγνωστός;...

Μά ή Νανά τον άπομάρτησε χωρίς νάπατήρη. Είχε ιδει τον αραβωνιαστικό της να άπομάρτη.

—'Ο Πιέρος είχε χάσει καθ' έλπίδα πώς μπορούσε να μάθη τίποτα θετικό, είτε από τη Τζέννη, είτε από άλλον, όταν ένα πρωί, ξυπνώντας από τό πύρι μπεος τ'ό Δερίδαων, είδε τό Νικόλα να βγαίνει απ' την άμπαξοπορτα.

Τούγγραφε να τον άκολουθήρη, μά ή Νικόλας τον κινήσισε ύποψια.

—Τάρεντικά λέει, τον έλεε.

—Τό ξέρω. Μά πού είνε;

—Μήπως ξέρω κ' έγω, άφεντι μου;...

—Στό Γεράκι όχι βέβαια...!

—'Α, μά!

—Στις Βολόμες, στον πόρο;

—Ούτε, ούτε!... Πάεινά στο νησί... Ψάρεμα τον έπιστάτη κ' έμαθα πώς ο κόντες με τη φαμίλια του πήσαν τό πατόρο γιά Κορφοφύ.

—'Α! και γιατί δεν έρχόνται να μου τ'ά πη;

—Τώρα τόμαθα... Δε άπασο στη χώρα συχνά, όπως πρῶτα... 'Επειτα, στογαζόντων πώς θα τό ήξερες...

—Και τότε φύγανε;

(Άκολουθεί)

Η ΣΚΛΑΒΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΟΥΝΤΙ, νεαρός Άγγλος εμπορ-
της. ΛΑΤΒΑΛΑ, νέα κι όρασα Ίνδ^η.
(Στ^ο Δονδίν^ο. Σ' ένα άνατο-
λίτικα στολισμένο δωμάτιο. Η Λατβάλα, μι-
σοξυλομένη σ' ένα βελούδινο ντινάνι κυ-
τάζει ανυπόμονα κάθε τόσο το ρολόι. Έξα-
φνα μπαίνει μέσα ο Ρούντι. Η Λατβάλα ση-
κώνεται και σταυρώνει τα χέρια της επάνω
στην καρδιά της).

ΡΟΥΝΤΙ.—Καλησπέρα, Λατβάλα! Τι κά-
νεις ;

ΛΑΤΒΑΛΑ, (προσκυνώντας τον).—Σε πε-
ριμένω.

ΡΟΥΝΤΙ.—Μά δεν κάνεις και τίποτ' άλλο;
ΛΑΤΒΑΛΑ.—Από τη στιγμή που φεύγεις
ως τη στιγμή που θα ξαναγυρίσεις, καρτερώ
άνυπόμονα να ξανακοιτώ τα δημάτά σου, τη
φρονή σου, να ιδώ τα μάτια σου...

ΡΟΥΝΤΙ, (μυρμουρίζα).—Είσαι πιστός
μέχρι πλήξεως; Είσαι ή Ανατολίτισσος ;

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Τι είπες ; Τι είπες, αγαπη-
τέ μου και κύριέ μου ;

ΡΟΥΝΤΙ.—Τίποτε... Τίποτε... (Κάθεται
στο ντινάνι. Η Λατβάλα ξαπώνει σαν σκλά-
βα στα πόδια του).

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Μου φαίνεται κάπως αλλοιώ-
τικος σήμερα, ξανθό μου άγγελε. Έτσι σαν
να μην είσαι άλλοτε δικός μου.

ΡΟΥΝΤΙ.—Όλοτετα δικός σου!... Μά δεν
σου είπα πολλές φορές ότι ένας άνθρωπος σαν
εμένα δεν μπορεί να γίνει ποτέ σκλάβος μιάς
γυναίκας ;

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Κι όμως... Μου έχεις πει πολ-
λές φορές και πως μ' αγαπάς όσο δεν αγά-
πησες ποτέ σου καμιά άλλη γυναίκα.

ΡΟΥΝΤΙ.—Δεν θυμάσαι παρά αυτό.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Μ' άρέσει να θυμάμαι μόνο
αυτό. Άλλωστε αυτό μου τό έχεις πει περισ-
σότερες φορές από κάθε άλλο. 'Επί τέλους,
καλά! Δεν σ' άρέσει να είσαι σκλάβος μιάς
γυναίκας. 'Εγώ όμως είμαι τρισευτυχισμένη γι-
ατί είμαι σκλάβα σου.

ΡΟΥΝΤΙ.—Ξέρεις όμως Λατβάλα, ή σκλά-
βες κάποτε είναι πολύ άπαιτητικές.

ΛΑΤΒΑΛΑ, (χλωμαίνοντας άσπρνα).—Δεν
σου ζητάω παρά να μ' αφής ή να σ' αγαπώ.
(Φιλάει τα χέρια του).

ΡΟΥΝΤΙ, (άνωμος' απ' τα δόντια του).—
Τι άφροσύνης σκύλου!

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Τι είπες ; Τι είπες πάλι ;

ΡΟΥΝΤΙ.—Τίποτε... Τίποτε...

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Είπες κάτι για σκύλο. Τι θέ-
λεις να πής ; Για μένα τό είπες ; Σου φαίνο-
μαι μήπως σαν ένα φτωχό, άφροσύνη σκύλο,
που δεν μπορεί να ζήσει μακριά σου ;... Ναι,
λοιπόν, ναι!... Είναι αλήθεια... Σου είμαι πα-
στή κι' άφροσύνη σαν ένα σκύλο, σαν ένα
έξομο σκύλο, που δεν φεύγει κι' όταν τό διω-
χνουν. (Αγκαλιάζει τα γόνατά του).

ΡΟΥΝΤΙ, (σπρώχνοντάς την έλαφρά).—
Λατβάλα... Οι ευρωπαίοι δεν είναι σαν τους
'Ανατολίτες... Δεν έχουν πάντα όρεξη για φίλα
και γι' αγκαλιάσματα.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Τι θέλεις, λοιπόν ; Θέλεις να
πάω μέσα, σ' ένα άλλο δωμάτιο για να μη με
βλέπεις ; Κι' όμως, είχα την ιδέα πως σήμερα
θα ήθελες να με βλέπεις για πολλήν ώρα. Φί-
χα την ιδέα πως θα σου άρέσει σήμερα. Εί-
χα την ιδέα πως το χόμμο που σου άρέσει, γτε-
νισα τα μαλλιά μου όπως θέλεις να τα χτενί-
ζω. Έγινε όσο μπορούσα όφρατερη! Λουστρη-
κα με τό πιο μευθιστικά άρώματα. Θέλεις να
τραγουδήσω ;

ΡΟΥΝΤΙ, (περιφρονητικά).—Σκλάβά!

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Σκλάβά, ναι... Σου τό είπα.
Είμαι ή σκλάβα σου. Θέλεις να χορέψω ;

ΡΟΥΝΤΙ.—Δεν μ' άρέσει πάντα να βλέπω
σκλάβες στα πόδια μου. 'Η μήπως νομίζεις
πως εγώ είμαι σαν τον Μαχαργιά σου ;

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Γιατί μου θυμίζεις πως ήμουν
κάποτε στο χαρμό ενός Μαχαργιά ; Δεν θέ-
λω να τό θυμάμαι. Ναι, ήμουν επί τέλους κά-
ποτε μια δδάλισκη, μια χορεύτρια στο παλάτι
ένος Ίνδου ήγεμόνος.

ΡΟΥΝΤΙ.—'Ησουν κάτι παραπάνω από μία
δδάλισκη! 'Ησουν ή εννοούμενη του Μαχαργιά!

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Ναι, ναι... Είναι αλήθεια, μ'
αγαπούσε πολύ ο Μαχαργιάς... 'Ηταν ξε-
τρελλamente με την όμορφιά μου και με τό
χρ^ομό μου. Μ' έντιμε με τό πολυτιμότερα μετά-
ξια, με στόλιζε με τά λαμπρότερα διαμάντια,
αλλά εγώ δεν τον αγαπούσα.

ΡΟΥΝΤΙ.—Σε είδα μ^α μέρα ντυμένη μ'
ένα φόρεμα γαλάζιο κεντημένο με μπριλλάν-
τια. Φαινόσουν σαν να φορούσες τον ουρανό
με τούστρα.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—'Ηταν ή μέρα που με πρω-
τοείδες. 'Ο Μαχαργιάς σε είχε καλέσει στο
παλάτι του για να σου δείξη τους θησαυρούς
του. Κι' επειδή θεωρούσε κι' εμένα ως ένα από
τους πιο λαμπρούς του θησαυρούς, μ' εφώνασε
να χορέψω μπροστά σου.

ΡΟΥΝΤΙ.—Και χορεύεις τον χορό του έρω-
τος και του θανάτου.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Ναι, ήταν ο χορός στον οποίο
είχα περισσότερη επιτυχία και που άρεσε τόσο
στον Μαχαργιά.

ΡΟΥΝΤΙ.—Μά πραγματικά, χόρευες υπέ-
ροχα.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Ναι, χόρεψα όσο ποτε όρμια.
Εκείνη την ήμέρα, γιατί έννοιωθα τά μάτια
σου να με παρακολουθούν, τά μάτια σου που
τ' αγαπάς μ^όλις τ' αντίκριστα... Κι' ήμουν
έντυχημένη, γιατί είδα να λάμπη και μέσα στο
δικά σου μάτια ή φλόγα της αγάπης... Γιατί
μ' αγαπάς κι' εσύ, δεν είναι έτσι ; Και με-

θυσμένη από έρωτα κι' ευτυχία, έφτια μαζό
σου την άλλη μέρα. Έγκατέλειπα τά πλούτη
και τά διαμάντια του Μαχαργιά, για να σ'
ακολουθήσω σαν ένα πιστό σκύλο.

ΡΟΥΝΤΙ.—Λατβάλα... Όλα σ' αυτόν τον
κόσμο έχουν ένα τέλος.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Τι θέλεις να πής ;

ΡΟΥΝΤΙ.—Μ' αγαπάς... Μπορώ να πω
πως σ' αγαπάω για ένα δάστημα κι' εγώ.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Αλλά τώρα είναι πια καρός να σε στείλω
πίσω στην πατρίδα σου.

ΛΑΤΒΑΛΑ, (άναπνέοντας σαν πληρωμένο
ξώο).—Τι είπες, Ρούντι ; Νά με στείλεις π^ο-
σο στην πατρίδα μου ; Γιατί ; Δεν με θέλεις
πια ; Και πως μπορώ πια να ξαναπάω στις
'Ινδίες ; Για τόσο δικούς μου είμαι κι' κατα-
ραμένη, που έφυγα μ' έναν Ίνδο ευρωπαίο,
μ' έναν έγχρο της πατρίδας μου.

ΡΟΥΝΤΙ.—Λατβάλα, πρέπει να ξέρεις πως...

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Καταλαβάνω... Δεν μ' αγα-
πάς πια. Μά κάνε μου την χάρι να μου επι-
τρέψης να μείνω σκλάβα σου! Κράτησε με για
ήμερες ή για χρόνια, που θα σε δι-
ασκεδάξω με τους χορούς της διαν ή πλη-
της.

ΡΟΥΝΤΙ.—Πρέπει να σου πω όλην την α-
λήθεια, Λατβάλα. Πρόκειται να παντρευτώ με
την κόρη ενός λόρδου. 'Η κοινωνία μας είναι
πολύ αυστηρή και δεν είναι δυνατόν να γίνει
γαμπρός ένας λόρδος, εφάσον έχω φίλη... Πρέ-
πει λοιπόν...

ΛΑΤΒΑΛΑ, (συντριμμένη).—'Α, έτσι...
Πρόκειται να παντρευτείς.

ΡΟΥΝΤΙ.—'Επρεπε να τό σκεφθής μόνη
σου, ότι αυτό θα γινόταν μία μέρα. Φέρω ένα
από τά πιο ένδοξα όνόματα της Άγγλιας και
πρέπει να πάω γυναίκα εύγενη. Πρέπει ή

μητέρα των παιδιών μου να είναι
μια άριστοκόρη άγγλίδα. Κι' έ-
πειτα, αν και κατάγομαι από με-
γάλη οικογένεια, δεν είμαι και
τόσο πλούσιος. 'Η μηστή μου είναι πλουσι-
οτάτη.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Την αγαπάς ;

ΡΟΥΝΤΙ.—Όχι... Άλλά πρέπει να την πά-
ρω.

ΛΑΤΒΑΛΑ, (σαν να παρακιά).—Πρέ-
πει... Πρέπει... 'Ω!... Κι' εγώ που όνειρεύό-
μουν να ζήσω όλην μου την ζωή σαν μία σκλά-
βα στα πόδια σου, και να πεθάνω στην άγκα-
λιά σου. Άλλά... Πρέπει... Καλά... Ρούντι!...

ΡΟΥΝΤΙ.—Λατβάλα...

ΛΑΤΒΑΛΑ.—'Εχεις δικιο, Πρέπει να παν-
τρευτείς, κι' εγώ πρέπει να φύγω.

ΡΟΥΝΤΙ.—'Ακουσε, Λατβάλα τό καλύτε-
ρο είνε να γυρίσης στην πατρίδα σου για ν'
αποσιωπηθής και να ξεχασθής έντελ^{ος} το σκάν-
δαλο της αμειβιόσεώς μου μαζί σου. Άλλ' αν
φροδάσαι να επιστρέψης στις 'Ινδίες, μπορώ
να σε στείλω σ' όποιο άλλο μέρος θέλεις εσύ.

Θά σου δώσω χρήματα άρκετά, έννοια σου!
Και με την όμορφιά σου, και με την χορευτι-
κή σου τέχνη, δεν θα χαθής άπου κι' αν πάς...

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Βέβαια, βέβαια. Είναι σωστό
όλα σου λές. Δεν μπορώ να σου πω όχι. Δεν
μπορώ να σου φέρω καμιά αντίσταση. Είμαι
μια σκλάβα σου, ένα σκυλάκι σου. Δεν τό εί-
παμε ;

ΡΟΥΝΤΙ, (χαϊδεύοντας τά μαλλιά της).—
'Ωραία... Είσαι πολύ λογική, χαριτωμένη μου
'Ινδ^η! Ξέρεις να υποτάσσεται στο μ^ορφο, σαν
αληθινή 'Ανατολίτισσα. Συγχαίρεσε με αν σου
μιλήσα κάποτε άπτόμα στην άρχή.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—'Ω, εσείς οι ευρωπαίοι είστε
τόσο εύγενικοί. Δεν ξεχνάτε ποτέ να ζητήσε-
τε συγνώμη μόλις παραφροήτε λίγο!... Σας
είνε τόσο εύκολο να πληρώνετε, και να δείχνε-
τε πως λυπώστε ύστερα γι' αυτό. Χά! Χά!

ΡΟΥΝΤΙ.—Μά ξέρεις, καλή μου Λατβάλα,
νομίζω ότι δεν θα δεχτής να χωρίσουμε κι' ότι
θα μου έκανες σκηνές.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Βέβαια, έτσι καθώς μου τό
είπες άνέλπιστα, παράχρητα λίγο, μά ύστερα
σκέφτηκα ότι πρέπει να υποταχτώ στην διατα-
γή σου, που είναι για μένα διαταγή Θεού...

ΡΟΥΝΤΙ.—'Ωραία τό λές, μικρούλα μου.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Είμαι μία σκλάβα, μία σκλά-
βα!... 'Αν έμενα στην πατρίδα μου και με
πάντρευαν με κανέναν Ίνδο, μά μ' έκαμαν
την ήμέρα του θανάτου μου, χωρίς να μπορώ
να πω όχι. Και τώρα πάλι δέχομαι να καθό-
ζω στην, άπου τό θέλεις εσύ ο άγαπημένος μου
και κύριός μου. (Μένει για λίγο σκεπτική).

Μά όχι, Μπορώ να φύγω μ' έναν άλλο τ^ρστο.

ΡΟΥΝΤΙ.—Μην παίρνεις, σε παρακαλώ, τό-
σο τραγικό ύφος.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Τραγικό ύφος! 'Όχι δά! Έ-
γώ γελά. Δεν με βλέπεις ; Είμαι εύχαραστη-
μένη γιατί ύπακούω στην διαταγή σου. Είμαι
τόσο εύχαριστημένη που θέλω να χορέψω μπρο-
στά σου. Μου τό επιτρέπεις ;

ΡΟΥΝΤΙ.—Βέβαια.

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Θά χορέψω λοιπόν για τελευ-
ταία φορά μπροστά σου. (Φιλάει τά χέρια του
και τό πρόσωπό του).—Άρρη με να σε φι-
λήσω πριν χορέψω. Είσαι τόσο όμορφος και
τόσο καλός. Σ' αγαπάει πάντα ή σκλάβα σου,
σε λατρεύει πάντα το σκυλάκι σου, τό φτωχό
σου σκυλάκι, που τό διώχνεις. Μά μπορούσες
και να τό φραμκάσεις αν ήθελες τό δυστυχι-
σμένο σκυλάκι σου, που δεν τό θέλεις πια.

'Αλλ' εσύ τό διώχνεις μόνο... Και δεν τό πε-
τάς ασπλάχνα στο δρόμο. Τού δίνεις χρήμα-
τα, φροντίζεις για τό ταξίδι του...

ΡΟΥΝΤΙ.—Χόρευε λοιπόν!

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Θά χορέψω, θά χορέψω...
(Κυττάζοντας τον έκστατικά).—'Ω, εσύ ο
βασιλιάς μου κι' ο Θεός μου!... Για σένα α-
παρνήθηκα την πατρίδα μου, τους Θεούς μου!
'Ηδη κοντά σου σαν ένα σκύλο όταν μου έ-
γενες νάρθη... Φείγομ τώρα που με διώχνεις,
φεύγω χωρίς παράπονο, φιλονίκτας τά χέρια σου.
Σάχ ένα σκύλο.

ΡΟΥΝΤΙ.—Χόρευε λοιπόν!

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Ναι, ναι, τώρα θά χορέψω.

Στάσω μία στιγμή ν' αλλάξω φόρεμα. Αυτό
τό φόρεμά μου είναι πολύ στενό, δεν μπορώ να
χορέψω μ' αυτό.

(Βγαίνει έξω).

ΡΟΥΝΤΙ.—'Ετσι, θά τελειώσουν όλα κα-
λά πολύ καλύτερα απ' όσο περιμένα. Είναι μά
σκλάβα, είναι ένα σκύλο που σε λίγο θ' αλλάξει
άρεστη. Και θά τό φιλήν τά χέρια, όπως φι-
λάει τώρα τό δικά μου.

(Μπαίνει μέσα ή Λατβάλα με άνατολίτικο
κοστούμι χορού).

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Θά χορέψω τον χορό του έ-
ρωτος και του θανάτου.

ΡΟΥΝΤΙ.—Γιατί αυτόν τον χορό ;

ΛΑΤΒΑΛΑ.—Μ' αυτόν γνωριστηκαί, μ'
αυτόν θέλω και να χωρισθώ, θυμίσαι ;
Στην άρχή χορεύω λιγωμένη από έρωτα κι'
επιτυχία. Ύστερα μαυδίζω πως ο άγαπημένος
μου μ' άπατάει και σκοτώνει τάχα μ' ένα
χορό μάχαρι.

ΡΟΥΝΤΙ.—Ναι, θυμάμαι...

(Η Λατβάλα χορεύει τραγουδώντας ένα
χορό γεμάτο ήδονάβεια στην άρχή, και τρα-
λά κι' άπεκλιμμένο ύστερα. 'Ο Ρούντι την
κυττάζει χαμογελώντας. 'Εκείνη άσπρνα
εγάζει ένα χρυσό μαχαράκι από τον κόρφο
της και τό βυθίζει στην καρδιά της. Πέφτει
κάτω εγάζοντας μία σπαρακτική κραυγή).

ΡΟΥΝΤΙ.—'Ωραία, 'Ωραία. Είσαι μ^α πρώ-
της τάξεως καλλιτέχνης, μικρούλα μου! Μά φτά-
νει πια, Σηκού...

(Η Λατβάλα δεν σαλεύει. 'Ο Ρούντι πη-
γαίνει κοντά της).—Λατβάλα... Θεέ μου!...
Τι αιώνα είναι αυτό ; Σκοτώθηκες σ' αλή-
θεια ; (Συίνει επάνω της). Λατβάλα!... 'Ω...
Σκοτώθηκε, σκοτώθηκε, πέθανε!... Δεν τό πε-
ριμένα αυτό... Μ' αγαπούσε όσο δεν άξιζα, ή
φτωχή μου σκλάβα.

(Κλαίει, φιλώντας τά χέρια της Λατβά-
λας, τά φτωχά νεκρά χέρια, που δεν μπο-
ρούν να τον άγκαλιάσουν πια).

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΡΙΛΛΟΣ

'Όταν ο περίφημος βασιλεύς της Βαυαρίας
Λουδοβίκος ΙΓ' τρελλάθηκε, την αντίπαλση
της χώρας την ανέλαβε ο θεός του Λεοπόλ-
δος.

Κάποτε λοιπόν ο Λεοπόλδος έσκέφτηκε να
προσφέρει στον τρελλόν εξαδέλφό του ένα πρω-
τότιμο θέαμα και να τον διασκεδάσει λίγο.

Ζήτησε τότε στη Γερμανία ένας άκροβάτης,
περίφημος για τους έξωφρενησμούς του και τά
καταληκτικά του γυμνάσια.

'Ο αντίβασιλεύς έκάλεσε τον άκροβάτη αι-
τόν και άφού τον έντυσε σαν τους γελοιοπο-
οις του Μεσαίωνα, του συνέστησε να κάνει
κάθε είδους τρέλλα και παραδοξότητα όταν θα
τον παρουσιάζαν μπροστά στον Λουδοβίκο.

Πράγματι ο άκροβάτης, μόλις παρουσιάστη-
κε μπροστά στον βασιλέα, άρχισε να πηδάει
να μορφαίει και να κάνει όλες τις τρέλλες που
τό έχοντοσαν στον μυαλό.

'Ο τρελλός βασιλεύς, βλέποντας τους έξω-
φρενησμούς εκείνους, διέκοψε τους μυστηρώ-
δεις ψυθυσμούς του, τό άπλανε ως τότε βλέμ-
μα του και πήρε μία έκφραση βαθιάτης οδύ-
νης. Άφού παρακολούθησε άρκετά τις τρέλλες
του άκροβάτου, γύρισε τό πρόσωπό του από τό
άλλο μέρος κι' άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα.

'Όλοι τά είχαν χαμένα, μην περιμένοντας
μια τέτοια έκδηλωση.

—'Αλλοίμονο!... άλλοίμονο!... φώναζε τέ-
λος ο δυστυχής τρελλός βασιλεύς. 'Αλλοίμονό
μας!...

Κι' έξακολούθησε να κλαίει...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Κάποτε ο παπάς ενός χωριού διάβαζε στο
φ^ος μιά λαμπράδα τό γνωστό Ευάγγελιο της
Γεννήσεως: 'Εδραμ άγγέλιος τον Ίσαάκ, 'Ι-
σαάκ άγγέλιος τον Ιακώβ... κλπ.

'Επειδή όμως σε κάποια στιγμή δεν διέκρι-
νε καλά τά γράμματα του Ευαγγελίου, γύρισε
άπαστρα προς τό παιδί που κρατούσε τη λαμ-
πάδα και του είπε :

—Φέξε μου, δες παιδί μου, να ιδούμε ποιος
διάβολος έγέννησε τον παρακάτω!

Η ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

'Η Μάρλεν Ντήτερ, και ο Ραμόν Νοβάρο
αναμένονται στο Παρίσι, για να εμφανιστούν
σε διάφορα «σκέτς» από της σκηνης του κινη-
ματοθεάτρου Ρέξ.

'Η Μαρί Μπέλ θα παίζει έφέτος σε τέσσερα
καινουργία φίλμ.

'Ο διάσημος Γερμανός σκηνοθέτης Έριχ Πό-
μερ, ο Χάρολντ Λούν—περαστικός τελευταία από
τό Βερολίνο—και ο 'Ιταλός διευθυντής ορχή-
στρας Τσοκανίνα, έφτιαγαν μαζί από τη Γερμα-
νία για τό Χόλλυγουντ, όπου θα συνεργασθούν
για τό γύρισμα ενός φίλμ.

'Ο Κάρολ Φρέιλιχ, ύστερ' από μία σοβαρή α-
σθένεια που τον κράτησε κρεβατωμένο ένα μή-
να, άνεχώρησε για ταξίδι άναρχής στην Ί-
ταλία.

Ψευδίζεται ότι ή Μετροπόλιταν Χάουζ ή
περίφημη όπερα της Νέας Υόρκης, πρόκειται
να μεταβληθ^η σε κινηματογραφική αίθουσα, έ-
πειδή ζημιώθηκε πέρσι δέκα εκατομμύρια δολ-
λάρια.

'Η διευθυνσις της Παραμούντι τιμώρησε με
μηνιαία άργία, άνει άποδο-
χών, τη δεινότητα της Ρούντι
Τζιμσον, επειδή άρνήθηκε
να δεχθ^η τό ρόλο που της
έδιναν σ' ένα καινούργιο
φίλμ.

Μιά άγγλική κινηματογρα-
φική άποστολή άνεχώρησε
για τό δρος 'Εβερεστ, τό
ψηλότερο βουνό του κόσμου,
για να γυρίση ένα φίλμ με
άεροπορική ύπόθεσι.

'Η Ιρλανδική εκκλησιαστι-
κή επιτροπή, ή όποια έχει
τό δικαίωμα να λογοκρίνει
όχι μόνο τις κινηματογραφι-
κές ταινίες και τά βιβλία, αλλά και αυτούς τους
ζωγραφικούς πίνακες των εκθέσεων, απαγό-
ρευσε την προβολή στην Ίρλανδία της περι-
φημης ταινίας «Γκράντ Ότέλ», επειδή τη βρή-
κε άνήθικη...

'Ο τρελλός βασιλεύς, βλέποντας τους έξω-
φρενησμούς εκείνους, διέκοψε τους μυστηρώ-
δεις ψυθυσμούς του, τό άπλανε ως τότε βλέμ-
μα του και πήρε μία έκφραση βαθιάτης οδύ-
νης. Άφού παρακολούθησε άρκετά τις τρέλλες
του άκροβάτου, γύρισε τό πρόσωπό του από τό
άλλο μέρος κι' άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα.

'Όλοι τά είχαν χαμένα, μην περιμένοντας
μια τέτοια έκδηλωση.

—'Αλλοίμονο!... άλλοίμονο!... φώναζε τέ-
λος ο δυστυχής τρελλός βασιλεύς. 'Αλλοίμονό
μας!...

Κι' έξακολούθησε να κλαίει...

'Ο Τζωρτζ Ράφι, ο καινούργιος ζέν πρω-
της Παραμούντι, ο όποιος έπαψε μαζί με τη
Μάρλεν Ντήτερ, στην «Σανθ^η Αφροδίτη», ή
«στερ» από την έπιτυχία που σφίσιωσε με τό
φίλμ αυτό ζήτησε από την εταιρεία να του
δώση 2.500 δολάρια ή δδομάδα, αντί των
750 που έπαιρνε ως τώρα.

'Ο Τζωρτζ Ράφι, ο καινούργιος ζέν πρω-
της Παραμούντι, ο όποιος έπαψε μαζί με τη
Μάρλεν Ντήτερ, στην «Σανθ^η Αφροδίτη», ή
«στερ» από την έπιτυχία που σφίσιωσε με τό
φίλμ αυτό ζήτησε από την εταιρεία να του
δώση 2.500 δολάρια ή δδομάδα, αντί των
750 που έπαιρνε ως τώρα.

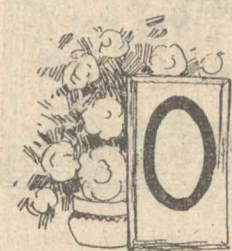
'Ο Τζωρτζ Ράφι, ο καινούργιος ζέν πρω-
της Παραμούντι, ο όποιος έπαψε μαζί με τη
Μάρλεν Ντήτερ, στην «Σανθ^η Αφροδίτη», ή
«στερ» από την έπιτυχία που σφίσιωσε με τό
φίλμ αυτό ζήτησε από την εταιρεία να του
δώση 2.500 δολάρια ή δδομάδα, αντί των
750 που έπαιρνε ως τώρα.

'Ο Τζωρτζ Ράφι, ο καινούργιος ζέν πρω-
της Παραμούντι, ο όποιος έπαψε μαζί με τη
Μάρλεν Ντήτερ, στην «Σανθ^η Αφροδίτη», ή
«στερ» από την έπιτυχία που σφίσιωσε με τό
φίλμ αυτό ζήτησε από την εταιρεία να του
δώση 2.500 δολάρια ή δδομάδα, αντί των
750 που έπαιρνε ως τώρα.

'Ο Τζωρτζ Ράφι, ο καινούργιος ζέν πρω-
της Παραμούντι, ο όποιος έπαψε μαζί με τη
Μάρλεν Ντήτερ, στην «Σανθ^η Αφροδίτη», ή
«στερ» από την έπιτυχία που σφίσιωσε με τό
φίλμ αυτό ζήτησε από την εταιρεία να του
δώση 2.500 δολάρια ή δδομάδα, αντί των
750 που έπαιρνε ως τώρα.

'Ο Τζωρτζ Ράφι, ο καινούργιος ζέν πρω-
της Παραμούντι, ο όποιος έπαψε μαζί με τη
Μάρλεν Ντήτερ, στην «Σανθ^η Αφροδίτη», ή
«στερ» από την έπιτυχία που σφίσιωσε με τό
φίλμ αυτό ζήτησε από την εταιρεία να του
δώση 2.500 δολάρια ή δδομάδα, αντί των
750 που έπαιρνε ως τώρα.

'Ο Τζωρτζ Ράφι, ο καινούργιος ζέν πρω-
της Παραμούντι, ο όποιος έπαψε μαζί με τη
Μάρλεν Ντήτερ, στην «Σανθ^η Αφροδίτη», ή
«στερ» από την έπιτυχία που σφίσιωσε με τό
φίλμ αυτό ζήτησε από την εταιρεία να του
δώση 2.500 δολάρια ή δδομάδα, αντί των
750 που έπαιρνε ως τώρα.

— Πάμε να κάνουμε έναν περίπατο... της
είπε ξαφνικά η Ματθίλδη, με παρόξενο τόνο
στή ζωή της. Είπε τόσο ωμορρα έχω!... Δεν
έδυσσε άκούα ο ήλιος... Πάμε να κάνουμε μι-
ά βόλτα, αγαπημένε μου Τζούλια...

A sketch of a landscape with trees and a path. The drawing is done in a simple, expressive style with dark lines on a light background. It shows a path leading through a wooded area with various types of trees.

αποδοχι εστι, εχεινη, σιγα-σιγα ξαναρχιτε

—Εὐχαρίστως!... Πές την... Βλέπω μάλ

Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ ΕΙΝΕ ΞΕΤΡΕΛΛΑΜΕΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ !

ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΗΣ.
ΖΑΚΟΠΟ ΚΟΣΤΑΝΤΙΝΙ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Ἀθήνας.

στέλλοντες σχετικόν κατάλογον : Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Ἀθήνας.

μία γυναίκα που τον αγαπάει τόσο πολύ, ή την Τζόαν που ήταν ικανή να νοιώσει στην καρδιά της ένα έρωτα τόσο φλογερό;...».

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΛΕΝ

ή στα έννοιες προληπτικό φόβο για τον δωδέκατο χορό.

Η Μαλέν ήταν όμορφη κι έμενε, από τον καιρό που βγήκε από τη σχολή καλογοραστών των Βερσαλλιών, μαζί με τη θεία της, σ' ένα πολυτελές μεγάλο της οδού 'Αγίου Δομνίκου. Η τερασσία περιοχή της και η παράξενη, άρρηκτη σχεδόν ομορφιά της — καλλιόα κατάξανθα και μάτια κατωγάρα — τραβούσαν γύρω της πολλούς θαυμαστάς. 'Αλλ' η Μαλέν δεν έδινε σε κανένα θάρρος. Τους κρατούσε όλους σ' απόσταση με την ψυχρότητα της και με το λογιώδη ειρωνικό και ακατάδεχτο χαμόγελό της.

Η θεία της, που άνησχυσε μίσης η Μαλέν μείνει γεροντοκόρη με τον παράξενο χαρακτήρα της, την είχε φωτίσει πολλές φορές γιατί έδειχνε τόσο περιφρόνηση στους άνδρες. Μήπως είχε κανένα κρυφό αίσθημα; Μήπως είχε δαίμονα κιάλιας κανένα νέο;... Η άνεμια της όμως δεν της έδινε ποτέ μια σαφή απάντηση. Και προσπαθούσε να την καθησυχάσει, λέγοντας ότι δεν είχε βρει ακόμα τον άνδρα που άνωστολύνε και ότι δεν βελότανε να συλλάβει την ελευθερία της. Μά, κάθε φορά που έδινε αυτή την εξήγηση, ένα θλιμμένο χαμόγελο ζωογραφιζόταν στα χείλη της...

Ένα βράδυ, σ' ένα μεγάλο χορό που έδωσε η θεία της, η Μαλέν σημείωσε στο καρτέ της, κατά τη συνήθειά της, ένδεκα μονάχα χορευτάς. Αδιαφορώντας για τις παραλήψεις των άνοστολων, που δεν ήξεραν τί λόγια να μεταχειριστούν για να τη συγχαίνουν, γιά να την κάνουν να ξεπεράσει τον ένδεκατο χορό.

Σε μια στιγμή η Μαλέν, που δεν φαινόταν να έβρισκε ξεχωριστή ευχαρίστηση σ' αυτό το χορό, περιβάλλον, άπορεύθηκε σ' ένα μικρό σαλονάκι κι έπεσε σε μια βαθιά πολυθρόνα για να ξεκουραστεί. Το βράδυ εκείνο, ήταν περισσότερο μελαγχολική από κάθε άλλη φορά. Άνεστη γρήγορα την κατείχε. Τη βασάνιζε το προαίσθημα ότι θα της συνέβαινε κάτι εξαιρετικό.

Έξαρτα τρεις νέοι πλησίασαν και έβγαλαν από το σαλόνι. Η Μαλέν, που δεν φαινόταν να έβρισκε ξεχωριστή ευχαρίστηση σ' αυτό το χορό, περιβάλλον, άπορεύθηκε σ' ένα μικρό σαλονάκι κι έπεσε σε μια βαθιά πολυθρόνα για να ξεκουραστεί. Το βράδυ εκείνο, ήταν περισσότερο μελαγχολική από κάθε άλλη φορά. Άνεστη γρήγορα την κατείχε. Τη βασάνιζε το προαίσθημα ότι θα της συνέβαινε κάτι εξαιρετικό.

—Ναι, αυτή τη φορά δεν το μείνει πια καμιά ελπίδα σωτηρίας! άπορεύθηκε ο δεύτερος.

—Έγώ πάντα το έλεγα ότι θα τελείωνε άσχημα! σημείωνε και ο τρίτος. Και βολολογούσε ότι το παιδί αυτό... Είπε τόσο συμπληρωτικό!

—Μά και τί άνωτος! Σπατάλησε την περιουσία του πατέρα του μέσα σε λίγα χρόνια... Τί θα κάνει τώρα; Χτες έπαιξε κάλι κι' έχασε τεραστίες πενήντα χιλιάδες φράγκα... Δανείστηκε το ποσό από τον διευθυντή της λέσχης. Άποψε, στις δώδεκα άκριδους, βύσες! από δυό φορές δηλαδή, πρέπει να ξεφύγει το χρέος του... Κι' επειδή δεν θα μπορεί να το πείσει να βάλει αυτά τα χρήματα, είμαι βέβαιος ότι...

Κάποιος πλησίασε τους τρεις νέους. Έχειναι στοιχεία από την ανήλικη κι' έφταναν από το σαλονάκι...

Η καρδιά της Μαλέν κόνιζε να σπάσει μέσα στο στήθος της. Το κεφάλι της βούιζε. Της φαινόταν πως θα λιποθυμούσε... Έκείνη που

άκουσε, την έκαναν άνω-κάτω... Άποτε ο μαρκήσιος Γαστών ντε Μπωλιέ είχε ξεπέσει τόσο πολύ;... Και ύπνυχσε κίνδυνος ν' αυτοκτονήσει, αφού δεν θα μπορούσε να επιστρέψει στην άνοστη ώρα τα χρήματα που είχε δανειστεί από τον διευθυντή της λέσχης;... Αυτό φαινόταν καθαρά από τα λόγια των τριών νέων...

Η Μαλέν τινάχτηκε δοθία... Τά μάγουλά της κοκκίνισαν από ντροπή... Όχι, όχι! Δεν ήταν δυνατό να γίνει αυτό!... Ο μαρκήσιος ντε Μπωλιέ ήταν ξαδελφός της — κι' ένας άτιμαστός θάνατός του θα κηλιδωνε δόξαληξη την οικογένειά τους... Η περιφάνεια της νέας δεν μπορούσε να το ανεχθεί αυτό. Ο Μπωλιέ έπρεπε να σωθεί με κάθε τρόπο, για να μην άτιμαστού το οικογενειακό του όνομα και επειδή η Μαλέν τον αγαπούσε!...

Ναι, η Μαλέν αγαπούσε τον ξάδελφό της, τον όμορφο και κομψό Γαστών, που ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός της. Τον είχε αγατήσει ξαφνικά ένα βράδυ, στη σχολή καλογοραστών. Είχαν μια μεγάλη οικογενειακή εορτή και ο Γαστών πήγε από άποψη, να δει την άγαρνη του. Η Μαλέν ήταν τότε μικρή και φανόταν ακόμα πιο μικρή με την άγροη στολή της... Ο ξάδελφός της δεν την πρόσεξε διόλου. Της χάιδεψε, με μηχανική χειρονομία, τα μάγουλά και ύστερα έπαψε να ενδιαφέρεται γι' αυτήν.

Ήταν φανερό πως έβλεπε εκεί μέσα και αν πήγε εκεί, το έκανε για να μη διασπείρη τη θεία της Μαλέν...

Μά η μαθήτριά δεν έλαχε τον όμορφο ξάδελφό της. Το μυστικό και η καρδιά της δοκίμασε μέσα στη γαλήνη και τη σιωπή της σχολής. Και όταν μπόρεσε να καταλάβει και η ίδια γιατί έννοιωθε άνεστη-γρήγορα την αταξία με την άνοστη του Γαστών, όταν κατάλαβε ότι το γλυκό εκείνο και όδυνόφο συγγενικό αίσθημα που δοκίμαζε ήταν αγάπη, περίμενε με άνοστηρία να τελειώσει τη σχολή, να μπει στον κόσμο, να γνωριστεί καλύτερα με τον ξάδελφό της, να τον κάνει να την αγαπήσει κι' αυτός — και να παντρευτούν.

Τά όνειρά της όμως δεν πραγματοποιήθηκαν. Ο Γαστών, άποσπασμένος με τα γλέντια του και τα ξενοτικά του, πήγαινε να δει την ξαδελφή του μια φορά στους τρεις μήνες. Τη φιλοξένησε άνοστη-γρήγορα στα βλεμματικά του καμωμένα αλλού, της έλεγε μερικά κοινά λόγια κι' έφευγε, χωρίς να προσέξει τις φλογερές και άνοστηδες ματιές που τον έβλεπε η Μαλέν. Άργότερα, η Μαλέν έμαθε λεπτομέρειες για τη ζωή του Γαστών. Έμαθε ότι ο ξάδελφός της ήταν ένας χαρτοπαίκτης, ένας φιλήδονος, ένας άνθρωπος που βάδιζε με μεγάλα βήματα στην άνοστη, στην κατάρωση... Και κατάλαβε ότι ήταν περιττό να του εκδηλώσει τον άγνό αίσθημά της. Δεν άφησε την καρδιά της να μιλήσει. Μά δεν έπαψε ν' αγαπά τον Γαστών... Η άνοστη του την έκανε να μη ενδιαφέρεται για τους άνδρες. Η Μαλέν ήταν από τις γυναίκες εκείνες που χαρίζουν μια φ

ρά μονάχα την καρδιά τους και δεν την παίρνουν ποτέ πίσω...

Και τώρα που είχε μάθει ότι ο Γαστών κινδύνευε, μια σκέψη την κατείχε: Να τον σώσει!... Άνέθηκε στο δωμάτιό της, λησιμονώντας ότι σε λίγο θα τη ζητούσαν οι νέοι που της είχε υποσχεθεί να χορέψει μαζί τους, πήρε όλα τα κοσμήματά της, τα έφρεσε στην τσάντα της, φέρεσε ένα μαντίο, βγήκε από το μεγάλο χωρικό να την προσέξει κανείς, κι' έτρεξε στο σπίτι του Γαστών.

Τον βρήκε να κάθεται σ' έναν καναπέ, κρατώντας το κεφάλι του με τα δυό του χέρια. Ένα περιστρεφόμενο ήταν άνοστημένο δίπλα του. Όταν είδε ξαφνικά τη Μαλέν μπροστά του, δεν μπόρεσε να κινήσει την κατάπληξη του. Έκείνη όμως, χωρίς να τον άφηση να η σωστή τι ζητούσε από τον τέτοιο ώρα άνοστημένη από την τραγική έκφραση της άνοστης του, του είπε με βιαστικά λόγια ότι τα έφερε όλα και τον παρακάλεσε να δεχτεί τα κοσμήματά της για να ξεφύγει ν' αυτή τη ζωή του.

—Πρόκειται για την τιμή της οικογένειάς μας, Γαστών! του είπε, χαμογελώντας διέκριμα. Ο μαρκήσιος κοκκίνισε κι' έκλεισε τα μάτια του, χαμηλώνοντας το κεφάλι — σαν να είχε δεχτεί ένα ματάσο. Η Μαλέν κάθηκε κοντά του, στον καναπέ και του χάιδεψε τα μαλλιά. Τά μάτια του Γαστών πλημμύρισαν δάκρυα.

—Συγγνώμη! συγγνώμη! ψιθύρισε τέλος ο άνοστημένος. Δεν ήξερα τί έκανα. Άποψε μονάχα κατάλαβα πόσο χαμηλά έχω πέσει... Άποψε μετανόησα πραγματικά για την περιφρόνηση μου... Τί καλή που είσαι, Μαλέν!... Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου... Μά δεν μπορώ να δεχτώ το δώρο σου! Πρέπει να τιμωρηθώ!...

—Όχι, Γαστών, μην το λές αυτό! Είπε άνοστη τιμωρία για σένα ότι ύποφερες τόσο πολύ άποψε. Είσαι νέος ακόμα... Δεν πρέπει ν' άπελίσσεσαι... Δεν είναι τόσο δύσκολο να ξενοσημοσύνη κανείς τη ζωή του, άφει να το θέλεις με πίστεια κι' έπιμονή...

Ο Γαστών γελούσε τώρα από τη χαρά του. Μέσα στην άπελπισία του, τα θαυμά, παραρηκτικά λόγια της ξαδελφής του τον έκαναν μεγαλύτερο καλό και από το δώρο της...

—Είσαι σωστός άγγελος! της είπε. Δεν σε είχα προσέξει ως τώρα, δεν ύποσχεθήκα τί άνοστημένος θησαυρός ήταν η ξαδελφούσά μου... Και... για σάσόν... Ποι ποί ο νους μου! Θυμάμαι ότι τότε που ήρθα στην οικογενειακή εορτή που έδωσε η σχολή σας, μου έλεγε παραρηκρήσεις ένα χορό που δεν τον χορεύαμε. Επειδή έγώ τον λησιμονούσα κι' έφευγα...

—Ήταν ο δωδέκατος χορός μου έπειτα το βράδυ! ψιθύρισε η Μαλέν.

—Τόν θυμάσαι λοιπόν;

—Τόν θυμάμαι... Γιατί από τότε δεν χορεύα ποτέ δώδεκα φορές μέσα σ' ένα βράδυ...

—Και γιατί;

—Γιατί περιμένα έσένα, Γαστών, να χορεύα μαζί... Ο δωδέκατος χορός σε σένα μονάχα άνηκε!

Ο μαρκήσιος κύτταξε προσεκτικότερα τη Μαλέν και όταν άντικρυσε τη λάμψη των ματιών της, τα κατάλαβε όλα... Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά... Άραξε το κεφάλι της Μαλέν με τα δυό του χέρια και τη φιλήσε παρόμορα στα μάτια... Τότε κατάλαβε για πρώτη φορά ότι η Μαλέν δεν ήταν τόσο άποσπασμένη και ήθελε τόσο να τον σώσει από την κατάρωση, επειδή τον αγαπούσε!... Έκλαψαν και οι δυο...

—Αγαπημένη μου Μαλέν!...

—Πήγαινε τώρα στη λέσχη ν' άφησης αυτά τα κοσμήματά για ν' ένέχομαι! του είπε η Μαλέν, ξανοβρόντας πούτη την ψυχραιμία της. Και ύστερα έλα σπίτι... για τον δωδέκατο χορό μας! Μην άργήσεις! Βιάζομαι ν' άναγγέλω άποψε τους άρραδώνες μας...

ΠΕΤΡΟΣ ΣΑΛ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

30 ετών. Φίλος του Πιέρ από τα παιδικά τους χρόνια. Έχει γράψει πολλά μυθιστορήματα, που μένουν όμως άπολήστα στον έκδοτο του.

(Η σκηνή στο άπύρρο γραφείο του Μωρίς Γκερλέλλ, ένα άπογευμα του Σεπτεμβρίου).

ΠΙΕΡ. — Συλλογίστηκες καλά, Μωρίς, τί μου ζητάς τώρα; Αυτό είνε έξωφρενικό, άνοστηνός! Άπορώ πως σου πέρασε τέτοια τρελή ιδέα από το κεφάλι...

ΜΩΡΙΣ. — Άποτόσο, πρέπει να όμολογήσεις ότι είνε έντελός πρωτότυπο... Λίγο το έχεις αυτό;

ΠΙΕΡ. — Δεν δυσκολεύομαι διόλου να όμολογήσω ότι είνε... φοβεριστικό πρωτότυπο!...

ΜΩΡΙΣ. — Και η άποψη μου να κάνω την πρωτοτυπία είνε όριστική και άναισθητική... Είμαι άποφασισμένος να κατακτήσω πια αυτή τη φορά την έπισημη που λαχάρω τόσο χρόνια, ν' άρπάξω τη δόξα από τα μαλλιά!...

ΠΙΕΡ. — Μά δεν ύπάρχει κανένας άλλος τρόπος για να το έπιτύχης αυτό;

ΜΩΡΙΣ. — Κανένας, φίλε μου! Όλα τα δοκίμασα και όλα άπέτυχαν... Το σχέδιό που σου είπα είνε η τελευταία έλπίδα που μου μένει για να βρω από την άφάνεια... Και γι' αυτό πρέπει να με βοηθήσης και σέ!

ΠΙΕΡ. — Έξήγησέ μου καλύτερα, σε παρακαλώ, τί σκοπεύεις να κάνης, γιατί όμολογώ ότι έχω ζαλιστεί, ότι τα έχω χάσει μαζί σου...

ΜΩΡΙΣ. — Το σχέδιό μου είνε άπλοστότατο: Έχω γράψει ένα βιβλίο με τον τίτλο: «Έντυπώσεις από τον άλλο κόσμο». Το πήγα στον έκδοτή μου, βέβαιος ότι θα έμενε ένδοσημοσύνη άπ' αυτό... Φαντάζεσαι λοιπόν την άπελπισία μου όταν τον άκουσα να μου λέη ότι άνοστηται να μου το τυπώσει, επειδή τα προηγουμένα βιβλία μου δεν πουλήθηκαν διόλου... Καταλαβαίνεις τί σημαίνει από γιά μένα;...

ΠΙΕΡ. — Άν δεν βγάλω ένα βιβλίο που να κάνει χορό, πρέπει ν' άλλάξω έπαγγελμά... Και, ξαφνικά, βλέποντας ότι κινδύνευα να καταστραφώ, μου ήρθε μια καταπληκτική έμπνευση για να διαφημισώ το καινούργιο μου βιβλίο... Με τη βελόνα αυτή, είμαι βέβαιος ότι θα πουληθούν εκατό χιλιάδες αντίτυπα μέσα σ' ένα μήνα... Το σχέδιό μου από το είπα πρώτα στον έκδοτή μου... Φάνηκε καταρηκτοσύνη... Με συνεζήτη για την ιδέα μου και μου έδωσε το λόγο του να τυπώσει το βιβλίο μου, αν έννοιεται πραγματοποιηθεί αυτό που σκέφτηκα... Και να που είνε το σχέδιό μου... Άδριο κόλας, θα πέσω στο κρεβάτι και θα κάνω τον άνοστολο... Η γυναίκα μου που είνε έν γνώσε αυτής της ύποσχεσης κι' έγκυρται την έμπνευσή μου γιατί της ύποσχεθήκα να της άγοράσω ένα μικρό αυτοκίνητο δύο άθρεων αν πάσει το κόλπο, η γυναίκα μου λοιπόν θα προνοήσει να διαδώσει στους γείτονες, κρατώντας ένα μαντίο στη μύτη της, τη θλαστή είδηση ότι άρρώστικα βαρύνει και ότι η κατάσταση μου είνε κρίσιμη... Θα κάνω δυό μέρες τον άνοστολο, τον άνθρωπο που χαροπαλεύει... Κι' επειδή πρέπει να καλέσω ένα γιατρό, θα έρθης εσύ να με κατέλεις... Φεύγοντας από το σπίτι, πρέπει να κουνάς μελαγχολικά το κεφάλι σου για να σε βλέπουν οι γείτονες και να έξοικονομώται σιγά-σιγά με την ιδέα ότι πρόκειται να με χάσουν... Θα σε παρακαλέσω μονάχα να μην πάρης στο σοβάδι το όλο σου καί... με έσποσειλές πραγματικά στον άλλον κόσμο!

—Την τρίτη μέρα η δυστονημένη η γυναίκα μου — η χήρα μου ήθελε να πω — θα πληροφόρησε όλη τη γειτονιά, με τις φωνές και τα κλάματα της, ότι δεν ύπάρχω πια σ' αυτό τον μάταιο κόσμο... Συγχρόνως, θα στείλει κάποιον στο δημαρχείο, για να δηλώσει τον θάνατό μου... Με την ευκαιρία αυτή, θα βγάλω μια άδεια ταφής, αφού διαπιστώσεις τη θανάτη μου... Έσύ είσαι ο άρρωδότερος γι' αυτή τη δουλειά, αφού σ' αυτό σου είχα την ευτυχία να πεθάνω... Δεν πιστεύω να μου άνηθής α

Τά «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» δεν άνηκουν σε κανένα κόμμα. Είνε άνεξάρτητα και έλευθερα. Σαντορίζουν τους πάντας και τα πάντα.

Εισοτερικού: Έτησία Δοχ. 200
Εξωτερικού: Έξάμηνος Δοχ. 100

ΑΙ έπιστολά και τα έμβόματα πρέπει να στέλλονται ως έξης: Διευθυντήν περιοδικού «Παναθήναια», Αθήνας.

Τά «Παναθήναια» άντιπροσωπεύονται και/ ή την Άμερικνή δια την καταφύλλον πώληση από της Εταιρίας ATHENS NEWS AGENCY, (308-310 West 58th Street) NEW YORK CITY

εις την όποιαν δεν ν' άπευδύνονται οι ένοδιαφερόμενοι.

Τά «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» δεν άνηκουν σε κανένα κόμμα. Είνε άνεξάρτητα και έλευθερα. Σαντορίζουν τους πάντας και τα πάντα.

Ετος Α'. Αριθμ. φύλλου 16 Κυριακή 9 Άπριλίου 1933

Τά «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» δεν άνηκουν σε κανένα κόμμα. Είνε άνεξάρτητα και έλευθερα. Σαντορίζουν τους πάντας και τα πάντα.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ... ΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΥ

τή τη χώρα... Είπε η μόνη χώρα που σου ζητώ... ΠΙΕΡ. — Έξοκολούθησε... Έξοκολούθησε... Τί θα γίνει ύστερα;

ΜΩΡΙΣ. — Ύστερα η γυναίκα μου θα πάει να παραγγείλει ένα φέρετρο, ένα φέρετρο έλαφρό, μέσα στο όποιο ένας ζωντανός να μπορή να παίρνει άέρα... Θα μου φορέσει τα καλά μου ρούχα, θα στείλει άγγελλήτρια σ' όλους τους συγγενείς και φίλους και θα με βάλει στην κάσα... Κατόπιν θα σκεπάσει το κεφάλι της με μια πλερέζα... και δεν θα σταματά το κλάμα... Ά, καλά που το θυμήθηκα... Δεν μου λές, άλήθεια, θα έρθης στην κηδεία μου;

ΠΙΕΡ. — Με μεγάλη ευχαρίστηση!

ΜΩΡΙΣ. — Η προθυμία σου με συγκινεί! Τί καλός που είσαι!... Έξέλλου, έχεις έπαρση να με συνοδεύσης ως τον τάφο μου, αφού εσύ με κατέβασες σ' αυτόν...

ΠΙΕΡ. — Άφρησε τά άπορία, σε παρακαλώ... Μήπως σκοπεύεις, την ώρα που θα σε κατεβάσουν στο λάκκο, να βγής από το φέρετρο και ν' άρχισης να φωνάζεις: «Άγαστέ το νέο μου βιβλίο! Έντυπώσεις από τον Άλλο Κόσμο!»... Πωλείται δεκαπέντε φράγκα σ' όλα τα βιβλιοπωλεία!...

ΜΩΡΙΣ. — Δεν είμαι τόσο κοντός, παιδί μου! Θα κάνω κάτι άλλο που θα προξενήσει μεγαλήτερη έντύπωση... Ένώ θα με πηγαίνουν στο νεκροτάφιο και τί στιγμή άκριδώς που θα περνάω από τα κεντρικά βουλεβάρτα, θα σηκώσω το σκέπασμα της κάσας και θα παρουσιαστώ μπρος στον κόσμο σαν νέος Λάζαρος... Φαντάζεσαι τώρα τί σκηνή!... Όλοι όσοι θα βρίσκονται εκεί κοντά, θα κοκκαλίσουν από το φόβο τους... Πολλές γυναίκες θα λιποθυμήσουν... Και τότε θ' άρχισα να λέω, σαν άνοστη δάτης:

—Πού βρίσκομαι; Μου φαίνεται πως έρχομαι από ένα άλλο κόσμο, από ένα κόσμο που δεν τον άντικρυσε ως τώρα μάτι ανθρώπου!... Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία ότι θα βρεθώ και μερικά ψυχραιμοί που θα ζητήσουν να με τραβήξουν παραπάρα για να μην καταλάβω ότι είχα πεθάνει, για να μην άντικρύσω την κατάσταση...

—Πού βρίσκομαι; Μου φαίνεται πως έρχομαι από ένα άλλο κόσμο, από ένα κόσμο που δεν τον άντικρυσε ως τώρα μάτι ανθρώπου!... Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία ότι θα βρεθώ και μερικά ψυχραιμοί που θα ζητήσουν να με τραβήξουν παραπάρα για να μην καταλάβω ότι είχα πεθάνει, για να μην άντικρύσω την κατάσταση...

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Έβδομαδιαία Φιλολογική Έπιδείρησις

Γραφεία: ΣΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, όδος 'Αλκαμάχους 127.

Υπεύθυνος συντάξης: ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Στος Δημητρακοπούλου. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΚΩΝΣΤ. ΔΕΜΕΜΑΓΑΣ, όδος Γοργίου 17.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4 Όροι συνδρεμών

Εισοτερικού: Έτησία Δοχ. 200 Εξωτερικού: Έξάμηνος Δοχ. 100

ΑΙ έπιστολά και τα έμβόματα πρέπει να στέλλονται ως έξης: Διευθυντήν περιοδικού «Παναθήναια», Αθήνας.

Τά «Παναθήναια» άντιπροσωπεύονται και/ ή την Άμερικνή δια την καταφύλλον πώληση από της Εταιρίας ATHENS NEWS AGENCY, (308-310 West 58th Street) NEW YORK CITY

εις την όποιαν δεν ν' άπευδύνονται οι ένοδιαφερόμενοι.

Τά «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» δεν άνηκουν σε κανένα κόμμα. Είνε άνεξάρτητα και έλευθερα. Σαντορίζουν τους πάντας και τα πάντα.

Ετος Α'. Αριθμ. φύλλου 16 Κυριακή 9 Άπριλίου 1933

Τά «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» δεν άνηκουν σε κανένα κόμμα. Είνε άνεξάρτητα και έλευθερα. Σαντορίζουν τους πάντας και τα πάντα.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

σα και τα λουλούδια... Όσο για μένα, θα προσποσώμαι πάντοτε ότι δεν έχω συνείδηση τί γίνεται τριγύρω μου, ότι μόλις συνέχομαι από ένα βαθύ όνειρο...

»Θεωρώ περιττό να σου πω τίποτα για το όνειρό που θα γίνει γύρω από αυτή την νεκρανάσταση... Η έφημερίδες θα γράφουν στήλες όλόκληρες γι' αυτή τη δραματική περίπτωση. Και με την ευκαιρία αυτή θα πουληθούν και όλα τα παλιά μου μυθιστορήματα, που είνε στοιβαγμένα σε σωρούς στις άποθήκες του έκδοτου μου... Και όταν θα με μεταφέρουν σπίτι μου, θα κλεισώ στο γραφείο μου, λέγοντας στους δημοσιογράφους ότι θα γράφω τις έντυπώσεις μου από τον άλλον κόσμο... Έννοιεται ότι τα χειρόγραφα είνε από τώρα στα χέρια του έκδοτου, ο οποίος θ' άρχισα να τα τυπώνη...

—Μία βδομάδα ύστερ' από τη νεκρανάστασή μου, το βιβλίο θα είνε έτοιμο και θα μοσχοπουλιέται... Ποιός δεν θα θέληση να δώσει τις έντυπώσεις ενός ανθρώπου που πήγε στον άλλο κόσμο και ξαναβίωσε στη ζωή;... Κι' έτσι, από τη μιά μέρα στην άλλη, θα γίνει πλούσιος και διάσημος... Δεν άποκλείεται βέβαια να βρεθούν μερικές έφημερίδες που θα σε κακομεταχειριστούν επειδή έδωσες την άδεια να άψουν έναν άνθρωπο που έπαυε άλλως νεκροάγεια. Μά τί σ' ενδιαφέρει αυτό; Έσύ όποιος ή άλλος έπαυες να έλασσης το έπαγγελμά σου. Δεν φοβάσαι μήπως χάσεις την πελατεία σου... Θα προσφέρης όμως μια άνεκτική έκδοσή σου... Η είνε φίλο σου, που θα σου χρωστά άνοστη ευγνωμοσύνη... Σκέπτομαι μάλιστα να σου άφιερώσω αυτό το βιβλίο, για να σε κάνω μια σένα διάσημο...

—Πού βρίσκομαι; Μου φαίνεται πως έρχομαι από ένα άλλο κόσμο, από ένα κόσμο που δεν τον άντικρυσε ως τώρα μάτι ανθρώπου!... Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία ότι θα βρεθώ και μερικά ψυχραιμοί που θα ζητήσουν να με τραβήξουν παραπάρα για να μην καταλάβω ότι είχα πεθάνει, για να μην άντικρύσω την κατάσταση...

—Πού βρίσκομαι; Μου φαίνεται πως έρχομαι από ένα άλλο κόσμο, από ένα κόσμο που δεν τον άντικρυσε ως τώρα μάτι ανθρώπου!... Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία ότι θα βρεθώ και μερικά ψυχραιμοί που θα ζητήσουν να με τραβήξουν παραπάρα για να μην καταλάβω ότι είχα πεθάνει, για να μην άντικρύσω την κατάσταση...

—Πού βρίσκομαι; Μου φαίνεται πως έρχομαι από ένα άλλο κόσμο, από ένα κόσμο που δεν τον άντικρυσε ως τώρα μάτι ανθρώπου!... Δεν ύπάρχει καμιά άμφιβολία ότι θα βρεθώ και μερικά ψυχραιμοί που θα ζητήσουν να με τραβήξουν παραπάρα για να μην καταλάβω ότι είχα πεθάνει, για να μην άντικρύσω την κατάσταση...

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Έβδομαδιαία Φιλολογική Έπιδείρησις

Γραφεία: ΣΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, όδος 'Αλκαμάχους 127.

Υπεύθυνος συντάξης: ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Στος Δημητρακοπούλου. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΚΩΝΣΤ. ΔΕΜΕΜΑΓΑΣ, όδος Γοργίου 17.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4 Όροι συνδρεμών

Εισοτερικού: Έτησία Δοχ. 200 Εξωτερικού: Έξάμηνος Δοχ. 100

ΑΙ έπιστολά και τα έμβόματα πρέπει να στέλλονται ως έξης: Διευθυντήν περιοδικού «Παναθήναια», Αθήνας.

Τά «Παναθήναια» άντιπροσωπεύονται και/ ή την Άμερικνή δια την καταφύλλον πώληση από της Εταιρίας ATHENS NEWS AGENCY, (308-310 West 58th Street) NEW YORK CITY

εις την όποιαν δεν ν' άπευδύνονται οι ένοδιαφερόμενοι.

Τά «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» δεν άνηκουν σε κανένα κόμμα. Είνε άνεξάρτητα και έλευθερα. Σαντορίζουν τους πάντας και τα πάντα.

Ετος Α'. Αριθμ. φύλλου 16 Κυριακή 9 Άπριλίου 1933

Τά «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ» δεν άνηκουν σε κανένα κόμμα. Είνε άνεξάρτητα και έλευθερα. Σαντορίζουν τους πάντας και τα πάντα.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΣΕΛΙΔ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΑΡΕΜΕΝΟΣ

Λησμονημένος, μοναχός
καί βαρεμένος ο φτωχός,
μέρα τη μέρα χάνομαι, στην έρημ
(χάμαρή μου!)
'Απ' την παρέα, ούτι παιδί,
δέν ήρθε ακόμα να με δει,
με δυο λογάκια του να βρή παρη-
(γοριά ή ψυχή μου...)

Μ' έφραε του Βάγγου ή μαχαριά
νεφρομεσίς βαρεία, βαρεία,
που για δικό σου ο άτιμος, μου βά-
(ρεσε χατήρι.
μά είχα πονέσει πιδ πολύ
τη νύχτα εκείνη την τρελλή
π' από το ίδιο αντίκριμα, να πίνετε
(ποτήρι!)

Σύρθηκα σήμερα πρωί,
στο χέλι, με βαρεία πνοή,
μέχρι το παραθύρι μου και κύτταξα
(τη στράτα,
που τράνταζε κάθε φορά,
σάν την περνούσαν με χαρά
και περηφάνια τα γλυκά λαχαριστά
(μου νειάτα!)

Κι' αγνάντευα και πιδ μακρού,
θλιμμένος κατά τη νεριά,
που άνταμιωνούμαστε κρυφά, στα
(σκοτεινά της μάντρας
κι' έπνιξα μέσα μου πικρό,
κάποιο μου δάκρυ θαλερό,
μά φώναξα περήφανα «Φανού, ρε
(Μίστω, άντρας!».

Τό καβουράκι στο κορφί
βλέπω — και θλίψη έχω κρυφή! —
να κλαίη μου τα σγουρά μαλλιά, που
(θα ταφούν στο χώμα

και ή ζακέττα μου κι' αυτή,
κάτον από δαύτο κρεμαστή,
θρηνεί μου την κορμολαφιά,
που λυώνει πά στο στρώ-
(μα!)

Και τό ζουνάρι μου χιττώ,
στο πάτωμα κουλουριαστό,
να τό πατά ή νοικοκυρά — καυμένη
(μου στολίδι! —

που όταν τ' άφωνα κι' αυτό
στη στράτα να συρτή λυτά,
παρμερούσε ή γειτονιά, σάν να κυτ-
(τούσε φειδί...)

Άχ! σάν με δείς μακρύ πλατύ,
μέσα στ' οχτάγωνο κουτί
και να μου ψάλλη ο παπάζ σιμό στ'
(αυτί μου δλόφτος.

«Τόν τελευταίον άσπασμό...»
Δώσ' τον στα χείλια μου θερμό,
μά και θα είνε, αγάπη μου, ο τε-
(λευταίος κι' ο πρώτος!

Κι' άν ίσως δέν άναστηθώ
και δέν με δείς έμπρός σου όρθό,
ο πόνος όμως που σφιχτά και σου-
(ρωτά θα κλείνη
τά χείλια μου σε μυστικό
παράπονο πονετικό.
με τό στεγνό σου τό φιλή χαμόγελο
(θα γίνη!...)

Ο ΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΝΕΑΡΗ ΓΛΩΣΣΟΥ

Και όταν τη σκεπάσει άκόμα
ή βαρεία του τάφου πέτρα,
θα έξέχη από τό χώμα
ή γλωσσίσσα της... δυο μέτρα!

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΟΨΙΠΛΟΥΤΟΣ

Άνδρα μοι έννεπε
Μούσα, δψίπλουτον
δς μάλα πόλλα
κλέπτων έμύθησεν
και κατεβρόχθησεν
κι' έχει άπ' έλα.
Πένης ήν άλλοτε
άγων προς πόλιν
ξύδι κι' άλάτι.
Τώρα μεγάλωσε
κι' έχει θεόρατο
σπίτι—παλάτι.
Ούκ ειχεν άλλοτε
τά έπιτήδεα
ούτε κρ θάρι.
Νύν ούτος κρέατα
τρώγων έπάγνη
σάν τό μολάρι.
Ήσθ ε λάχανα
κοκκινογούλα
και άγριάδα.
Νύν όμως γέγονεν
ήψικατέλλωτος
κι' έχει βελάδα.
Άνδρα μοι έννεπε
Μούσα, δς άλλοτε
έβδσκεν αίγας
κι' άρπαξε κι' έκλεψε
και πλαστογράφησε
κι' έγνε μέγας.

ΑΝΤΑΜΙΚΟ

Τί μούχεις σηκωμένο
τό φουστανάκι σου
και μου χιτπάζ με πείσμα
τό τακουνάκι σου;
Έγώ θέ να σε πάρω,
τώπα του κύρη σου,
και προίκα δέν γυρεύω
γιά τό χατήρι σου.
Μ' άν άλλονού σε δώσει
μιά πού σε γύρεψα
προτού τό καλονοιώσει
κιόλας σε χήρεψα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ

Όλη μέρα άγγαρία
όλη μέρα φασαρία
κάθουμαι πάντα σκοπός.
Όλη νύχτα μοναχός
και στιγμή δέν μου βολεί
να σου πάρω ένα φιλή!
Όλη μέρα άγγαρία
τί τραβάς, ρε φανταρία!
Και με τούτα και με κείνα
δέν σ' άφίνει ή δουλειά,
να ληδήσης στην κουζίνα
στης Μαριώς την άγκαλιά!
Άει στο δάβολ' άπ' εκεί
κουραμένα και χαλά,
γιά τη Μάρω μου έγω
βράζω και τό λοχαγό,
και πηδώ στην άγκαλιά της,
στους κεφτέδες, στα φιλή της!

ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

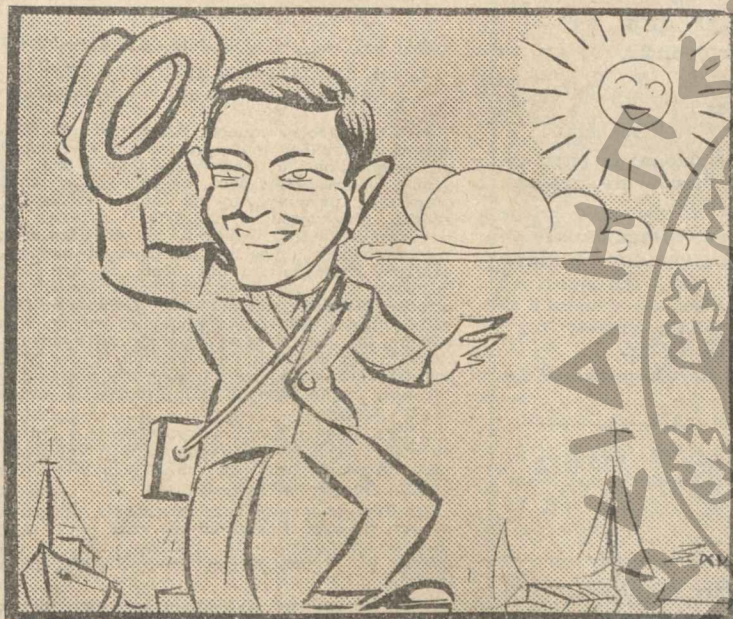
Τώρα που θ' άρχίσουν τά λουτρά
και στα Φώληρα θα τρέχης
με τας άλλας τας κυρίες,
θάρχουμαι μαζί σου να βουτώ
και θα γίνω ο πιστός σου... Καρ-
(φίς!

Μπάνικη κι' άφράτη μου κηιά
θα βουτάς, θα σε βουτούνε
και θα παίξης σάν τρελλή με τό
(νερά.

Κι' έγω κύμα τότε θα γινώ
και θα παίζω και θα τρέχω και θ' α-
(φρίζω

χίμες τρέλλες μαζί σου θ' άρχινώ
και γλυκά-γλυκά θα σε δοροίζω.

ΤΑ ΚΑΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΛΕΘΡΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Ό όραϊός και γοητευτικός Βίλλν Φρίτς. Πώς ήθε και πώς έφυγε άπ' την Αθήνα, μετά τις θεριμές, τις παράφορες και... άνθρω-
ποφαγικές εκδηλώσεις των θαυμαστών του!...